

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/47 (87) ● 30 Kasım 2002 ● 3 Euro

**Emperyalist savaş ve saldırganlığa,
İMF yıkım programına,
İşbirlikçi sermaye iktidarına karşı**

**kavga bayrağını
yükseletelim!**

İÇİNDEKİLER

Sermaye iktidarının açmazları ve yeni hükümet	3
Kopenhag Zirvesi 12 Aralık'ta toplanıyor.....	4
Silah denetçileri ve emperyalist savaş hazırlığı.....	5-6
Ak demagojinin kara icraatları.....	7
Amerikan emperyalizmi için "gül" gibi bir başbakan!.....	8
Birleşmiş Milletler'in Dünya Çocuk Hakları Günü aldatmacası.....	9
Metal'de birbirini izleyen ihanet.....	10
Türk Metal çetesinin ardından Birleşik Metal de satış sözleşmesini imzaladı... ..	11
Prag Zirvesi'ne ABD damgasını vurdu.....	12
NATO'nun militarist saldırgan misyonu yeni duruma ve ihtiyaçlara uyarlanıyor .	13
NATO'nun yeni stratejisi: Dünya ölçüsünde saldırganlık ve savaş (Orta sayfa).....	14-15
Prag Zirvesi üzerine Haluk Gerger ile konuştuk:.....	16-17
Gençlik YÖK'ü ve savaş soruşturdu!	18-19
Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde etkinlik... ..	
Ekim Devrimi ve Parti	20-21
BİR-KAR II. Kongresi başarıyla gerçekleşti.	212-23
Perinçek'in İP'yle ne kuyuya inilir, ne baraj geçilir	24
Partimizin 24. kuruluş yıldönümü kutlu olsun!	25
Bir hukuk cinayetine karşı duyarlılık çağrısı.....	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/47 (87) • 30 Kasım 2002

Fiyatı: 3 Euro

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.netWeb: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.com>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
YAYSAT

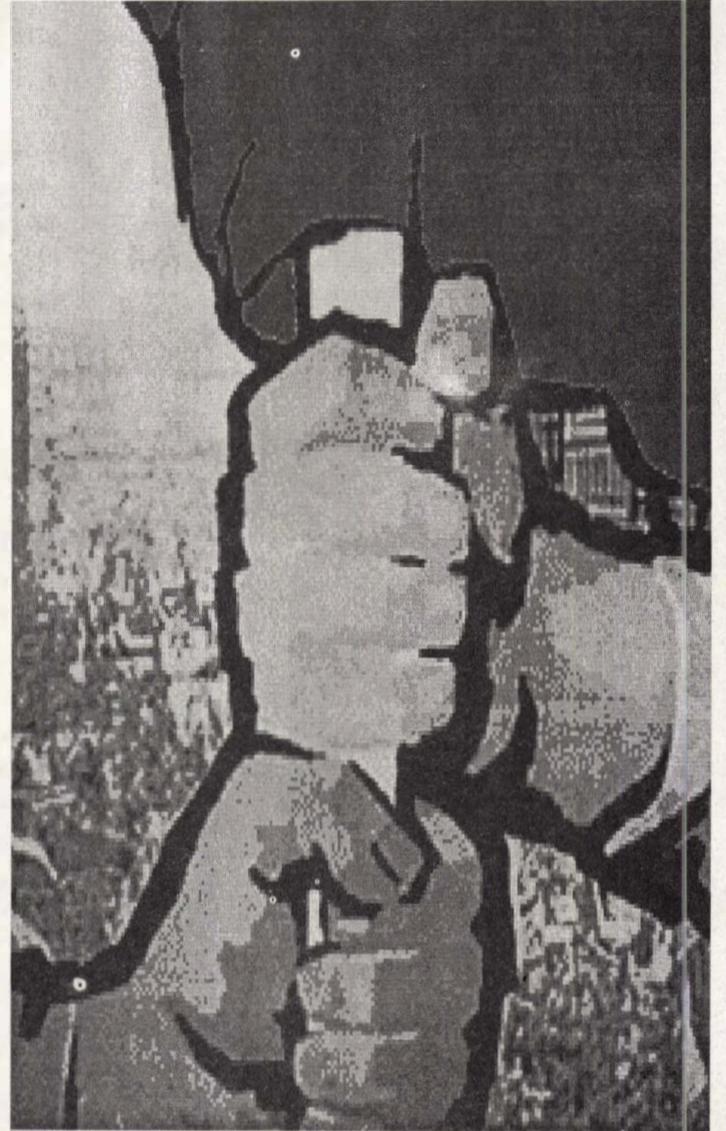
Kızıl Bayrak'tan

Gençliğin YÖK'e ve savaşa karşı eylemleri sürüyor. Eylemler, sadece gençliğin eğilimini ve mücadele potansiyelini sergilemekle kalmıyor, aynı zamanda sistemin hiçbir esnekliğe gelmeyen ölü sertliğindeki gericiilik noktalarını da gösteriyor.

Baştan beri, yaptığı tüm hazırlığa, aksi bir tutuma imkan tanımayacak düzeye gelmiş durumdaki emperyalizmle kölelik ilişkilerine vb. rağmen, sürekli savaşa karşı olduğunu yineleyip duran yönetim kademelerinin tutumu ile savaş karşıtı görüş ve eylemlere verilen tepki arasındaki tezat, aslında, devlet cephesinden ortaya konan bu "karşıyız" söylemlerinin bir aldatmacadan başka bir şey olmadığını gösteriyor. Türk devleti Irak savaşına öylesine adapte olmuştur ki, savaşın asıl sahibi ABD'nin bile kendi toprağındaki eylemlere göstermediği tepkiyle çıkmaktadır Türkiye'deki savaş karşıtı eylemlerin karşısına. Kraldan çok kralcı yani. Ama diğer yandan, sınırsız bir gericiilik ve tutuculukla sahip çıktığı/sürdüregeldiği resmi ideoloji de, gençliği adeta ezeli ve ebedi düşman görmektedir. YÖK konusundaki ısrarın altında yatan da, sistemin gençlikten duyduğu bu korkudur.

Savaş konusunda ise duyarlılık sınırları giderek genişliyor. Gençlik dışında da çeşitli kesimler emperyalist savaşa karşı tutumlarını ifade edebilecekleri örgütlülük ve eylemlere girişiyorlar. Oluşturulan savaş karşıtı platformlar ve gerçekleştirilen eylemlilikler, duyarlılığın artması ve yayılmasında etkili oluyor. 1 Aralık'ta, birkaç ilde düzenlenmesi planlanan mitingler bu açıdan özel bir önem taşıyor. Eylemlerin seyri, dünyada olduğu gibi ya Türkiye'de de kitlelerin emperyalist savaşa karşı olduğunu gösterecek ve savaş baronlarının dizginlerini kısıcaacaktır, ya da, duyarsızlığı/aldırmazlığı sergileyerek cesaretlendirecek.

Metal TİS'leri, daha yasası bile çıkmadan esnek üretimi onaylayarak sonuçlandırdı. Bu nedenle metal sözleşmesi sözleşme aşamasındaki tüm sektörlerin işçilerini de zora sokmuş oldu. Sırada tekstil sektörü var. Şimdi patronlar esnek üretimi tüm sözleşmelere sokmak

için daha fazla dayatacağıdır. Bu halkanın bir yerden, bir biçimde kırılması gerektiği açıktır. Bunun için hain sendika bürokratlarının sınıf üzerindeki sultasına mutlaka son verilmeli, bu sermaye artıkları sendikalardan mutlaka defedilmelidir.

Bayram tatili nedeniyle yayınımıza 1 hafta ara vermek zorunda kalacağız. İki hafta sonra buluşmak dileğiyle...

Sermaye iktidarının açmazları ve yeni hükümet

Her kesime mavi boncuk dağıtarak iş başı yapan sermayenin yeni hükümeti güvenoyu alarak 28 Kasım'da artık resmen de göreve başladı. Kullandığı söylem ve başvurduğu demagojik açıklamalar da dahil olmak üzere, Abdullah Gül'ün başbakanlığında kurulan hükümetin adından başka hiçbir yeniliği bulunmuyor. Hem fiili hem de resmi başbakanıyla başta ABD olmak üzere emperyalistlerin desteğini arkasına alan yeni hükümet, sermaye ile uyum içinde çalışacağını daha baştan taahhüt etmişti. Bu nedenle daha ilk günden "AB'den üyelik yolunda müzakere tarihi almak" üzere gerçekleştirilen dış ziyaretlerle bir yandan islami kimliğin yol açtığı tereddütlerin bir anlamı ve karşılığı olmadığı mesajı verilirken, diğer taraftan da sermayenin öncelikli sorunlarını çözmek için ne kadar hassas ve sorumlu hareket edildiği gösterilmeye çalışıldı. Borç ertelenmesi bir yana, İMF'ye olan borç ödemelerini garanti altına alacak bir program izleneceği ve İMF'den gelen direktifler doğrultusunda hareket edileceği açıklamalarıyla bu hükümet de yıkıma tam gaz devam edeceğini göstermiş oldu.

Aynı uşak ruhlu uyum ve hizmet tablosu emperyalist savaş konusunda da geçerli. Bugüne kadar, ordunun ve ABD emperyalizminin çizdiği politik sınırlarda hareket edildi ve bundan sonra da öyle davranılacak. Örtük biçimde de olsa islami bir kimlik taşıyan bu partinin hazırlıkları son aşamasına gelmiş Irak'a yönelik emperyalist savaşa en küçük bir itirazı yok. Irak savaşına alet olması, doğal olarak AKP'nin daha erken bir fatura ödemesi ve hızla yıpranması anlamına gelecek.

Özetle işin dış politika, efendilerle ilişkiler ve programın uygulanması alanında, AKP Hükümeti'nin kendine özgü kimliğinden dolayı sermaye devletine çıkaracağı özel bir sorun bulunmuyor.

İki emperyalist odak arasında sıkışıp kalmak

Oysa bu uyumlu hükümet tablosuna rağmen, dış politika alanında aynılaştır ve dolayısıyla içerde de Türkiye, hükümetleri ve dolayısıyla AKP'yi de aşan çok köklü sorunlarla karşı karşıya. Kıbrıs ve AB üyeliği bunlardan başlıcaları. Bunlar geçmişten beri süregelen ve herhangi bir hükümetin tek başına karar verme ve çözme gücüne sahip olmadığı sorunlar. Kısa vadede çözüleceğine ilişkin bir belirti de yok ortada.

Bu yüzden daha hükümet kurulmadan ve resmi bir temsil sıfatı olmayan Erdoğan'ın ziyaret atağıyla yaratılmaya çalışılan iyimser havanın hızla dağılması şartı olmalı. Zira AB üyeliğinin izlediği ve izleyeceği seyir Türkiye'nin izleyeceği politikalarla değil, Almanya ve Fransa'nın başını çektiği Avrupa ile ABD arasındaki rekabete göre şekil alıyor. Almanya ve Fransa, üyelik müzakerelerinin başlatılmayacağını, ancak ileri tarihe atılmış bir müzakere tarihi verilebileceğini uygun bir şekilde ortaya koyarak, üyelik sorununun uzun bir süre daha sürüncemede kalacağını bir kez daha göstermiş oldu. ABD'ye karşı rekabette Avrupa'nın başını çeken bu iki ülkenin aldıkları tutum büyük ölçüde diğerlerini de etkiliyor, çoğunlukla bağlayıcı da oluyor. Hal böyle olunca Türkiye geleceğini bağladığı AB'ye üyelik hakkını elde etmek için her geçen gün daha fazla ABD emperyalizminin kucağına oturuyor, kirli

Amerikan savaşının piyonu olarak kendisine biçilen rolü oynamak zorunda kalıyor.

Sosyal demagojiyle maskelenmeye çalışılan yıkım programı

Toplamdaki bu açmazların artırdığı emperyalizme bağımlılık tablosunun içerdeki karşılığı ise savaşın yol açtığı bir yıkımdan hiç farklı değil. Dış politikada başlattığı girişimlerle çok kolay puan toplayamayacağını gören AKP hükümeti, tereddütsüz biçimde ve zaman kaybetmeksizin İMF'nin yıkım programına hız vermek zorunda. O yıkım programı ki, üç partiyi ve kurdukları hükümeti üç yıl bile geçmeden sandığa gömdü; bu partilerden ikisinin liderliğini yapan şahsiyetlerin siyasal sahneden silinmesine neden oldu.

Bu nedenle AKP Hükümeti İMF programının yaratacağı yıkım tablosunu bir parça olsun perdeleyecek bir takım sosyal uygulamalara mümkün olduğunca başvurmaya çalışıyor. Çoğu demagojik bir malzeme olmaktan öteye bir anlam taşımayan bu uygulamaların yıkımı hafifleteceğini düşünmek ise safdillik olur. Bir taraftan bütçenin yüzde 55'i yerli ve yabancı tekellerin borç ve borç faizlerine ayrılacak, İMF programı harfiyen uygulanacak, sermayeye vergi affı ilan edilecek, sömürücü ve vurgunculara nerden buldun diye sorulmayacak, hortumculara yol açılacak; diğer taraftan yoksulluğun azaltılmasından, ücretlerin ve yaşam koşullarının düzeltilmesinden ve bir takım sosyal fonlara bütçe ayrılmasından bahsedilecek!

Apaçık ki, bu taban tabana zıt vaad ve iddiaları ileriye sürmelerine yol açan asıl etken, bir takım manevralarla emekçi yığınların tepkilerini mümkün olduğunca geciktirmek, kendi ifadeleriyle "sosyal patlama riski"ni azaltmaktır. Bunu yapmak için ellerinde "yeni" olmanın ve tek başına hükümet kurmanın kazandırdığı imkanlardan başkaca bir şey yok. Belki buna AB'ye uyum yasaları çerçevesinde yapılacak bir takım düzenlemeleri "demokratik açılımlar" (işkenceyi önleme, düşünce özgürlüğü vb.) olarak sunmanın yaratacağı bir parça "itibar" da eklenebilir. Çeşitli kılıklar altında başvuru bu türden manevralara ve bunların sonuçta pek bir işe yaramadığına yıllardır tanık oluyoruz. Öte taraftan seçmen tabanının özlemlerini diri tutmak, bir parça bu özlem ve talepleri gözetmek için türban gibi sorunların yeniden gündemleştirilmesi de ciddi bir gerginlik alanı oluşturuyor.

28 Şubat'ın dersleri ışığında terbiye operasyonlarına devam!

Ne kadar uyumlu bir portre çizerse çizsin siyasal cephede AKP Hükümeti'nin dizginlenmesi, terbiye sınırlarında tutulması başlı başına bir sorun teşkil edecek gibi görünüyor. Anayasa'yı değiştirecek çoğunluğu temsil etme gücüne yaslanarak yapılması düşünülen değişikliklerin gündeme getirilmesi, türban yasağının kaldırılması, bizzat AKP'li temsilcilerinin protokoldeki temayüllere uymaması gibi konular, daha şimdiden sermayenin asıl gücü olan orduyu fazlasıyla rahatsız etmektedir. AKP'nin devletin üst kademe yöneticileri ve ordu mensuplarının dokunulmazlıklarının kaldırılması koşuluyla milletvekili dokunulmazlığının kaldırılabilmesini ima eden açıklamaları da tansiyonu artıran bir diğer konu.

Bu tür gerginlikler henüz küçük sürtüşmelerin ve sözlü dalaşmaların ötesine geçmiş değil. Fakat 29 Kasım'da yapılacak ve yeni hükümetin katılacağı ilk MGK toplantısında bu meseleler bir kez daha gündeme getirilecek. Güvenoyunu almasının üstünden 24 saat geçmeden yapılacak MGK toplantısında kendilerine, şeriatçı tehdidin ve bu tehdiye karşı devletin sürdürdüğü mücadelenin öncelikli bir konu olduğu hatırlatılacak. Modern islami imajı üzerinden tabandaki islamiçi özlemleri dengeleyici bir çizgi izlemeye çalışacak olan AKP Hükümeti, bu konuda da hem sorun yaşayacak, hem de sermaye iktidarına ek sorunlar yaratacak. Kuşkusuz ki, iktidarın iplerini ellerinde tutan ordu, bu sorunu müdahalelerinin bir vesilesi olarak kullanmaya fazlasıyla isteklidir. Üstelik bu kez mecliste CHP gibi bir koltuk değneğine yaslanarak bu görevini yerine getirme avantajına da sahip. CHP bu görevi o kadar ilerden yapmayı kendine görev olarak belirlemiş ki, yürürlüğe girdiğinden bu yana anti-demokratik olarak nitelendirildiği ve değiştirilmesi gerektiğini öne sürdüğü faşist '82 Anayasası'nda hiçbir değişiklik yapılamayacağını, yapılmaması gerektiğini savunur bir duruma gelmiştir. Yeni "çağdaş" misyonu 12 Eylül artığı faşist yasayı savunacak kadar onu gericileştirmiştir.

Yeni saldırı dönemine yeni bir solukla hazırlanmalıyız!

AKP yukarıda kabaca özetlemeye çalıştığımız iç ve dış koşullarda sermayeye hizmet edecek. Uygulayacağı programın sermayeyi krizden kurtaracak, onu bir nebze olsun düzlüğe çıkaracak bir içeriği bulunmuyor. Yıllardır içeriği değişmeyen bu programın işçi ve emekçilere yeni yıkımlar getireceği, servet ve sefalet kutuplaşmasını daha da derinleştireceği ortada. AKP de dahil hiçbir düzen partisinin ve düzenin kendisinin, giderek uçları açılan bu sınıfsal uçurumun üstünü uzun bir süre örtecek bir gücü ve imkanı bulunmuyor. Üstelik bu uçurumu daha trajik sonuçlarla boyutlandırarak olan bir savaş gerçeği var karşımızda. Her açıdan sarsıcı bir toplumsal dönemin içinden geçiyoruz.

Sermaye iktidarının iç ve dış koşullardan, kendi iç gerilimlerinden kaynaklı sorunları ne kadar hassas dengelere oturursa otursun, emekçiler adına süreci tersine çevirmenin yolu, bağımsız sınıf programıyla mücadele sahnesinde yer almaktır. Yıllardan beridir sermaye iktidarı sınıf ve kitle hareketinin bu zaafından yararlanarak yol almakta, en olumsuz koşullarda bile programını hayata geçirmektedir. Karşısında işçi sınıfının örgütlü gücünü ve mücadelesini görmedikçe de bu böyle devam edecektir.

Sermayenin güya yenilenmiş yüzlerle uygulayacağı yeni icraat dönemi işçi ve emekçiler için yalnızca yeni bir yıkım değil, yeni bir mücadele dönemi de demektir. Sendikal cephede peşpeşe yaşanan ihanetler elbette sınıf üzerinde moral bozucu, dağıtıcı sonuçlara yol açmaktadır. Fakat ne bu ihanetler ne de işçi sınıfının karşı karşıya olduğu saldırılar yenidir. Sınıf devrimcilerini, işçi sınıfının öncülerini bekleyen görevler, dün olduğu gibi bugün de, bütün ağırlığıyla ortada durmaktadır.

Sermayenin yeni icraat dönemine yeni bir solukla hazırlanmalıyız.

Kopenhag Zirvesi 12 Aralık'ta toplanıyor...**AB kapısında hayaller ve gerçekler**

Avrupa Birliği'nin genişleme sürecinde önemli bir adım olacağı söylenen Kopenhag Zirvesi önümüzdeki hafta yapılacak. 12 Aralık'ta toplanacak olan zirvede AB'ye katılmak isteyen aday ülkelerin durumları görüşülecek.

Kopenhag Zirvesi Türkiye için de büyük önem taşıyor. Çünkü AB ülkeleri zirvede Türkiye'ye tam üyelik sürecinin ne şekilde devam edeceğini de karara bağlayacaklar.

Türkiye-AB ilişkileri ve ABD

Türkiye'nin AB ile ilişkileri hayli çalkantılı ve uzun bir geçmişe dayanıyor. Bu ilişkiler kimi zaman güçlendi, kimi zamanlarda ise kopma noktasına geldi. Ancak özellikle son yıllarda AB'ye tam üyelik statüsünün elde edilmesi, Türk dış politikasının temel önceliklerinden biri durumunda.

Bunun birbiriyle bağlantılı değişik nedenleri var. Kestirmeden söylemek gerekirse, Türk dış politikasında AB konusunun bu denli öne çıkmasının gerisinde Türkiye'den ziyade ABD'nin politik hedef ve ihtiyaçları yatıyor.

Türkiye burjuvazisi elbette ki Avrupa emperyalizmiyle çok daha ilerden bütünleşmeye dünden razı. Bu konuda belli bir çabası da var. Fakat Türkiye'yi Avrupa Birliği gibi ekonomik olduğu kadar siyasal bir birlik projesi içinde yer almaya yönlendiren de, onu içlerine almaları için AB ülkelerine diplomatik baskı yapan da esas olarak ABD. O, tüm bunları "Türkiye'nin güvenilir bir dostu ve müttefiki" olduğu için değil, kendi emperyalist plan ve hedefleri böyle gerektirdiği için yapıyor. Neredeyse doğrudan yönetip yönlendirdiği Türkiye'yi, rakip emperyalist güç odağı olarak gördüğü AB içerisine deyim uygunsa bir "Truva Atı" olarak konumlandırmaya çabılıyor.

AB'nin oyalama politikası ve demokratikleşme masalları

Türkiye'nin tam üyelik çabalarının gerisindeki asıl gücün ABD olması Avrupalı emperyalistleri tedirgin ediyor. Türkiye'ye ilişkin yaklaşımlarına da asıl olarak bu tedirginlik damgasını vuruyor. Avrupalı emperyalistler ekonomik ve jeo-politik öneminden dolayı Türkiye'ye tümüyle sırtını çeviremiyorlar. O nedenle bir taraftan sahte umutlarla tam üyelik konusunda Türkiye'yi oyalama politikası güderlerken diğer taraftan mevcut ilişkileri kopartmamak, hatta mümkünse kendi çıkarları doğrultusunda biçimlendirmek için çaba gösteriyorlar.

Avrupalı emperyalistler, görüşmelerin daha önceki aşamalarında Türkiye'nin önüne yerine getirilmesi gereken bir dizi ödev koydular. Bunlardan bir kısmı Türkiye'deki siyasal rejimin demokratikleştirilmesini öngörüyordu. Kimi demokratik hak ve özgürlüklerin göstermelik şekilde yasal güvenceye alınmasından öteye gitmediği ölçüde bu kriterleri yerine getirmekte Türkiye cephesinden çok ciddi bir güçlük yoktu. Nitekim son bir yıldır hükümet ve TBMM bu

doğrultuda bir dizi "uyum yasası"ni görüşüp yasalastırdı. Düzen partileri arasındaki iç politik rekabet bunların yasallaşmasını bir parça geciktirse de sonuçta bu yasaların önemli bir bölümü geçen Ağustos ayında meclisten geçirildi. Yeniden vurgulamakta fayda var. Demokratikleşme konusunda AB'nin istediği de, Türkiye'nin yaptığı da bir toplumsal dönüşüm değil ama görüntünün kurtarılmasıydı. Bu çerçevede bir takım haklar tam da AB'nin istediği şekilde kağıt üzerinde güvenceye alındı. Yeni hükümet ise geçen hafta açıkladığı program ile bu göstermelik demokratikleşme furyasının devam edeceğini, yeni bir takım yasal düzenlemelerin önümüzdeki aylarda meclisten geçirileceğini ortaya koydu.

Dış politika sorunları önplanda

Ancak demokratikleşmeye ilişkin düzenlemeler oyalama politikasının bir parçası olduğu ölçüde, bunlar AB açısından fazla bir önem taşıyor. En fazla diplomatik dille yapılan bir takım övgülerin konusu olabiliyor atılan bu "demokratikleşme adımları". Tam üyeliğe engel olarak ise daha çok dış politika sorunlarının öne çıkarıldığı görülüyor. Bunlar içinde en önemli olanlar ise Kıbrıs ve Avrupa Ordusu (AVOR ya da bilinen adıyla AGSK) konuları.

Türkiye'yi Avrupa Birliği'ne yakınlaştırmak için özel bir çaba sarfeden ABD, bunun önündeki başlıca engel durumundaki dış politika sorunlarını, kendi uzun vadeli politika ve çıkarlarına uygun bir şekilde tasfiye edebilmek için ise taraflara yoğun bir baskı uyguluyor. AGSK konusu daha önce de gündeme gelmiş ve ABD'nin Türkiye'yi "ikna" etmesiyle bu sorunun çözümünde belli bir mesafe alınmıştı. Şimdi benzer bir "ikna" politikasının Kıbrıs sorununun çözümü için ortaya konulduğuna tanık oluyoruz. BM Genel Sekreteri Kofi Annan'ın sorunun çözümüne dönük önerisi ABD imzası taşıyor ve Bush yönetimi bu meselenin Türkiye-AB ilişkilerinin önündeki bir engel durumundan çıkması için kayda değer bir çaba harcıyor.

Elbette ki bu söylenenlerden Kıbrıs ve AVOR gibi

sorunların çözümünün Türkiye'nin tam üyeliğinin yolunu açacağı gibi bir sonuç çıkartılamaz. Zira yukarıda da açıklanmaya çalışıldığı gibi Türkiye'nin Avrupa ile ilişkilerinin düzeyini asıl olarak ABD ile AB arasındaki emperyalist güç dengeleri belirleyecektir.

Gerçek şu ki, AB Türkiye'ye karşı ikiyüzlü bir politikaya sahiptir. Tam üyelik için bir takım takvimler, kriterler öne sürse de gerçekte ona tam üyelik statüsü tanımak gibi bir niyeti kesinlikle yoktur. Türkiye'nin ABD politika ve çıkarlarının taşıyıcısı olması Avrupalı emperyalistleri daha da temkinli olmaya itmektedir. Fakat buna karşılık ABD, Türkiye'nin Avrupa ile ilişkilerinin mümkün olduğu kadar ileri bir düzeye taşınması için çaba göstermektedir. Bunu kendi çıkarlarının bir gereği saymaktadır. ABD desteğinin Türkiye'yi AB üyeliğine taşıyıp

taşıyamayacağını ise gelişmeler ve zaman gösterecektir. Fakat mevcut ilişki ve dengeler Türkiye'nin tam üyelik rüyasının uzunca bir zaman sürüncemede kalacağını göstermektedir.

Kopenhag Zirvesi'nin muhtemel sonucu

Sanıldığı aksine Kopenhag Zirvesi'nde Türkiye konusu tam üyelik görüşmeleri için tarih verip vermeme ekseninde tartışılmayacaktır. Zirvede temsil edilecek tüm hükümetler Türkiye'nin henüz tam üyelik için tarih almasının mümkün olmadığı görüşünde birleşmektedirler. Bunlara ABD'nin Avrupalı ortağı İngiltere de dahildir.

İngiltere, İtalya, İspanya ve Yunanistan gibi AB ülkeleri Türkiye'ye "koşullu tarih" verilmesini savunmaktadırlar. "Koşullu tarih" kavramı, bir dizi siyasal kriteri yerine getirmesi durumunda bir yıl sonra Türkiye'yle tam üyelik görüşmelerine başlanmasını öngörmektedir.

Almanya ise "tarih için tarih" verilmesinden yanadır. Bu ise "siz gidin kriterleri yerine getirin, biz de şu tarihte sizin durumunuzu tekrar görüşelim" anlamına gelmektedir. Daha doğrudan söylemek gerekirse, Almanya en ufak bir yükümlülük altına girmeden Türkiye'yi başından savmak istemektedir. AB'nin önde gelen ülkelerinden Fransa'nın da Almanya ile paralel bir yaklaşım içine girmesi beklenmektedir. Dolayısıyla Kopenhag'da Türkiye için bu iki formülden birisi doğrultusunda karar alınması çok güçlü bir ihtimaldir.

Bugün kopartılan tüm yaygaraya, ilan edilen seferberliğe ve çıkılan ikna turlarına rağmen Avrupalı emperyalistlerin kararını etkilemek konusunda Türkiye burjuvazisinin yapabileceği fazla bir şey yoktur. En fazlasından AB konusunu bir iç politika malzemesi haline getirebilir, emekçi yığınları bu masalları kullanarak kandırma yoluna gidebilirler. Bunu fazlasıyla yaptıklarını ise son günlerin gelişmeleri yeterince göstermektedir.

Amerikan emperyalizmi Irak'a karşı savaşta kararlı...**Silah denetçileri ve emperyalist savaş hazırlığı**

Olağan koşullarda hiçbir devletin kabul edemeyeceği dayatmalar içeren BM kararlarına boyun eğen Irak, silah denetçilerini "ağırlamaya" başladı. Hans Blix başkanlığındaki denetçilerin ilk kafilesi Bağdat'ta işbaşı yaptı. Ancak silah denetiminin başlaması, kimilerinin iddia ettiği gibi savaşı engelleyebilecek bir adım değil. Tersine, ABD emperyalizmi ya denetimin engellendiğini iddia edecek, ya da denetimi fiilen sabote edip Irak'a saldırmanın bir gerekçesine çevirecek.

Savaşa endekli hazırlık devam ediyor

Haydut başı Bush ve ekibi tarafından devam eden hazırlıklar, peş peşe yapılan saldırgan açıklamalar, tamamıyla savaşa endekli. Silah denetçilerinin Irak'a gitmesiyle fazla ilgilenmeyen ABD yönetimi her halükârda saldıracağını tekrarlayıp duruyor. Bu konudaki en yalın açıklamayı bizzat Bush'un sözcülerinden Richard Perle yaptı. Perle, "BM denetçileri Irak'ta silah bulmasa dahi saldıracağız. BM denetçilerinin başkanı Hans Blix'in Irak için 'temiz' raporu vermesi bizi engelleyemez", şeklinde ifadeler kullanma küstahlığında bulundu.

On yılı aşkın bir süredir devam eden ABD-İngiliz savaş uçaklarının Irak'a yönelik hava akınları, silah denetçilerinin Irak'a ayak basmasından sonra hız kazandı. Irak'ı bombalayan uçaklara karşılık vermek ise, ABD savaş kundakçılarının göre BM kararlarının ihlali, silah denetiminin engellenmesi anlamına gelecek ve Irak, bunun ağır sonuçlarına katlanmak zorunda kalacakmış.

ABD emperyalizmi yeni geliştirdiği taktikleri gereği Iraklı işbirlikçilerini harekete geçirmeye hazırlanıyor. Silah denetimlerini sabote etmek için kollar sıvandığı bile. ABD'li üst düzey bir yetkili, Washington'un Irak'ta istihbarat ve komuta altyapısını bozabilecek kişilerle irtibata geçtiğini basına açıkladı. Amaç silah denetçilerinin görevlerini yerine getirmesini engellemek ve savaş için ilk hazırlıkları fiilen başlatmak.

Savaşa destek arayışı

ABD'nin savaş hazırlığı kapsamında attığı bir diğer önemli adım, 50 ülkeden savaşa katkı sunmalarını talep etmesidir. Söz konusu ülkelerin başkentlerinde bulunan ABD büyükelçilikleri aracılığıyla iletilen talepte, her ülkenin savaşa ne tür bir katkı yapabileceğinin de açıklanması isteniyor. ABD saldırganlığı İngiltere, Türkiye, İsrail, Ürdün, Kuveyt, Katar, İtalya, İspanya gibi devletler tarafından tam destek görüyor. Buna karşın birçok ülkenin savaşa katkı yapma konusunda pek istekli olmadığı da açığa çıkmış oldu. Zira destek talep edilen devletlerin büyük çoğunluğu kayda değer bir katkı sunmadılar.

Emperyalist ve gerici odaklar, (yukarıda adı geçen ülkeler dışında) ABD'ye savaş konusunda gönüllü destek vermemekle beraber, saldırganlık ve savaş politikasına karşı net bir duruş sergilemekten de uzaktırlar. ABD emperyalizminin sınırsız saldırganlık politikası kimilerinde rahatsızlıklar yaratmakla beraber, hiçbir ülke bu kural tanımaz haydutluğa karşı net bir tavır alamıyor. Çıkarlarının zedeleneceğini hesap eden devletler, ABD ile pazarlığa oturuyor, savaşa destek vererek sefil çıkarlarını korumaya

çalışıyorlar.

Rusya, emperyalist savaşa destek vermeye başladı

Son haftalara kadar ABD'nin Irak'a savaş açmasına karşı olduğunu açıklayan Putin yönetimindeki Rusya, artık savaş destekçisi. NATO'nun Prag zirvesinde alınan genişleme kararlarından rahatsızlık duyan Rusya, zirve sonrası ABD Başkanı Bush tarafından teskin edilip, savaşa destek olması konusunda ikna edildi.

Bush-Putin arasında yaşanan pazarlıklar kapalı kapılar ardında yapılmasına rağmen, yansıyan sonuçlar ve basın önünde yapılan ortak açıklamalar, ABD'nin Rusya'yı kendi tarafına çektiğini gösteriyor. Bush, Putin'in NATO genişlemesine ilişkin kaygılarını gidermek ve Irak konusunda destek almak üzere Rusya'ya gitti. Ziyaret sonunda yayımlanan ortak bildiride Irak'a sert uyarılar yer aldı. Irak BM kararlarına tamamen ve acilen uymaya çağrıldı. Aksi durumda, Bağdat yönetiminin, bunun ciddi

sonuçlarıyla karşı karşıya kalacağı belirtilerek Irak tehdit edildi. Ziyaret sonrasında bir açıklama yapan Putin, "Irak'ın silahsızlandırılmasıyla ilgili olarak ABD ile yaptığımız işbirliğinin olumlu sonuçlar vereceğini düşünüyorum" şeklinde ifadeler kullandı. Putin, iki ülkenin, ortak eyleminin mümkün olduğu konusunda mutabakata ulaştıklarını da açıkladı.

Bu gelişmelerin Amerikalı savaş kundakçıları açısından oldukça rahatlatıcı olduğu açıktır. Zira Rusya, Irak'la olan ilişkilerinin geleceği açısından duyduğu kaygılardan dolayı, savaşa karşı çıkıyor, gereksizliğini savunuyor ve sorunun BM tarafından çözülebileceğini dile getiriyordu. Daha önce ABD tarafından yapılan girişimlerle Rusya'nın tavrı yumuşatıldı. Bush-Putin görüşmesinden

sonra ise, Putin yönetimindeki Rus devleti savaş tarafından yer almış görünüyor.

ABD-Türkiye arasındaki kan pazarlığında son aşamaya geldi

Amerikalı savaş kundakçıları ile Türkiye'deki uşakları arasında aylardan beri devam eden pazarlıklar da son aşamasına gelmiş görünüyor. Şimdiye kadar niyet mektuplu İMF kredileri dışında bir şey elde edemeyen Ankara'daki işbirlikçiler, Genelkurmay Başkanı'nın ABD ziyareti ile son pazarlıkları yapmış, bu konuda somut adımlar atılmasını beklediklerini iletilmişlerdi. Washington'daki efendiler de sonunda Türkiye'nin savaşta uğrayacağı ekonomik zararı telafi etmek için bir paket hazırlamaya başladı. -Bu gelişmeyi savaşın yaklaştığının bir işareti olarak da değerlendirmek mümkün- ABD'liler tarafından sıradışı olarak tanımlanan bu pazarlık Türkiye dışında sadece Ürdün'le yapılıyor.

Ancak uşakların istediği kan parası ile emperyalist

efendilerin önerdiği miktar arasında büyük bir uçurum olduğu söyleniyor. Ankara'daki uşaklar her ne kadar mehmetçik kanını pahalıya satma hayalleri kursalar da, efendilerinin çok cömert davranmayacağı görülüyor. Bağımsız Kürt devleti fobisinin Ankara'daki etkisini iyi bilen haydut başı Bush ve ekibi, bu şantaja sarılarak fiyatı iyice düşüreceğe benziyor. Bu arada yeni kurulan AKP hükümetinin kadrolarına da Washington'dakiler çok güveniyorlar. Savaşa tam destek verecekleri konusunda bir kuşku duymadıklarını açıklıyorlar. Abdullah Gül gibi bir Amerikan uşağının başbakan olduğu göz önüne alındığında bu güvenin boşuna olmadığı daha iyi anlaşılır.

Eski silah denetçisi Scott Ritter dünyayı savaş konusunda uyarıyor

Birleşmiş Milletler eski silah denetçisi Scott Ritter ise, dünyayı ABD yalanları konusunda uarmayı bir görev bildiğini açıkladı. Ritter, "ABD, Irak'ın 8 Aralık'ta BM'ye kitle imha silahlarıyla ilgili vereceği raporu bekleyecek. Hemen ardından silah listesinin yalan olduğunu iddia edecek ve Aralık'ta saldıracak" açıklamasını yaptı. Daha önce de basına konuşan Ritter, silah denetiminin, ABD tarafından Irak'a saldırmak için istihbarat toplamanın bir imkanı olarak değerlendirileceği konusunda derin kaygıları olduğunu dile getirmişti.

1998'e kadar Irak'ta silah denetçisi olarak çalışan Ritter, o zaman ekibinde CIA ve MOSSAD ajanlarının yer aldığını dünyaya açıklamış, bu sayede Irak'ın konuyla ilgili iddiaları da kanıtlanmıştı. Bu gelişmeler üzerine Irak, silah denetçilerinin çalışmasını engelleyerek, onları sınır dışı etmişti. Yeni denetçi ekibin başında bulunan Blix de, denetçiler arasında ajan olmadığını garanti edemeyeceğini açıkladı. Bu açıklama eski denetçi Ritter'in kaygılarının boş olmadığını, ciddi neden ve bilgilere dayandığını gösteriyor.

Emperyalist savaşın önünde durabilecek tek güç işçi sınıfı ve ezilen halklardır

Savaşı başlatmak için yapılan hazırlıklardan da görüldüğü gibi, Amerikan emperyalizminin Irak'a saldırısı her an gündeme gelebilir. Ne BM Güvenlik Konseyi'nde temsil edilen devletler, ne de başka ülkeler tarafından bu vahşi savaşa karşı çıkabilecek bir muhalif ses bulunmuyor. Artık bütün sorumluluk işçi sınıfı, emekçiler ve emperyalist savaş karşıtlarının omuzlarındadır. Savaşı durdurabilecek, ya da etkisini sınırlayabilecek başka bir güç yoktur.

Dünyanın değişik yerlerinde gerçekleşen emperyalist savaş karşıtı kitlesel eylemler, Irak halkının yalnız olmadığını herkese göstermiş bulunuyor. Özellikle ABD'de ve İngiltere'deki eylemler ile son olarak Floransa'da gerçekleşen ve bir milyon insanın katıldığı savaş karşıtı gösteri bu açıdan umut vericidir. Savaşın başlama olasılığı da hesaba katıldığında, emperyalist savaş karşıtlarının daha kitlesel bir şekilde alanlara çıkması muhtemeldir.

Doğrudan savaşın içinde yer alma ihtimalinin yüksekliğine karşın, savaş karşıtı sesler ülkemizde pek duyulmuyordu. Bu suskunluk fesadının 1 Aralık eylemiyle kırılacak olması emperyalist savaş karşıtı mücadelenin gelişimi açısından önemli bir olanaktır. Bu olanağı en iyi şekilde değerlendirmek, bu sınırsız saldırganlık ve vahşete karşı mücadeleyi yaymak, savaşın asıl kurbanları işçi ve emekçilerin bu mücadelenin sürükleyicileri haline gelebilmeleri için yoğun çaba harcamak önümüzde duran temel önemde güncel bir sorumluluktur.

"Nereden buldun" sorusu kalkıyor, geçici deprem vergileri kalıcılaşıyor...

AKP hükümetinin ilk icraatı "kara para"nın aklanması

Yeni hükümetin ilk icraatı patronların isteği doğrultusunda "nereden buldun" sorusu ve "mali milat" uygulamasını kaldırmak, deprem fırsat bilinerek çıkartılan "geçici" özel işlem ve özel iletişim vergilerinin süresini ise 2005 yılına kadar uzatmak oldu.

Başbakanlığa gönderilen tasarı ile, 1998 yılında vergi sisteminde yerine alan "mali milat" tarihe gömülüyor. Yasa tasarısı ile vergi usul kanununda yer alan, vergi incelemelerinde mükellefe "nereden buldun" diye sorulmasına olanak tanıyan düzenleme kaldırılıyor. "Mali milat"tan ayrı düzenlenen "nereden buldun" sorusu, gelir tanımındaki eksiklikler bahane edilerek, bugüne kadar uygulanmamıştı. Ancak "mali milat"ın uygulamaya konulması, "nereden buldun" sorusuna zemin yaratmıştı. Yaşanan ekonomik krizi bahane eden patronların girişimleri sonucu "mali milat" 1999 Ağustos'undan 1 Ocak 2003 yılına ertelenmişti. Aynı dönemde "nereden buldun" sorusundan tedirgin olan patronlar 100 milyar dolara yakın bir kaynağın yurtdışına çıktığını da ilan etmişlerdi.

AKP'nin seçim öncesinde patronlara verdiği sözlerin başında "mali milat" uygulaması ile "nereden buldun" sorusunu kaldırmak geliyordu. Hükümet koltuğuna oturur oturmaz patronlara verdiği sözü tutan AKP hükümeti, işçi ve emekçilere verdiği açlığı, yoksulluğu ve yolsuzluğu çözeceğiz sözlerini ise çoktan unuttu. 3 Kasım öncesinde vergi affını, ekonomik krizden etkilenip dükkanını kapatan küçük esnaf, zanaatkarlar ve yüksek miktarda vergi borcu olan emekçiler için çıkartacağını söylüyordu AKP. Ancak ilk icraatıyla büyük patronların vergi borçlarını tek kalemde silip, yolsuzluk ve kirli yollardan para kazananların önlerini açarken, deprem fırsat bilinerek işçi emekçi ve küçük üreticinin sırtına vurulmuş "geçici" vergilerin tarihini uzatıyor. Yolsuzluğu önleyeceğiz diyenler, göstermelik olarak çıkarılan ve bugüne kadar sermaye engelleriyle zaten uygulanamayan "nereden buldun" sorusunu "ak bir sayfa açmamız lazım" diyerek erteliyorlar. Böylece her türlü yolsuzluk, kanlı ve kirli yollarla kazanılan parayı AK'lamış oluyorlar.

Maliye Bakanı Kemal Unakıtan "nereden buldun çok iyi idiye niye ertelendi madem?" diye soruyor. Kendisinin de çok iyi bildiği gibi, "nerden buldun" sorusu ve "mali milat" uygulaması sermayenin baskısıyla bugüne kadar uygulanmıyordu ve yine sermaye hükümetlerince göstermelik olarak çıkarılmış ardından da ertelenmişti. AKP hükümeti kendinden önceki hükümetlerinden sermayeye bağlılık ve patronların istemlerini yerine getirme noktasında daha kararlı olduğunu göstererek "mali milat" ve "nereden buldun" sorusunu kaldırmayı hedefliyor. "Vergi kutsaldır, vergilendirilmemiş kazanç haramdır" diye işçi ve emekçilerin zaten üç kuruş olan maaşlarını daha ellerine geçmeden, çeşitli adlar altında vergilerle kesen sermayenin "ak" ve "yeni" hükümeti, iş patronlarının milyarlarına gelince bu paranın nasıl kazanıldığını sormaktan dahi aciz kalıyor. Bırakın servetlerinin kaynağını sormayı, ülkenin yer altı ve yer üstü kaynaklarını sınırsızca sömüren, doğal hayatı ve çevreyi yıkıma sürükleyen, işçi ve emekçi milyonları her türlü haktan muaf tutup, sefalet ücretleriyle köle gibi çalıştırarak muazzam bir servet birikimine sahip olan

yerli ve yabancı patronlara hizmete soyunuyor. Onların yatırım yaparak iş olanakları açtıklarını, ekonomiye katkıda bulduklarını gerekçe gösterip teşvik etmek için vergiden muaf tutuyor, düşük faizli krediler tanıyor, ücretsiz arsa tayin ediyorlar. Sermaye devleti, adından da anlaşılacağı gibi, tüm icraatlarıyla sermayenin çıkarlarını gözetmekte ve korumaktadır.

Hükümet hazırladığı tasarıyla bir yanda "mali miladı" ve "nerden buldun" sorusunu kaldırarak sermayeye bağlılığını gösterirken, diğer yandan 1998 yılı sonrasında deprem vesilesiyle için getirilen ek vergiler arasında yer alan özel işlem ve özel iletişim vergilerinin süresini uzatarak işçi ve emekçilere gerçek yüzünü gösteriyor. Hatırlanacağı gibi göçük altında kalan yüzbinlerce insanın feryatları duymazdan gelinerek mezarda emeklilik ve tahkim yasaları bir gecede meclisten geçirilmiş, sonrasında da yurtiçi ve yurtdışından gelen yardımlar deprem mağduru emekçiler yerine sermayenin kasalarına aktarılmıştı. Üstüne üstlük çıkartılan özel vergilerle deprem tüm emekçilere dönük bir saldırıya bahane yapılmıştı.

Bugün bırakın bu kaynakların deprem bölgesindeki emekçilere ulaşmasını, depremedelerin elindeki prefabrik konutlar bile alınıp satılmak isteniyor. Dönemin hükümetinde yer alan bakanlar özel vergilerle toplanan paraların depremedelere gitmediğini, başka alanlara kaydırıldığını açıklamak zorunda kalmışlardı. Bunların başında da batık bankalar geliyordu. AKP hükümeti de hazırladığı ve başbakanlığa sunduğu tasarıyla geçici vergilerden özel iletişim ve özel işlem vergilerini 2005 yılına kadar uzatmayı amaçlıyor. Üstelik tasarıyla bu vergilerin 10 katına kadar arttırılabileceğine ilişkin Bakanlar Kurulu yetkisi de 20 katına çıkarılıyor.

Büyük patronları vergi dışı tutup, üstüne üstlük çeşitli imtiyazlar tanıyan ve sınırsızca kaynak aktaran devlet, emekçilerin ücretinden kestiği vergiler yetmezmiş gibi bir de bunlara eğitime katkı payı, özel tüketim vergisi, özel işlem vergisi, özel iletişim vergisi, çöp vergisi vb. adlar altında, artık dolaysız hale gelen "dolaylı vergileri" ekliyor.

Peki toplanan vergiler kime gidiyor? Bunlar sağlık ve eğitim hizmeti, altyapı ve kamu hizmetleri olarak işçi ve emekçilere döneceğine batık bankalara, teşvikler adı altında kodamanların kasalarına akıyor. Sağlık, eğitim, altyapı ve çeşitli kamu hizmetleri özelleştirilerek sermayeye peşkeş çekiliyor. Emekçiler için paralı hale getirilen bu hizmetler patronlar için yeni vurgun alanlarına dönüşüyor. Buralarda çalışan işçi ve emekçiler işten atılıyor.

Vergi affı diye sunulan tasarının bir ayağını patronların vergi borçlarının silinmesi ve kazançlarının kaynağının dahi sorulmasının engellenmesiyle kirli paraların aklanması, diğer ayağını ise asıl olarak emekçilerin sırtına yüklenmiş olan dolaylı ve dolaysız vergilerin arttırılması oluşturuyor. AKP'nin yasallaşması için başbakanlığa gönderdiği tasarının özeti, hayli kapsamlı olan bu saldırıların hayata geçirilmesini öngörüyor. AKP kendinden önceki sermaye hükümetlerini aşan bir kararlılıkla İMF-TÜSİAD programlarını uygulamaya başlamıştır. Ve kim için ak, kim için kara olduğunu ortaya koymuştur.

Yeni saldırı hükümeti...**“Ak” partisinin kara icraatları**

AKP'nin seçimler öncesinde oluşturmaya çalıştığı AK imaj, daha kurduğu hükümet güven oyu bile almadan kararmaya başladı. AKP'ye umut bağlayanların umutlarını karartmak için, açıklanmış bulunan hükümet programı bile yeterlidir. Sermaye çevrelerini keyiflendiren her karar işçi ve emekçi kitleler için kara günlerin habercisidir. AKP'nin açıkladığı program da gerek içerde (TÜSİAD'ın destek açıklamaları), gerekse de dışarıda (İMF'nin aynı yöndeki açıklama ve mesajları) sermaye sahiplerini ve örgütlerini ihya etmiş durumda. Ancak, programın da ötesinde, uygulamaya yönelik alınan her karar, yapılan her açıklama, ona umut bağlayanların başına balyoz gibi iniyor. Buna rağmen AKP sözcüleri her fırsatta “programın sosyal yönü” teranesini yineliyorlar. Ancak uygulamaya yönelik alınan kararlar, bu demagojik “sosyal yön” lafzının nasıl bir yalan olduğu sürekli biçimde açığa vuruyor. Program IMF'nin programı, ama onlar bile kaale almıyorlar bu söylemi. Çünkü kitleleri avutma-oyalama dışında herhangi bir manası ve geçerliliği bulunmuyor bu “sosyal” yalanların.

Açıklanan programın ekonomi bölümüne bakıldığında, programın eksik kalan sosyal yönünü tamamlamak şöyle dursun, sosyal yıkımı katbekat artıracak uygulamalara hazırlanıldığı görülecektir. Bu aynı program, AKP'nin yine seçim öncesi oy avcılığında kullandığı ikinci büyük yem olan yolsuzlukların önlenmesi/hesap sorulması söyleminin sahteliğini de ortaya çıkarıyor. Hazırlanan programla, söylemin tersine yolsuzluklar/hırsızlıklar affedilecek, yenerlerinin önü açılacaktır.

Sadece mali miladın kaldırılması bile büyük vurgunlara kapıyı sonuna kadar açmak anlamına geliyor. Ancak AKP'nin kara habercileri yeni hükümetin bununla da yetinmeyeceğini duyuruyorlar. Açıklanan programın ekonomiye ilişkin bölümünde, mali milat dışında vergi affı da yer alıyor. Belirli bir kesimin biriktirdiği vergi borçları silinmekle kalmayacak, yeni vergilerin ödenmemesi de teşvik edilecek. Pek çok kaleme vergi indirimine gidilecek. Bunlar kuşkusuz, asla borçlanma şansı bulunmayan ücretli kesimler için geçerli değil. Onların son derece sınırlı olan gelirleri her zaman sınırsız vergilerle küçültülmeye devam edildi, AKP hükümeti tarafından da devam edilecek. Çünkü bu bir düzen gerçekliği, sermaye devletinin politikasıdır. Partiden partiye, hükümetten hükümete değiştirilmesi söz konusu değildir.

Yolsuzlukların üzerine gideceğiz söylemiyle seçimi kazanan AKP'nin ilk icraatlarından biri de Pamukbank'ın BDDK'a devri kararının soruşturulmasına yönelik önerge vermek oldu. Danıştay'ın yürütmeyi durdurma kararı da bu önergenin verilmesinde etkili olmakla birlikte, asıl hükümetin yönelimini göstermesi bakımından önemli bu önerge. Hortumcular yeni hükümet döneminde de hiç korkmadan-çekinmeden soygunlarına devam edebilirler artık.

Ancak bu aynı AKP hükümeti öncelikle programını sürdürme taahhüdüyle iş başına geldiği IMF'ye yaranmak zorunda. Dolayısıyla, yolunu açmaya çalıştığı vurgun-soygun piyasasının da bir sınırı olacaktır. Bu sınırı belirleyecek olansa yine IMF ve TÜSİAD başta olmak üzere içerdeki büyük sermaye grupları ve örgütleridir. Hatırlanacağı gibi, Pamukbank'ın TMSF'ye devri, geçmiş hükümetin IMF'ye verdiği niyet mektuplarında da yer almış, Pamukbank'a el konulması kararı da IMF tarafından “cesur”, “Türk bankacılık sistemi için önemli” ve “ekonomik programın geleceği açısından cesaret

verici” bir karar olarak yorumlanmıştı. Şimdi AKP hükümetinin söz konusu önerge ile ortaya koyduğu cesaretlendirici tutumu, bu nedenle, IMF'ye rağmen bir tutum olmaktan ziyade, içerde ilgili sermaye çevrelerinin desteğini alma yönünde bir jesttir. Yarı IMF bir başka banka veya farklı bir alanda faaliyet gösteren bir sermaye grubuna yönelik benzer bir önlem dayattığında, AKP hükümetinin de tavrı farklı olamaz. Onlar da IMF'den gelen her direktifi harfiyen yerine getirmekle yükümlüler

AKP'nin seçim öncesinde kullandığı demagojik söylemlerden biri de dokunulmazlıklara ilişkin olanıydı. Sözde milletvekili dokunulmazlığını kaldıracak, bu zırhın ardına gizlenerek suç işlenmesini önleyeceklerdi. Artık bunun da sözünü etmiyorlar. Tam tersine, hakkında açılmış davalar nedeniyle seçimlere katılmayan başkanlarını başbakan yapabilmeyen yolunu arıyorlar. Kişiye özgü yasa çıkaramayacaklarına göre, eğer bir yolunu bulup Erdoğan'ın başbakan olmasını sağlayabilirlerse, bu

yoldan başka sanıkların da geçmesi imkanı hale gelecek. Meclis zaten seçilerek dokunulmazlık zırhına bürünmüş çok sayıda suçlunun mekanı haline geldi. Hırsızından katiline, soyguncusundan vurguncusuna ipini koparan meclise sığınyor. AKP listelerinden de meclise giren böyle çok sayıda hapis kaçkını var. Özellikle Erdoğan'ın İstanbul Belediyesi'ndeki pek çok mesai arkadaşı çeşitli ithamlarla yargılanmakta iken seçilerek yargılanmaktan kurtulmuş durumda. Kendisi bu durumda olan bir partinin dokunulmazlıkları kaldırmayacağı yeterince açık olmalı.

Daha şimdiden görüldüğü gibi, 58. hükümet de kendinden öncekileri aratacak bir saldırının hazırlık ve organizasyonu içindedir. Seçim öncesi demagojilerin hemen tümü, daha güven oylaması aşaması bile geçilmeden çürütülmüş durumdadır. Bir de uygulama başlasın, asıl o zaman AKP'nin gerçek yüzü ona umut bağlayanlar tarafından çok daha net görülmeye başlanacaktır.

Türban sorununun AKP ve düzen cephesinde yarattığı sıkıntılar

“Değiştik” gösterileriyle seçimlere katılan ve ilgili iç ve dış çevreleri ikna edebildiği için önü açılıp meclise taşınan AKP, şimdi artık, değişime yönelik tüm bu söylem ve göstergelere rağmen, meclise taşınmasında ikinci büyük rolü oynamış bulunan seçmen tabanının beklentilerine de yanıt vermek zorunda. Daha doğrusu, hem “değişim”in gereklerini yerine getirmek, hem de değişim istek ve niyeti göstermeyen tabanına yaranmak gibi bir ikilemi çözmesi gerekiyor.

AKP tabanı, seçim öncesi tüm değişim söylem ve gösterilerini, haklı olarak, bir takıyye, iktidara gelmenin kaçınılmaz bir gereği olarak görmüş, dolayısıyla, bir kez iktidara yerleşildi mi her şeyin temelden değişeceğini, kendi hükümetinin kendi istek ve ihtiyaçlarına yanıt vermeye başlayacağını düşünüyordu. Şimdi de gereğinin yapılmasını, istek ve ihtiyaçlarının karşılanmasını bekliyor. Öncelikle de büyük bir haksızlık, hatta zulüm olarak gördükleri türban sorununun çözülmesini. Dolayısıyla sorun, yeni hükümetin de öncelikli sorunları arasında. Parti programına yönelik ilk açıklamalarda yer alan “eğitim-öğretimde yaşanan adaletsizlik” söylemi başka bir şeyi anlatmıyor. Ne okulsuz-eğitimsiz bırakılan onbinlerce çocuğu, ne 70-80 kişilik sınıflarda oynanan eğitim-öğretim komedisini, ne üniversite kapılarının yüzlerine kapatıldığı işçi-emekçi çocuklarını, ne en temel hakları olan anadilde eğitim hakkından yoksun bırakılmış olan Kürt çocuklarını kastediyor AKP kurmayları bu söylemle. Onların nezdinde yaşanan tek haksızlık, tek adaletsizlik türbanlıların okullara alınmamasıdır. Değişim dedilerse o kadar da değil. Kendileri eşlerine ve kız çocuklarına tesettür uygularken, aynı durumdaki hanımların eğitim-öğretim hakkından mahrum bırakılmasını sindirecek düzeyde bir değişimden söz etmiyorlar elbette. Ve elbette AKP hükümeti bu soruna bir çözüm getirmek için uğraşacaktır.

Ne var ki AKP, dinci politikanın terbiye edilmişleri tarafından kurulan bir parti olarak, tabanı ne düşünürse düşünsün, ciddi bir değişimin de temsilcisi olmak zorundadır. Taban bilincinde

olmayabilir, ama AKP şefleri çok iyi bilmektedir ki, devlet herşey hükümet ise çok az şey demektir. Özellikle de darbecilik geleneğine sahip bir Türkiye'de... AKP nasıl seçimlere katılmak ve seçilmek işini ancak icazet alarak gerçekleştirebildiyse, türban ya da bir başka dinsel sorunun çözümünde de aynı çevrelerin icazetinin gerektiğini bilmektedir. Onun çıkmazı da buradadır.

Yeni mecliste hükümeti devlet adına denetim altında tutacak, taahhütlerini sürekli hatırlatacak bir parti de hazır ve nazır beklemektedir. Nitekim, türban konusuna ilişkin daha ilk çıkış CHP liderinin uyarılarıyla dizginlenmiş bulunuyor. Baykal'ın azarlama olarak yorumlanabilecek bir dille yaptığı uyarı, AKP sözcüleri tarafından son derece itidalli ve nazik bir dille yanıtlandı. AKP sadece kendi misyonunu değil, yeni meclisteki CHP'nin misyonunu da çok iyi kavramış ve kabullenmiş durumda. Artık bu sahnede herşey, bu dönem CHP'nin üstlenmiş bulunduğu çok ciddi devlet görevi bile, seyirlik bir oyundan ibarettir. Çünkü, siyasetçiler politika sahnesinde bu yönetim oyununu sergilerken, asıl yönetim işleri Beyaz Saray ve MGK'nin eşgüdümüyle, el altından yürütülmektedir. Elbette hükümete de düşecek görevler vardır. Bu merkezlerde alınan kararların yürürlüğe konması, verilen emirlerin uygulanması, sonucunda da işlenen suçların üstlenilmesi hükümetin işidir.

AKP hükümeti, tıpkı kendinden önceki hükümetlerin yaptığı gibi, yapmak istediği ya da kendinden beklenen bir takım işler için bu yönetim merkezlerinden izin beklemek durumundadır. Eğer AKP hükümetinin çabalarıyla Türk eğitim sisteminde türbana bir kez daha yeşil ışık yakılacak olursa, bilinmelidir ki, düğmeye basan Beyaz Saray ve Genelkurmay'daki asıl efendileri olacaktır. Fakat henüz, Amerika'nın Irak saldırısı için 11 Eylül hezeyanına ihtiyacının devam ettiği bir süreçte, yine Irak saldırısı için ihtiyaç duyduğu Türkiye'de, İslamcılığın zaferi olarak lanse edilebilecek böyle bir çıkış için müsamaha göstermeleri beklenemez.

Amerikan emperyalizmi için “gül” gibi bir başbakan!

Başbakan olarak atanan Abdullah Gül'ün siyasi yaşamı Refah Partisi'nde başladı. Refah Partisi'nin kapatılması sonrası Fazilet Partisi içinde yer aldı. Milli Görüş çizgisinin emperyalizm ve sermaye devletiyle en uyumlu siyasi kişiliği olarak öne çıktı. Necmettin Erbakan'ın Abdullah Gül'ü partide öne çıkarmasında, onun bu sistemle uyumlu kişiliği etkili oldu.

ABD emperyalizminin güvendiği lider

Erbakan liderliğindeki RP ve FP'nin ABD emperyalizmiyle yürüttüğü görüşme trafiğinin yöneticiliğini Abdullah Gül üstlendi. Erbakan ABD emperyalizmine güven verilmeden hükümet olunamayacağını iyi biliyordu. ABD'ye değişim mesajının verilip ikna edilmesi de sistemle tam uyumlu isimlerin ortaya koyacağı kapasiteyle doğrudan bağlantılıydı. Bu nedenle ABD emperyalizmi ile her temasta A. Gül öne çıkarıldı.

Refah-Yol hükümeti sürecinde Amerika'nın Türkiye Büyükelçisi Marc Grossman'dı. Grossman'a "Refah-Yol hükümetiyle uyumlu olarak çalışabiliriz" sözlerini söyleten de Abdullah Gül'ün başını çektiği Refah Partisi içindeki bir ekipti. Öyle ki, Amerika'nın Musevi lobisinin Likud'cu kanadı bile, Gül'ü diğer islamcılardan farklı ve olumlu bir noktaya oturtuyordu.

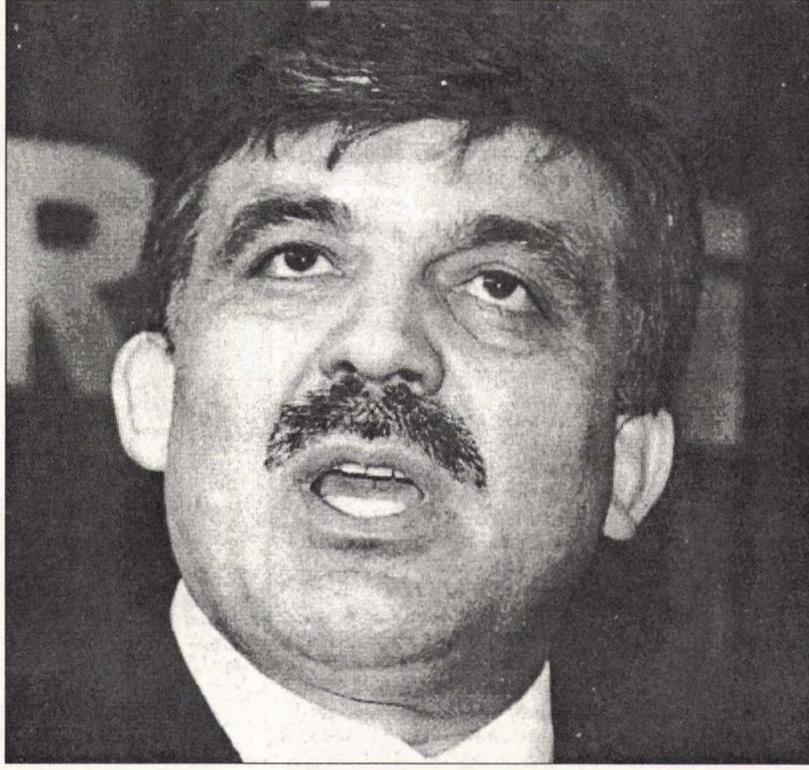
Amerika'ya göre Abdullah Gül'ün en önemli özelliği sistemin savunucusu barışık bir lider olması, yaşamının hiçbir döneminde radikal islami etkide kalmamasıydı. ABD emperyalizmine göre Gül, ağzından çıkan hep kontrol etmeyi başaran, diyalog ve uzlaşmanın bayraktarlığını yapan, "akıllı" ve "yetenekli" bir liderdi.

Abdullah Gül, ABD emperyalizminin ve sermaye devletinin duyduğu sıkıntıları hemen farketip bundan gerekli sonuçları çıkarmada başarılıydı. Refah Partisi'nin kapatılması sonrası Fazilet Partisi kuruldu. Siyasi yasaklı Erbakan bayrağı Recai Kutan'a devretti. Zira Kutan güvenilir bir emanetçiydi. Erbakan'a tam bağlı bir yönetimin Fazilet Partisi'ne egemen olması sermaye devletini rahatsız etti. Bu rahatsızlığı Abdullah Gül'ün başını çektiği ekip de farkettiler ve yapılan ilk kongrede Recai Kutan'ın karşısına aday olarak Abdullah Gül'ü çıkardılar.

ABD, halkı etkilemedeki başarısı ile öne çıkan Recep Tayyip Erdoğan'ı da çok önceden keşfetmişti. Belediye Başkanlığı'nın başından itibaren, ABD İstanbul Konsolosluğu Erdoğan'la iletişime bu nedenle büyük önem vermişti.

Erdoğan karizması, halkla iletişimdeki başarısı ile, Gül ise sistemle tam uyumlu politik kimliği nedeniyle ABD emperyalizminin güvenini kazandı.

Irak'a yönelik kirli savaşta Türkiye'nin oynayacağı rol ABD için çok önemli. Bu müdahalede ABD'ye vereceği destek AKP'nin ne denli ehlileştiğini ispatlamak için önemli bir şanstı. Tayyip Erdoğan-Abdullah Gül ikilisi seçim öncesinde ABD ziyareti sırasında Irak'a müdahaleye yeşil ışık yaktılar. Genelkurmay Başkanı da Irak'a müdahale sonucu ortaya çıkabilecek Kürt devleti vb. oluşumların Türkiye açısından yaratacağı olumsuz etkileri belirtmekle birlikte, bu kaygıları giderildiği ölçüde

destek vermektan kaçınmayacaklarını belirtti.

Abdullah Gül'ün, Tayyip Erdoğan'ın dengeli ve gerçekçi tutumunda da büyük bir katkısı var. Dengeleyici tutumuyla sistemin emniyet süpabı olma becerisini tüm gelişmelerde sergiliyor. Ayrıca önemli bir seçmen kitlesinin sandığa gitmeyerek, sandığa giden seçmenin ise kendisini açlığa ve sefalet mahkum eden iktidarı ve muhalefetiyle sermaye partilerini sandığa gömerek tepkisini ortaya koyduğu, sistem partilerine güvensizliğini somut olarak gösterdiği bu dönemde, AKP'nin işçi ve emekçilerin

tepkisini düzen kanallarına akıtmada göstereceği beceri sermaye açısından büyük önem taşıyor.

AKP de sandığa gömülecektir

AKP belli bir dönem işçi ve emekçilerin belli bir kesimi açısından olumlu bir yere oturtulmasının avantajını kullanacaktır. Ancak bunu uzun süreli devam ettirmesi mümkün değildir. Zira AKP'nin ekonomi politikalarına İMF ve TÜSİAD damgasını vuracaktır. İşçi sınıfı ve emekçilerin açık ve sefaleti pahasına ekonomik-sosyal yıkım programı devam ettirilecektir. ABD'nin savaş politikasına, binlerce işçi-emekçi çocuğunun kanının dökülmesi pahasına kayıtsız şartsız "evet" denilecektir. Emperyalist savaş politikasının, İMF-TÜSİAD programının uygulayıcısı olacak olan AKP'nin emek düşmanı yüzü kaçınılmaz olarak onu da hızla sandığa gömülme sürecine götürecektir.

Komünistlerin dünyada ve Türkiye'de devrimin güncel olduğu yönlü saptamasının ne denli doğru olduğunu son gelişmeler bir kez daha somutluyor. Tarihin tekerleği işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci iktidarı olan sosyalizme doğru dönmeye devam ediyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin her geçen gün artan öfke ve tepkisi düzen partileriyle değil de işçi sınıfının komünist partisiyle buluştuğu gün kurtuluş yolu aydınlanacaktır. Açlık, sömürü, baskı ve işkence üzerine kurulu sermaye iktidarı kurumlarıyla birlikte yıkılacaktır.

İzmir'den kısa kısa...

İzmir Savaş Karştı Girişimi'nin eylemi

23 Kasım günü İzmir Savaş Karştı Girişim'i tarafından geleneksel olarak yapılan Cumartesi eylemlerinin dördüncüsü gerçekleşti. Yaklaşık 100 kişiyi katıldığı eylem saat 14:30'da Konak Sümerbank önünde yapıldı. "ABD askeri olmayacağız!", "Susma haykır savaşa hayır!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" vb. sloganlar atıldı.

Ölüm Orucu direnişinin yıldönümünde ortak eylem

20 Ekim 2000'de cezaevlerinde başlayan SAG'ın 20 Kasım'da Ölüm Orucu'na dönüşmesinin ardından geçen iki yıl içinde 99 tutsağın şehit düşmesiyle ilgili olarak TAYAD, Kızıl Bayrak ve Devrimci Demokrasi tarafından ortak bir basın açıklaması yapıldı.

23 Kasım günü Savaş Karştı Girişim'in yaptığı basın açıklamasının ardından Konak Sümerbank önünde yapılan eyleme yaklaşık 60 kişi katıldı. Eylemde "Cezaevlerinde tecridi kaldırın ölümleri durdurun!" pankartı ile tecrit ve izolasyona karşı birçok döviz açıldı. Saygı duruşuyla başlayan eylemde "Devrim şehitleri

ölümsüzdür!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!" vb. sloganlar atıldı.

25 Kasım Girişimcileri'nden eylem

İzmir'deki çeşitli kadın örgütleri tarafından oluşturulan 25 Kasım Girişimcileri kadına yönelik şiddeti protesto etmek amacıyla 25 Kasım günü Konak Sümerbank önünde basın açıklaması yaptı. Yaklaşık 100 kişiyi katıldığı eylemde "Savaşa, şiddete, tacize, tecavüze karşı kadınlar el ele özgünlere!" pankartı açıldı. "Yaşasın kadınların özgürlüğü!", "Susma haykır savaşa hayır!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Tecrit, ölümdür istemiyoruz!", "İçerde, dışarda hücreleri parçala!" sloganları atıldı.

21 Kasım'da İHD önünde eylem

18 Kasım 2002'de Bayrampaşa Hastanesi'nde şehit düşen İmdat Bulut'la birlikte F tipi saldırısında şehit düşenlerin sayısının 99'a ulaşması üzerine İHD İzmir Şubesi tarafından İHD önünde 21 Kasım günü basın açıklaması yapıldı. Eylem "Hücre ölümdür, istemiyoruz!", "Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!", "İçerde, dışarda hücreleri parçala!", "F tipi yaşam istemiyoruz!" sloganları atılarak bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Birleşmiş Milletler'in Dünya Çocuk Hakları Günü aldatmacası...

Çocukların kurtuluşu sosyalizmde!

20 Kasım'ın Dünya Çocuk Hakları Günü olarak ilan edilmesinin üzerinden yıllar geçti. Ama bugün dünya üzerinde çocuklar her türlü şiddet, açlık, yoksulluk, eğitimsizlik ve sefalet koşullarında çalıştırılmakta, emperyalist ve bölgesel savaşlarda katledilmekte, sakat bırakılmaktadır.

Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Sözleşmesi'ni 20 Kasım 1989'da kabul etti. Türkiye'de ise 1990'da kabul edildi. Ama İMF programları altında Türkiye'deki emekçi çocukları gün geçtikçe yoksullaşmakta, kağıt üzerinde yazılı haklardan yararlanamamaktadırlar. Çocuk Hakları Sözleşmesi'ni kağıt üzerinde kabul eden diğer yoksul ülkelerde de çocuklara karşı her türlü zorbalık uygulanmaktadır. Emperyalist ülkelerde de çocuklar pek çok sorun yaşamaktadır. Kapitalizmde ezen ve ezilenler oldukça, çocuklara ilişkin sorunların yazılı sözleşmelerle çözümü kavuşamayacağı açıktır.

Eğitimde çocukların durumu

UNICEF'in 2000 yılı raporuna göre, dünyada 135 milyon çocuk okuma-yazma bilmiyor. Bu rakam Güney Afrika ve Asya ülkelerinde yoğunlaşıyor.

Türkiye'de 7-13 yaş arası üç kız çocuğundan biri okula kayıtlı değildir, erkeklerde ise bu oran %21'dir. İlkokul çağına gelip de okula başlayabilenlerin oranı %90, orta okullarda %64, liselerde ise %50'dir. Eğitim alanındaki özelleştirmelerle eğitim ve öğrenim hakkı emekçi çocuklarının elinden alınmaktadır. Devletin kabul ettiği BM "Çocuk Hakları Sözleşmesi"nde; "Çocuk eğitim hakkına sahiptir. Devletin görevi, ilköğretimin zorunlu ve parasız olmasını sağlamak, her çocuğun yararlanabileceği değişik öğretim kanallarını teşvik etmek ve yeteneklerine göre herkesi yükseköğrenim imkanlarına kavuşturur." der. Ama bu ülkede artık parası olan eğitimden yararlanabilmektedir. Yoksulluk sınırının altında yaşayan kesimlerin çocukları ancak maddi imkanlarının yettiği yere kadar okuyabilmekte, bir kısmı şanslı varsa bir iş bulup çalışabilmekte, geri kalanı işsizler ordusuna dahil olmaktadır.

Çalışma yaşamında çocuk işçiler

İLO'nun raporuna göre, dünyada 5-17 yaş grubunda 250 milyon çocuk işçinin 120 milyonu tam gün, 130 milyonu ise yarım günlük işlerde oldukça kötü koşullarda, uzun saatler ve hiçbir sosyal güvenceleri olmadan çalıştırılmaktadır. 5-11 yaşları arasında olan çocukların 65 milyonu tehlikeli işlerde çalıştırılmaktadır. Tekstil ve montaj sanayinde ve tarımda çalışanların ağırlığını çocuk işçiler oluşturmaktadır. Latin Amerika ülkelerinde tarım ve sanayide çalışan çocuk işçilerin %30'u 15 yaşın altındadır. Asya ülkelerinden Hindistan, Pakistan, Filipinler, Güney Kore'de yoksul aileler çocuklarını günlük 1 doların altında çalıştırmak zorunda bırakılmaktadır. Yaşlarının kaldırabileceğinden daha ağır işlerde çalıştırılan çocuklar iş kazalarında sakat kalmakta ya da ölmektedir. Dünyanın en büyük firmalarının pahalı ürünlerinde, Asya'daki

► Dünyada 3 milyar 50 milyon çocuğun yarısı şiddete maruz kalıyor, her 100 çocuktan 6'sı 5 yaşına gelmeden ölüyor. Türkiye'de ise her yıl doğan 1.5 milyon çocuğun binde 33'ü bir yaşına gelmeden yaşamını yitiriyor.

fabrikalarında, çocuk işçilerin alınteri ve kanı bulunmaktadır.

Türkiye'deki kapitalistlerin fabrika ve atölyelerinde de çocuk işçi sayısı gün geçtikçe artmaktadır. Kapitalistler tarafından ucuz emek gücü olarak kullanılan çocukların sayısı 6.5 milyondur. Birçoğu kayıt dışı ve sosyal haklardan yoksun olarak çalışırken, devlet patronlar için her türlü kolaylığı sağlamaktadır. Bunun için de yasal kılıflar uydurulmuştur. Çocuk işçilerin %58'i 9-14 yaş, %42'si 15-18 yaş gruplarındadır. Sokaklarda çalışan çocukların %2.5'ini 3-5 yaş arası çocuklar oluşturmaktadır.

Savaş ve çocuklar

Çocuklar savaşlarda en çok zarar gören kesimlerin başında gelmektedir. Savaşlarda çocuklar ölümün yanı sıra açlık ve salgın hastalıklarla karşı karşıyadır.

Son 10 yılda 2 milyona yakın çocuk, etnik çatışmalar ve bölgesel savaşlarda katledildi. Ayrıca 6 milyon çocuk sakatlıklarla, 10 milyon çocuk ise psikolojik sorunlarla karşı karşıya kaldı. 15 milyon çocuk savaşlar yüzünden evlerinden ayrı yaşamak zorunda bırakıldı. 1 milyon çocuk savaşta ailesini yitirdi. Sadece kara mayınlarının tehdidi altında 90 ülkede 60 milyon çocuk yaşıyor. Her ay 800 çocuk kara mayınlarından dolayı ölüyor.

Irak'ta Amerikan bombaları altında binlerce çocuk öldü. Ayrıca emperyalist ülkelerin uyguladığı ilaç ambargosu nedeniyle salgın hastalıklardan ve yetersiz beslenmeden dolayı onbinlerce çocuk ölüme terkedildi. Filistin'de İsrail askerleri tarafından çocuklar katlediliyor, okudukları okullar bombalanıyor. İsrail'de 12 yaşından büyük çocuklar askeri mahkemelerde yargılanıp ağır cezalara

çarpıtılıyor. Türkiye'de yıllarca süren kirli savaşta binlerce çocuk Türk ordusu tarafından katledildi.

Çocuklar üzerindeki şiddet ve cinsel taciz

Dünyadaki 3 milyar 500 milyon çocuğun yarısı şiddet ve cinsel tacize maruz kalırken, fuhuş sektöründe 1 milyon 800 bin çocuk çalıştırılmaktadır. Henüz 11-15 yaş arası kız çocuklar zenginlerin eğlence nesnesi olarak kullanılmaktadır.

Türkiye'de karakollarda işkence gören çocuk sayısı her geçen gün artmaktadır. 2001 yılında hakim karşısına çıkartılan 11-14 yaş arası 18 bin 893 çocuktan 6 bin 300'ü çocuk mahkemelerinde yargılandı.

Emperyalist-kapitalist sistemde çocuk hakları sadece demagojik bir söylemdir. 20 Kasım Çocuk Hakları Günü'nde de çocuklar katlediliyor, cinsel tacize ve şiddete maruz kalıyor. Çocukların çocukluklarını yaşayabilecekleri bir dünya sosyalizmle mümkündür.

*Çocuklar ölebilir yarım,
Hem de ne sızmadan ne kuş palazından
Düşerekte değil kuyulara filan:
Çocuklar ölebilir yarım,
Çocuklar sakallı askerler gibi ölebilir yarım.
Çocuklar ölebilir yarım atom bulutlarının ışığında.
Ne bir santim kemik, ne bir damla kan.
Çocuklar ölebilir yarım atom bulutlarının ışığında
Arkalarında bir avuç kül bile değil
Arkalarında gölgelerinden başka bir şey
bırakmadan.*

Nazım Hikmet

Metal'de birbirini izleyen ihanetler

Türk Metal Sendikası'nın ardından Birleşik Metal-İş de satış sözleşmesini imzaladı. MESS ile metal işkolundaki üç işçi sendikası arasında yapılan TİS'ler yıllardır hep aynı şekilde sonuçlanıyor. 2002-2004 grup toplu iş sözleşmeleri bunun yeni bir örneği oldu. Ama öncekilerle kıyaslandığında bu ihanet hepsini gölgede bırakmaktadır. BMS İzmir şube başkanı Özkan Atar'ın ifadesiyle, işçi hareketi son derece olumsuz etkilenecek, sendikaları ve işçi hareketini paramparça edecek bir yasaya imza atılmıştır. Bu TİS'e imza atan sendikalar sadece kendi üyelerini satmakla kalmadılar. İmzaladıkları sözleşmelerle burjuvazinin çıkarmaya çalıştığı yeni iş yasasına da şimdiden uygulanabilirlik kazandırdılar.

Ayrıca tekstil işkolunda da TİS görüşmeleri sürüyor. Yakın dönemde ise kamu işçileri TİS görüşmelerine başlayacaklar. Bu TİS görüşmeleri için de ihanetin öncüsü oldular.

Adım adım hazırlanan bir saldırının ön provası

Bu ihanet sözleşmelerine hep Türk Metal Sendikası öncülük etti. Metal işçileri '98 TİS'inin satışla sonuçlanması üzerine harekete geçmişler, sendikal ihanete karşı yılların biriktirdiği öfkeyi TİS satışı sonrası patlatmışlardı. Renault ve TOFAŞ'ta çakılan kıvılcım ülke geneline yayılmıştı. Üretim durdurulmuş, Bursa'da çevre yolu kesilmiş, İzmir'de BMC işçileri topluca şehre yürümüş, sendika şubeleri basılmıştı. Ardından Türk Metal'den topluca istifalar yaşanmış, bunların bir kısmı Birleşik Metal-İş Sendikası'na yönelmişti.

Ancak çok geçmeden Birleşik Metal-İş de aynı sözleşmeye imza attı ve Türk Metal'den istifa eden işçileri sahipsiz bıraktı. Kendiliğinden patlayan ve sınıf hareketinin yükselmesinde bir dönüm noktası olabilecek bu eylem en kritik anda sırt çevirdi. Çünkü hareketin ilerleyip genişlediği koşullarda sendikal bürokrasiyi parçalayabileceği ihtimali Birleşik Metal bürokratlarını da korkutmuştu. Sınıf uzlaşmacı çağdaş sendikacılık çizgisini devam ettirdiği, Türk Metal'in ihanetine ortak olduğu sürece bu öfke Birleşik Metal'e de yönelecekti kuşkusuz. Normal dönemlerde birbirlerinden üye çalmaya uğraşan, rekabet içine giren sendikalar, tabandan gelen bu patlamayı bastırmak, arayışın önünü kesmekte birbirlerine yardımcı oldular. Buna hizmet edecek tutumlar sergilediler. Nihayetinde hareket hedef aldığı Türk Metal ve Mustafa Özbek'in konumunu sarısa da, sendikal bürokrasiyi aşmadan diğer sendikaların da yardımıyla söndürüldü. Ardından bu hareketin öncülüğünü yapan işçilerin önemli bir bölümü biçildi.

Sendikal bürokratları işçi düşmanlığını sadece TİS ihanetleriyle sınırlamadılar, burjuvazinin saldırılarında suç ortaklığını bütün dönemlere yaydılar. İşçi düşmanı politikaların sorunsuzca uygulanmasında işverenlere yardımcı oldular. İşverenlere personel müdürlerinden daha fazla hizmet ettiler.

Birleşik Metal-İş bu TİS'lerde neyin amaçlandığını çok iyi biliyor. Türk Metal'in

Birleşik Metal ve Öz Çelik İş'e haber dahi vermeden TİS imzalaması bir oldu bitti değildir. "Normal" bir satış sözleşmesi de değildir. İşverenler tarafından adım adım hazırlanan bir saldırının ön provasıdır. İş yasasının çıkartılmasına karşı işçilerin öreceği direniş cephesinin daha oluşmadan kırılmak istenmesidir.

Birleşik Metal her zamanki mazeretlerinin arkasına sığınarak patronların bu isteğine onay vermesini

dayatılan ön girişime destek verilmiştir. Ama bu bir sürpriz değildir. Bu hainler TİS'lerin çok öncesinde, esnek üretimi yasallaştırma girişimi olan yeni iş yasasını hazırlayacak Bilim Kurulu'na dahil olarak da destek vermişlerdi patronlara.

Sonuç olarak, burjuvazinin esnek üretim saldırısına karşı verilecek mücadele aynı zamanda sendikal ihanet çetesini de hedef almak zorundadır.

Uzlaşmacı sendikacılık ihanetçi sendikacılıktan daha tehlikeli

Birleşik-Metal ile MESS arasında süren TİS görüşmeleri, MESS'in esnek üretim maddelerini dayatması sonucu tıkanmaya girmişti. Bunun üzerine sendika başkanlar kurulu 8 Ekim'de olağanüstü toplantı yaptı. Şubeler düzeyinde kurulan TİS komisyonları ile de toplantılar yapıldı. Bu toplantılarda işçilerin ortak fikri, sınıfın kazanılmış haklarını gaspeden saldırıyı hiçbir şekilde kabul etmemektir. Ancak sendika, karşı söylemlerine rağmen, 25 Kasım'da işçilerden habersiz olarak MESS'le esnek üretim saldırı uygulamasının da içinde bulunduğu satış (esnek üretim) sözleşmesini imzaladı.

Esnek üretim saldırısı, işgününün belirlenmesinden haftalık çalışma saatine, haftalık izne ve fazla mesai ücretinin ödenmemesine kadar birçok dayatma ile dolu. En ufak bir sorunda işçiler işsizlikle tehdit ediliyor. İşçilere karşı en çok kullanılacak olan da bu.

MESS patronları sözleşmeyi "esnek üretim" maddelerini koydurarak imzalamaktan duydukları memnuniyeti dile getiriyorlar. MESS Yönetim Kurulu Başkanı, Türkiye'de yaşanan ekonomik krizlerin Türk sanayisini derinden etkilediğini, buna rağmen karşılıklı özveri içinde hayırlı bir uzlaşmaya vardıklarını belirtiyor ve ekliyor: "Türk sanayinin önündeki engellerin kaldırılması, AB ve dünya ile tam rekabet edebilmemiz için çağdaş iş yasasının vakit geçirilmeksizin çıkarılması ... beklentimizdir."

İmzaladıkları sözleşmeyle ilgili olarak Birleşik Metal yöneticilerinin gerekçeleri ise hep aynı: "Türk Metal'den sonra imzalamak zorunda kaldık, hem imzalamayıp da ne yapacaktık! Biz de memnun değiliz, ama yapılacak bir şey yok! Arkamızda gücümüz olsa karşı çıkarız, işçiler karşı koyacak durumda değil." Tam bir arsızlıkla şunu da söylüyorlar: "İşçiler işin hep ekonomik tarafına bakıyorlar, ama ondan daha önemli olan yönüyle hiç ilgilenmiyorlar."

Düşük zamdan başka ne sağladımız diye sorduğunuzda, tam bir acizlikle yukardaki sözler tekrarlanıyor. Bu ihanetin üstünü örtmek amacıyla iş yasasının meclisten geçmemesi için eylemlere başlayacaklarını, ilk olarak da meclise yürüyeceklerini söylüyorlar.

Uzlaşmacı ihanete karşı tutum alınmadı

Metal işçileri bir kez daha ihanete uğradılar. Son iki sene boyunca "iş barışının bozulmaması" ve "karşılıklı fedakarlık" adına işçiler yoğun bir hak gaspıyla yüzyüze kalmışlar, yine bunlar adına işçiler sendikacılar tarafından tepkisiz bırakılmış, saldırıları kanıksar hale getirilmiştir. Bu bürokratlar sonra da, uzlaşmacı tutumlarını haklı göstermek için, "işçiler sorunlarına duyarlı değiller" demişlerdir.

Sendikacılar için ihaneti savunmanın gerekçesi olsa da bu sözlerde bir haklılık payı da var. Metal işçileri duyarlı davransalardı, Birleşik Metal bürokratları işçilerin ortak iradesini hiçe sayarak esnek üretim sözleşmesine imza atamazlardı. TİS süreci boyunca gösterilen ilgi, sendikalarda hazırlanan TİS taslağı ve şubelerde temsilcileri kapsayan toplantılar oldu. Yani sendikanın çizdiği çerçevede bir ilgi gösterilmiş oldu. Öncü işçiler bile geçmiş yıllardaki deneylerden ders çıkarmamış, bir şeyler yapılması gerektiğini düşündükleri halde, ezici çoğunluğun yalnızca sözleşmenin ekonomik ve sosyal haklar bölümüne ilg göstermesi nedeniyle sürece ilgisiz kalabilmişlerdir. Aşılması gereken en temel zayıflık budur. Sendikal ihanetin aşılması, metal işçilerinin taban inisiyatifine dayanan birleşik örgütlü mücadelesiyle mümkündür. Bu da öncü işçilere önemli görev ve sorumluluklar yüklemektedir.

Komünist metal işçileri/İstanbul

Türk Metal çetesinin ardından Birleşik Metal de satış sözleşmesini imzaladı...

Sendika bürokratlarının ihaneti metal işçilerinin birleşik örgütlü mücadelesiyle aşılabacak!

Yaklaşık 100 bin metal işçisini kapsayan 2002-2004 dönemi grup toplu iş sözleşmesinde ihanetçi Türk Metal çetesinin ardından Birleşik Metal-İş bürokratları da satış sözleşmesini imzaladılar.

Sözleşme görüşmelerinin başladığı ilk günden itibaren, Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası (MESS) iş kanununda yapılacak değişiklikleri sözleşmeye geçirilmesini istiyor ve üç madde dayatıyordu. Bu maddelerden ilki ücretsiz izin uygulaması, çalışma saatlerinin patron tarafından düzenlenmesi, telafi çalışması ve bu çalışma haftasonuna gelse bile fazla mesaiden sayılmaması vb. esnek çalışma modellerini içeriyordu. İkinci madde iş güvencesine ilişkin sözleşme maddelerinin sahte iş güvencesi yasasının yürürlüğe girmesiyle birlikte geçersiz sayılmasını, üçüncü madde ise iş kanununda yapılacak her değişikliğin doğrudan sözleşme maddesi olarak kabul edilmesini öngörüyordu. İmzalanan sözleşmeler ile ortalama %12 gibi düşük bir ücret artışının yanı sıra, MESS'in bu dayatmalarından ikisi sözleşmeye girmiş oldu.

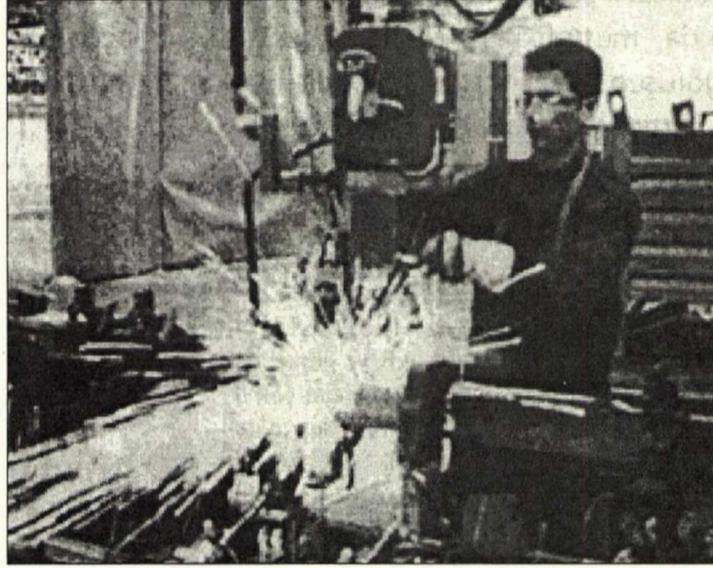
Patronlar kölelik yasasını önce sendikalara onaylatıyorlar, sonra meclise onaylatacaklar!

Bilim Kurulu'nun hazırladığı kölelik yasası meclis kapısında bekliyor. AKP hükümeti bu yasanın çıkması konusunda patronlara güvence verirken, patronlar da yasa tasarısının bir an önce onaylanması için her yöntemi kullanıyorlar. Bu yöntemlerden biri de, sözleşmeler yoluyla bu yasa tasarısını sendikalara onaylatmak. Bunu başardıkları ölçüde sendikalara daha baştan bu yasayı kabul ettirmiş, işçi sınıfının olası bir karşı koyuşunun önüne geçmiş olacaklar ve sermaye hükümetine "bakın biz işçilerle anlaştık, şimdi görevinizi yapın ve yasayı çıkartın" diyecekler.

Bu konuda ilk büyük zaferi metal patronları kazandılar. MESS'in dayatmış olduğu maddelerden üçüncüsü işçi sendikaları tarafından olduğu gibi kabul edildi. Bundan sonra iş yasalarında işçi sınıfı aleyhine yapılacak her değişiklik sözleşme maddesi olarak kabul edilecek. Örneğin sözleşmede Pazar günü tatil olarak geçse bile, yasalarda yapılacak bir değişiklik bu maddeyi geçersizleştirecek. Bilindiği gibi Bilim Kurulu'nun hazırladığı İş Yasası Ön Taslağı, işçilerin bugüne kadarki tüm kazanımlarını gaspediyor ve esnek çalışma yasalaştırılıyor. Şimdi bu taslak yasalaşır, kıdem tazminatı fiilen kalkacak, ücretsiz izin uygulaması yasalaşacak, günlük çalışma süresi 12 saate kadar çıkartılabilecek ve fazla çalışılan saatler için fazla mesai ücreti yerine fazla çalışılan saat kadar izin verilebilecek (buna denkleştirme deniyor), hafta tatili hafta içine getirilebilecek, patron istediği zaman işçiye izin verip sonra bu süreleri bedavadan çalıştırabilecek (telafi çalışması), işçi kiralık olarak alınıp kiraya verilebilecek (ödünç işçi), taşeron sistemi yasalaşacak vb. Eğer bu yasa geçerse, imzalanan sözleşmenin ücret maddeleri dışındaki hiçbir maddesinin hükmü kalmayacak.

Sahte iş güvencesi yasasının da gerisine düşüldü!

MESS'in dayattığı maddelerden ikincisi sahte iş güvencesi yasasının sözleşme maddesi olarak kabul edilmesini içeriyordu. Bu dayatmanın olduğu gibi kabul edilip edilmediğini henüz bilmiyoruz. Ama basına yansıdığı kadarıyla, söz konusu dayatmanın

bile gerisine düşülmüştür. Çünkü sahte iş güvencesi yasası işçilere işten atıldıkları zaman özel hakeme gitmenin yanı sıra, dava açma ve eğer kazanırsa tazminat alma hakkı tanıyordu. Sendika bürokratları ise imzaladıkları sözleşmeyle özel hakem yolunu tek seçenek olarak kabul etmişlerdir. Özel hakem kararı kesindir ve bir kez özel hakeme gidince dava hakkı kaybedilmiş oluyor. Böylece sendika ağaları yasaların tanıdığı bir hakkı sözleşme yoluyla işçilerin elinden almış oluyorlar. Elbette ki sendika bürokratlarımız "yasanın verdiği bir hak sözleşme yoluyla kaldırılamaz" diye itiraz edecekler. Ama bu itirazın herhangi bir hükmü yoktur. Sık sık tekrarlayıp durdukları sözde "iş barışı" bozmamak için bu sözlerini tutmak konusunda büyük bir ısrar göstereceklerdir. Görülüyor ki, sendika ağaları metal sözleşmelerinde sahte bir yasanın bile gerisine düşmüşlerdir.

En büyük yenilgiyi savaşa girmeden teslim olanlar alır!

Her sözleşme döneminden önce Türk Metal ağaları satış sözleşmesine imza atmakta, sonra da Birleşik Metal-İş ve Özçelik-İş bu sözleşmenin fotokopisini imzalamaktadır. Bu sözleşme döneminde de gelenek bozulmadı. Türk Metal'in ardından, başlangıçta "asla kabul etmeyiz" diye ahkam kesen Birleşik Metal ağaları kuzu kuzu sözleşmeye imza atılar.

Birleşik Metal bürokratlarının gerçekçesi her zamankiyle aynı: Gücümüz yok! Bu ağalara sormak lazım: '98 yılında Türk Metal'in ihaneti karşısında binlerce işçi direnişe geçmişken siz yine gücümüz yok edebiyatına sarılmadınız mı? O dönem Türk Metal'in attığı sözleşmeye imza atmak yerine direnişteki işçilerin açtığı yoldan gitseydiniz ve onlarla birlikte mücadele yolunu seçseydiniz MESS'in karşısına bugünkü gücünüzün 2-3 katı bir güçle çıkmış olmayacak mıydınız? Hem Türk Metal ile aynı sözleşmeyi imzalayacaksınız, hem de işçilerin kendi çatanız altına gelmesini bekleyeceksiniz. Bu koşullarda metal işçileri neden Birleşik Metal'e gelsin ki?

Bu sorular daha da çoğaltılabilir. Ama "bu gücümüz yok" edebiyatının sahteliğini görmek için tek tek fabrikalarda yaşanan sorunlar karşısında aldıkları tutuma bakmak bile yeterlidir. Aynı "gücümüz yok" edebiyatı işten atmalar, ücretsiz izinler karşısında da sergilenmektedir. Birleşik Metal bürokratları sadece MESS karşısında değil, tek bir patron karşısında da aynı tutumu sergiliyorlar. Bu teslimiyetçi tutum

sayesinde taşeronlaştırmalar, işten atmalar, ücretsiz izinler ve sendikasızlaştırmalar aldı başını gidiyor. Varolan güç kullanılmadıkça güçsüzlük daha da büyüyor. Yaşadığımız sözleşme döneminde de bu bürokratlar güçsüzlüğün arkasına sığındılar ve tek başlarına MESS'in karşısına çıkamayacaklarını ilan ettiler. Eğer bunu yaparlarsa Birleşik Metal'in tümünden biteceğini ve büyük bir yenilgi alacaklarını vaazettiler. Bu savaşa girmeden teslim bayrağını çekmek anlamına geliyor. Oysa savaşız alınan yenilgiler her zaman çok daha büyük kayıplara neden olmuştur. "Greve gidersek biteriz, ölürüz" nakaratını tekrarlayan, girilmemiş bir savaşın sonucunu önden ilan eden bu bürokratlar, böyle yapmakla bugün metal işçilerine yenilginin en büyüğünü yaşatmışlardır. Önümüzdeki günlerde bu sözleşmenin, eğer metal işçileri mücadele yolunu tutmazsa, metal işçileri ve sendikal örgütlülük açısından yol açacağı tahribatın büyüklüğü açığa çıkacaktır.

Peki grev yolu tutulsaydı yenilgi kaçınılmaz mıydı? Kuşkusuz 8-10 bin işçiyle MESS patronlarının karşısına çıkmanın dezavantajları ortada. Ama bu yenilginin kaçınılmaz olduğunu iddia etmek için yeterli bir neden değil. Birincisi, grev yolu tutulsaydı Türk Metal üyesi onbinlerce işçinin sempatisi kazanılacak ve sözleşmeler onların da gündeminden düşürülmemiş olacaktı. İkincisi, MESS'e karşı mücadele doğrudan yeni iş yasası tasarısına karşı mücadeleye dönüşecek, grev tam da bu yasanın meclise geldiği günlere denk düşecek, tüm sınıfın gündemine girilecek ve geride önemli bir işçi desteğine sahip olunacaktı. Üçüncüsü, tüm bunlara rağmen yenilgi alınsaydı bile bugünkünden daha büyük bir yenilgi olmayacaktı. Hiçbir yenilgi savaşa girmeden teslim bayrağını çekmekten daha büyük olamaz. Direnenek yenilmenin hiç değilse geride bıraktığı bir "onur" olacaktı.

Konuyu daha fazla uzatmadan şunları söyleyebiliriz;

Birleşik Metal bürokratlarının esas korkusu, böylesine keskin bir mücadelenin kendilerinin konumunu değiştirebileceğine ve bugünkü rahatlıklarının ortadan kalkacağına dönüktür. Ne var ki, imzalanan sözleşmenin yaratacağı sonuçlar hem Türk Metal hainlerinin, hem de Birleşik Metal bürokratlarının koltuklarında rahat oturmalarına imkan tanımayacaktır.

İhanet ve teslimiyet metal işçilerinin birleşik mücadelesiyle aşılabacak!

Önümüzdeki günlerde metal işçilerini çok boyutlu saldırılar bekliyor. Metal işçileri hem yeni iş yasası tasarısına karşı, hem de satış sözleşmesini sonuçlarına karşı mücadeleyi yükseltmek zorundadırlar. Mücadelenin bir başka önemli hedeflerinden biri de, Türk Metal'in ihanetine Birleşik Metal'in teslimiyetçi-uzlaşmacı tutumuna son vermek olmalıdır. Metal işçileri birleşmeyi ve inisiyatifleri ellerine almayı başarabilirlerse, hem saldırıları püskürtmek, hem de bugünkü kayıpları telafi etmek mümkün olacaktır. Bu birleşmenin sağlanması için en önemli adım, öncü sınıf bilinçli işçilerin ortak platformlarda bir araya gelmesidir. Bu başarılamadığı sürece metal işçileri her gün yeni ihanetlere tanık olacaklardır.

Prag Zirvesi'ne ABD damgasını vurdu...

Emperyalist savaş aygıtı NATO müdahale ve saldırı misyonuyla sahnede

Prag geçtiğimiz hafta "tarihi bir zirve"ye sahne oldu. NATO'nun sonbahar toplantısı çerçevesinde üye ülkelerin devlet ve hükümet başkanları iki gün süreyle Prag'da buluştu. Toplantı yerinin seçiminde sembolik bir anlam vardı. NATO ilk kez geçmişte Varşova Paktı'na üye bir ülkenin topraklarında toplanıyordu. NATO'nun bu yeni üyesi Çek Cumhuriyeti, Washington'da 1999 yılında gerçekleşen zirvede alınan doğuya açılma kararı doğrultusunda Polonya ve Macaristan ile birlikte NATO'ya alınmıştı.

Zirvede duvarın yıkılmasından 13 sene sonra NATO'nun 7 devleti de içine alarak güney ve doğuya genişlemesi ele alınacak önemli konulardan biriydi.

NATO 1999 yılında yaptığı toplantısında Polonya, Macaristan, Çek Cumhuriyeti'ni birliğe alma konusunda karara varmıştı. Prag zirvesinde ise Litvanya, Letonya, Estonya, Romanya, Bulgaristan, Slovenya ve Slovakya'nın NATO'ya dahil edilmesi kararlaştırıldı. Tarih 2004 Mayıs'ı olarak tespit edildi. Arnavutluk, Makedonya ve Hırvatistan ise (özellikle Almanya, İngiltere ve Fransalı müttefikler tarafından) şu an birliğin dışında tutuldular. Bu ülkelerin ordularının uygun olup olmadığı, ordu için bütçeden ayrılan ödenekler, sözde insan hakları ve demokrasi gibi sorunlar konusunda bir süre daha izlenmesi öngörüldü.

Irak'a karşı büyük olasılıkla Ocak sonunda başlatılacakları savaşa bu yeni NATO üyeleri de katılacaklar. Efendilerine ne kadar sadık olduklarını gösterebilmeleri için bir sınav olacak bu.

ABD emperyalistlerinin sözcüleri geçtiğimiz ay Kafkaslar ve Orta Asya'nın da birliğe dahil edilmesi, Gürcistan ve Özbekistan'a aile fertleri gibi muamele edilmesi yönlü açıklamalar yapmışlardı. Yani emperyalistler bu askeri aygıt ile açıldıkları doğuda bu gidişle Çin sınırına dayanacaklar.

NATO'nun geleceği ya da yeni misyonu

Prag zirvesinin diğer ana gündemleri ise NATO'nun geleceğini ilgilendiren konulardı. Bunları özetle şöyle sıralayabiliriz:

1. Amerikan ulusal güvenlik stratejisi olarak bilinen Amerikan askeri stratejisinin NATO tarafından üstlenilip üstlenilmeyeceği sorunu

Buna göre NATO'nun faaliyet alanı sadece NATO sahasıyla sınırlı kalmayacak. Yerkürenin tüm alanlarına müdahale etmesi karara bağlanmak isteniyor. Yani sorun askeriye ait bir dergide de yazıldığı gibi; güneyi "yeni jeopolitik hizaya getirme"ydi. Daha açık bir ifadeyle, hazırlıkları son aşamasına gelmiş bulunan Irak savaşına NATO'nun dahil edilmesidir ifade edilmek istenen. Çünkü diyor, Amerikan emperyalizminin şefinin güvenlik danışmanı, "Irak gelecekte NATO'yu tehdit eden tipik ve bir o kadar da önemli bir örnektir"

2. NATO için yeni görevlendirmeler ve yeni hedefler

NATO özellikle 11 Eylül 2001 yılından beri prestijini yitirmekle kalmadı, önem erezyonuna da uğradı. Çünkü bugün ABD emperyalistleri "teröre karşı mücadele" adı altında başlattığı savaşı Batılı müttefiklerini de komutası altına alarak sürdürüyor. Bu durum NATO'ya yeni görevlerin yüklenmesini de zorunlu kılıyor.

Sovyetler Birliği'ne ve "komünizm tehlikesi"ne karşı yerel savunma birliği olarak kurulan NATO artık küresel görev üstlenen yeni anti-terör örgütü olmalıydı. Ayrıca kitlesel imha silahlarına sahip olmayı da kendileri dışında herkese yasaklayabilmeliydi.

3. NATO saldırı birliği

Amerikan emperyalistlerine göre tehlike artık sınırda değil "tamamen başka yerden" geliyordu ve buna karşı yeni ve seri hareket edebilen bir saldırı birliği oluşturulması gerekiyordu.

Amerikalılar'ın bu talebi Prag'da karara bağlandı. Bir bölümü Ekim 2004 yılında, bir bölümü 2006 yılında tamamlanmış olacak olan bu yeni birlik 21 bin askerden oluşacak. 5 bin kişiden oluşacak çekirdek birlik 7-30 gün içinde ABD kumandasında dünyanın her yerine sürülebilecek. Gerekli olan araçlar, ajan uydular, uzun mesafe gidebilen uçaklar ABD emperyalistleri tarafından temin edilecek. Bunun için ABD'de bir süredir çeşitli araştırmalar ve silahlanma projeleri sürüyor.

AB önceden beri Avrupa'da 60 bin kişiden oluşacak Avrupa Güvenlik ve Savunma Ordusu'nun kurulmasını planlıyordu. Prag zirvesinden kısa bir süre önce Avrupalı emperyalistler bu projenin önümüzdeki yıl tamamlanacağı açıklamasında bulunmuşlardı. Bu ordu Alman emperyalistlerinin (bu ordunun üçte biri Almanya'dan oluşturuluyor) ağırlığında olacak, emir ve kararlarda da belirli bir rolü olacaktır.

Tüm bunlar belli sorunları da beraberinde getiriyor. Örneğin AB ordusu NATO materyelleri ve askerinden de yararlanacaktı. Burada kendisi AB üyesi olmayan Türkiye, AB'nin bunu kullanmasına karşı çıkarken, Yunanistan da Türkiye'nin AB ordusunda söz hakkı olmasına karşı çıkıyor. Ayrıca AB ilk kez Makedonya'ya yerleştirilmiş NATO ordusunun yönetimini alacaktı. Türkiye ve Yunanistan arasındaki dalaş bunu engellemiş oldu. Makedonya'da halen NATO mandası sürüyor.

Ama Avrupalı emperyalistler, gerek ABD emperyalizminin basıncı ve gerekse ABD'nin savaşları tek başına sürdürerek dünyayı paylaşma sorununda kendilerini dışlayacağından duydukları korku nedeniyle, AB ordusunun kurulması önceliğinden şimdilik vazgeçmiş görünüyorlar.

4. Silahlanma programı

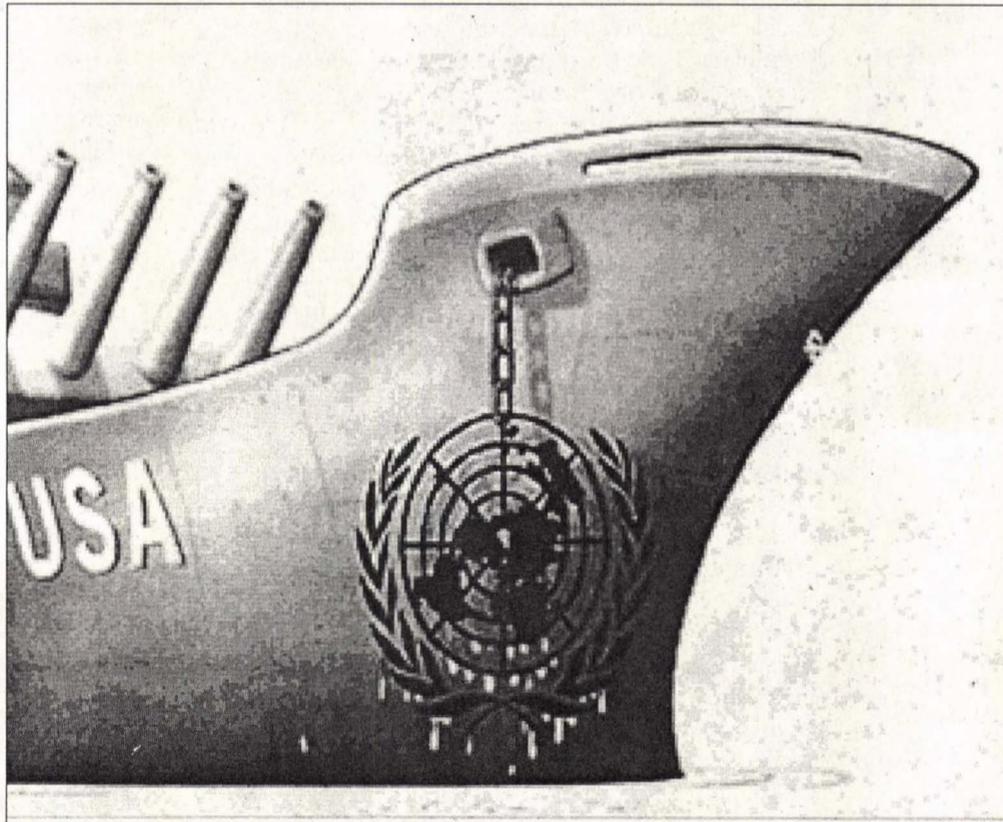
ABD ve Batı Avrupalı emperyalistler arasında silahlanma yarışı sürüyorsa da, silahlanmada aralarındaki uçurum büyüyor. Bu nedenle Prag'da yeni-eski tüm NATO üyeleri için geçerli olacak bir silahlanma programı kararlaştırıldı. Buna göre tüm ülkeler en geniş şekilde silahlanacaklar. Her türlü kimyasal, biyolojik, nükleer silahlarla, en modern ve gelişmiş sistemlerle donatılan uzun süre dayanabilen askeri birlikler oluşturulacak. Bunun için askeri harcamalara ayrılan bütçeler artırılmak zorunda.

Prag sokaklarında NATO'ya karşı protestolar

Prag'daki zirve beklenildiği gibi karşımıza ABD emperyalistlerinin mutlak komutası altında bulunan ve daha örgütlü bir canavara dönüşen küresel bir savaş aygıtı çıkardı. Bu canavarı beslemek için tüm dünya işçi ve emekçileri için daha fazla kemer sıkma politikası, daha fazla yoksulluk dayatılacak, bu savaş makinası dünya halklarının üzerine daha fazla yıkım

daha fazla acı ve gözyaşı, daha fazla ölüm olarak yaşacak. Prag zirvesinde NATO politikaları Bush doktrini olarak bilinen Amerikan emperyalistlerinin politikalarına, Amerikan askeri stratejisine tabi kılındı. Almanya gibi ülkelerin buna karşı koyması zaten beklenemezdi. Ama Prag sokaklarında emperyalizme, onların savaş aygıtı NATO'ya karşı protestolar yükseldi, zirve protestolar eşliğinde yapıldı. Protestocular daha şimdiden Şubat ayında Almanya'nın Münih kentinde yapılacak olan NATO güvenlik konferansını protesto etme çağrılarını yükseltiyorlar. Bizler de Türkiyeli komünistler olarak canavara dönüşmüş bu savaş aygıtına karşı Münih'te diğer ülkelerden işçi, emekçi ve genç eylemcilerle omuz omuza protesto eylemindeyiz!

Ya barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!

NATO'nun militarist saldırgan misyonu yeni duruma ve ihtiyaçlara uyarlanıyor

NATO'nun son toplantısı Prag'da yapıldı. Zirveden çıkan kararlar emperyalizmin vahşi ve saldırgan yüzünü bir kez daha açığa çıkardı. Geçmişte çok sayıda katliama imza atan, ilerici devrimci güçlere karşı acımasız saldırılar düzenleyen terörist örgüt artık yeni amacına uygun bir biçim ve içerik kazanıyor. Bugüne kadar NATO'yu kendi özel ordusuymuşçasına yönlendirebilen ABD emperyalizmi, 11 Eylül sonrasında şekillenen yeni dönemin ihtiyaçları doğrultusunda NATO'yu daha etkin kullanabilmek için gerekli değişikliklere imza atmış oldu.

NATO, gerek kuruluş döneminde gerekse dünya çapında kanlı saldırılar gerçekleştirdiği dönemde kendisini "Sovyet tehdidi" üzerinden gerekçelendiriyordu. Salırgan örgüt onyıllar boyunca Sovyetler Birliği ve dünya çapında devrimci halk hareketlerine karşı emperyalizmin saldırı ve tehdit aracı oldu. Sosyalist ülkelerde karşı-devrimin örgütlenmesi işini üstlendi. Kapitalist ülkelerde ise olası devrim tehlikesine karşı kontr-gerilla adıyla bilinen karşı devrimci örgütler kurdu.

NATO kuruluşundan itibaren Sovyetler'in varlığını kendi varlığına gerekçe olarak kullanıyordu. Ancak SSCB'nin çökmesinin ardından NATO dağılmak bir yana emperyalistler için daha etkin bir saldırı aracına dönüştü. Emperyalistler bu gücü dağıtmak yerine yeni koşullara uygun hale getirmeyi tercih ettiler. NATO tarihinin ilk sıcak savaşını da bu dönemde Yugoslavya'ya karşı gerçekleştirdi.

Prag Zirvesi'nden çıkan kararlara bakıldığında NATO'nun yeni işlevini net olarak görmek mümkün. Zirvede NATO'nun askeri yapısını modernleştirmeye dönük adımlar atılacağı karara bağlandı. Bu çerçevede 21 bin kişilik acil müdahale gücünün oluşturulması kararlaştırıldı. Bu gücün oluşturulmasının nedeni her ne kadar "uluslararası terörizme karşı mücadele" bahanesi olsa da, saldırının asıl hedefinin güçlü işçi-emekçi hareketlilikleri ve halk isyanları olacağı açıktır. Oluşturulacak yeni güç her an "saldırıya" hazır, tam donanımlı ve her türlü silahı kullanabilen özel birlikler şeklinde olacak ve dünyanın neresinde olursa olsun gelişecek olaylara anında müdahalede bulunabilecektir. Ayrıca bu gücün NATO'da hakim olan ABD'nin dönemsel ihtiyaçları çerçevesinde de kullanılacağı şimdiden kesin olarak ifade ediliyor. NATO'nun bu yeni ordusu ABD'nin denetimi ve isteği altında hareket ettiği sürece, ABD emrinde çalışan ve başkaları tarafından finanse edilen bir lejyonerler ordusuna sahip olacak.

Zirvede NATO'ya Doğu Avrupa ülkelerinden 7 yeni üye kabul edildi. NATO'nun bu genişlemesi aynı zamanda ABD emperyalizmine yeni bir hareket ve fiili egemenlik alanı açıyor. Gerek NATO bünyesinde gerekse kendi askeri gücü üzerinden yeni üye olacak ülkelerin topraklarına fiilen yerleşmek, ABD emperyalizmine rakip emperyalist güçler karşısında önemli avantajlar sağlayacak. Nitekim 11 Eylül sonrasında ABD daha önce girmekte zorlandığı pek çok ülkeye askeri olarak yerleşti. ABD zengin petrol ve doğalgaz yataklarına sahip olan Ortadoğu ve Kafkaslar'a yerleşerek büyük bir güce kavuşmuş oldu. Daha önce Rusya'nın geleneksel etki alanı olarak kabul edilen ülkeler peşi sıra ABD denetimine girmeye başladılar. Bu ise emperyalist arenada ABD karşısına çıkmaya çalışan Rusya'yı oldukça zora soktu. Şimdi ise Amerikan emperyalizmi, girmekte

zorlandığı alanlara NATO'nun sağladığı olanaklar üzerinden yerleşerek gücünü daha da arttırmayı planlıyor.

NATO'ya yeni katılan ülkeler de kendi uzmanlık alanları doğrultusunda ortak askeri güce katkıda bulunacaklar. Çek Cumhuriyeti ve Macaristan kimyasal silah savunma birlikleriyle, Romanya ve Bulgaristan operasyonlar için hava sahalarını, Bulgaristan topraklarını açarak, Slovenya dağlık alanlarda savaşmaya yetkin güçler sunarak ortak gücün kısmi ihtiyaçlarını karşılayacaklar.

Burada önemli olan, pek ciddi sayılmayacak düzeydeki katkılar değil, NATO'nun, yani ABD emperyalizminin oluşturulacak askeri üsler ve yapılan anlaşmalar sayesinde yeni üye ülkelere askeri olarak yerleşme olanağı bulmasıdır. Prag Zirvesi'nden çıkan kararlardan biri; acil müdahale gücünün ihtiyaçları ve gerekli zamanlarda operasyonlarda kullanabilmek için çok sayıda ülkede askeri üsler oluşturulması. Bu sayede ortak güç dünyanın pek çok yerinde emperyalistlerin istek ve çıkarları doğrultusunda rahat bir hareket imkanına kavuşacak.

Bu üslerden birinin de İstanbul'da kurulması planlanıyor. Bu zaten ABD'nin dümen suyunda büyük bir azimle ilerleyen Türk burjuvazisinin yakın gelecekte bu bağımlılığı daha da ilerleteceğinin bir göstergesi. Ayrıca üye ülkeler yapacakları askeri yatırımlar ve ortak güce katkıları sayesinde büyük bir pazar yaratmış olacaklar. Her üye ekonomisinin %2'lik kısmını askeri ihtiyaçlar için harcamak zorunda kalacak. Ayrılan pay ortak gücün ihtiyaçları doğrultusunda silah alımına veya özel askeri birlikler oluşumuna harcanacak. Bu durumda dünyanın en büyük silah üreticisi olan ABD emperyalizminin elde edeceği kâr muazzam boyutlara ulaşacak. Bu sayede Amerika bir yandan kendi denetiminde muazzam bir askeri güç oluştururken diğer yandan da bu oluşum süreci içinde kendisi için büyük bir pazar yaratmış olacak. Örneğin, ekonomisi çökmekte olan Litvanya'nın bir Amerikan silah tekeline 34 milyon dolar değerinde Stinger füzesi alacağını açıklaması, NATO'nun salt askeri bir birlik olmadığını, ekonomik alanda da önemli bir yönlendirici olduğunu da gösteriyor. Nitekim Litvanya her yıl silahlanma için 240 milyon dolar harcamak zorunda kalacak. Yapılması gereken askeri yatırımlar önden belirlenerek silah tekelleri için önemli bir pazarın kapısı ardına dek açılıyor. Bu konumda olan sadece Litvanya değil. Yedi üye de her yıl büyük miktarda parayı silahlanmaya yatırmak zorunda kalacak. Bu ise silah tekelleri için muazzam kârlar demek olacak.

NATO'nun bu şekilde genişlemesi ABD'nin askeri vesayetinden kurtulmaya çalışan Avrupalı emperyalistlerin işini de oldukça zora sokmuş durumda. Başını Almanya'nın çektiği Avrupalı emperyalistler uzun bir süredir ekonomik güçleriyle orantılı bir askeri güce kavuşma çabası içinde ortak bir Avrupa ordusu inşasındaydılar. Kurulacak ordu NATO sayesinde diğer emperyalistleri de kontrol edebilen ve kendi peşinden gelmek zorunda bırakan ABD'nin bu etkisini önemli ölçüde kırılmış olacaktı. Ancak NATO'nun bu şekilde genişlemesi Almanya'nın işinin artık daha zor olduğunu gösteriyor. NATO sürekli genişleyip üyelerine yeni sorumluluklar yüklediği sürece ABD emperyalizminin askeri denetimini kırmak kolay olmayacak.

Amerikan emperyalizminin NATO içerisindeki başarısı ne olursa olsun, bunun kalıcı olamayacağı açık. ABD'nin komuta süreçlerini kimseyle paylaşmayacağını açıkça belirtmiş olmasını ve bunu kararlılıkla hayata geçirmeye çalışmasını diğer emperyalist ülkeler kolayca sineye çekmeyeceklerdir. Nitekim yer yer Almanya, Fransa ve Rusya bunu dillendiriyorlar. ABD emperyalizminin kendi çıkarları için kullandığı askeri bir gücü kendi mali ve askeri yardımlarıyla ayakta tutmak ve sonra da kendileri için olumsuz sonuçlarına katlanmak bu ülkeler için hiç de hoş değil. NATO içinde yer alan bu güçlerin, ortak askeri gücün bu şekilde kullanılmasına daha ne kadar izin verecekleri tartışılır. Zira gücün genişlemesi ve içine ekonomik açıdan istikrarsız bir dizi ülkeyi daha alması, NATO'nun kontrolünün giderek zorlaşacağını gösteriyor. ABD şimdiden NATO'yu hantal davranmakla, karar alma mekanizmalarının ağır işlemesiyle suçluyor, ki bu yer yer ABD'yi yalnız hareket etmeye zorluyor. Bunun zaman içerisinde daha da içinden çıkılmaz bir hal alacağını söylemek kehanet olmaz.

Ayrıca NATO'nun Rusya sınırına dayanması başka bir gerilim konusu olacaktır. Rusya ortaya çıkan durumdan memnun olmadığını ifade etmekte gecikmedi. Rus dışişleri bakanlığı sözcüsü Aleksandır Yakovenko NATO'nun genişlemesi ve Rusya sınırına dayanması üzerine Rusya'nın da hiçbir şey olmamış gibi davranamayacağını ve gerekli önlemleri alacağını açıkladı. Bu ise ABD'nin işinin hiç de sandığı kadar kolay olmayacağını gösteriyor. Nitekim ABD'nin Ortadoğu'dan sonra en zengin petrol ve doğalgaz yataklarına sahip olan Kafkaslar ABD'nin iştahını kabartıyor. 11 Eylül sonrası buralara yerleşmiş olsada ABD amacından şimdilik uzakta bulunuyor. Bu konuda atacağı her adım onu Rusya ile karşı karşıya getirecektir. Bunun yanında Avrupalı emperyalistlerle Amerikan emperyalizminin uzun dönemdir dış politikalarının çatıştığı biliniyor.

11 Eylül sonrasında ABD'nin dünyayı işgale başlaması diğer emperyalistler için önemli bir handikap olmuş ve bu rekabette gerilemelerine yol açmıştır. Ancak başını Almanya'nın çektiği AB'nin buna daha fazla seyirci kalması beklenemez. Nitekim Irak'a müdahale üzerinden yaşanan sorunlar bunun ilk habercileridir. Bunun yanında gerek ekonomik olarak çökmüş gerekse toplumsal sorunlarla boğuşmakta olan ve siyasal istikrarsızlık içinde debelenen eski Doğu Bloku ülkeleri NATO için başka bir istikrarsızlık nedeni olacaktır. Bu ülkelerin NATO'ya sunacakları hizmet ve olanaklardan çok, kendi iç sorunlarını ve çelişkilerini örgüte taşımaları daha olası görünüyor.

Türkiye'nin de üye olduğu NATO, "terörizmle mücadele" adı altında dünyanın ilerici devrimci güçlerine karşı daha amansız bir savaş için gerekli değişiklikleri ve düzenlemeleri yapıyor. Türkiye de bunun içinde yer alarak her saldırıda elini halkların kanına bulayacak ve böylece efendilerine ne kadar sadık bir uşak olduğunu kanıtlayacaktır. Bu savaşlarda bizler kardeş bir halkın üzerine sürüleceğiz. Ya öldürecek ya da öleceğiz. Buna dur demek için, emperyalistler için savaşmayı ve savaşın faturasını ödemeyi reddetmeliyiz. Bu ise emperyalist savaş ve savaşın sorumlularına karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmeyi gerektirir.

NATO'nun yeni stratejisi:

Dünya ölçüsünde sa

NATO'nun son Prag Zirvesi, bu emperyalist saldırı ve savaş örgütünün işlevini yeniden tanımladı, buna uygun düzenleme ve kurulumları karara bağladı. Büyük önem taşıyan bu gelişme gerçekte NATO'nun 1999 Nisan'ında toplanan 50. Yıl Zirvesinde ortaya konulan yeni stratejinin somutlanmasından başka bir şey değildir. 50 Yıl Zirvesi bu emperyalist örgüt tarafından Yugoslavya'ya karşı yürütülmekte olan savaşla aynı zaman dilimine denk gelmişti ve bu savaş zirvede tanımlanan yeni stratejinin de bir ilk uygulaması olmuştur.

TKİP Merkez Yayın Organı Ekim aynı günlerde NATO'nun 50. Yıl Zirvesi ile Yugoslavya'ya karşı yürütülmekte olan emperyalist savaşı içiçe ele alan kapsamlı bir değerlendirme yayınladı (Sayı: 203, Nisan '99, başyazı). "Yeni bir emperyalist saldırı ve savaşlar dönemi/Emperyalizm ve Balkanlar'da emperyalist savaş" başlığı ile yayınlanan bu değerlendirmeyi Yugoslavya savaşına ilişkin bölümlerinden arındırarak, böylece yarıyarıya kısaltılmış biçimiyle, burada okurlarımıza yeniden sunuyoruz. Son Prag Zirvesi ışığında fazlasıyla güncel ve işlevsel bulunacağına inanıyoruz...

Emperyalizm, militarizm, saldırganlık ve savaş demektir

Militarizm, saldırganlık ve savaş, emperyalizmin özünde vardır. Tüm bunların kendilerini giderek daha dizginsiz bir biçimde gösterecekleri bir tarihsel döneme girmiş bulunuyoruz. İkinci emperyalist savaş sonrasında, Kore'de, Vietnam'da ve öteki Çin-Hindi ülkelerinde olduğu gibi zaman zaman doğrudan taraf olsalar da, daha çok bölgesel çatışmaları ve savaşları perde gerisinden kışkırtan emperyalistler, bundan böyle artık doğrudan kendi adlarına müdahale ve savaşlara girişeceklerini gösteriyorlar. Komünistler yeni dönemin bu açık eğilimini daha '90 yılı başında, daha ortada Körfez krizi ve savaşı yokken, daha Malta Zirvesinin de etkisiyle barış ve silahsızlanma üzerine yaygın bir aldatici cereyan varken, açıkça tespit ettiler. Şimdi, '90'ların sonunda, NATO etrafındaki emperyalist Batı ittifakı bunu yeni dönem NATO stratejisi olarak açıkça belirlemiş ve Yugoslavya'ya yönelik emperyalist saldırıyı da bunun bir ilk uygulama örneği ilan etmiş bulunuyor.

İki kutuplu dünyanın hassas dengeleri emperyalizmin özünde varolan bu eğilimlerini belli ölçülerde gemleyebiliyordu. Varşova Paktı ve Sovyetler Birliği'nin yıkılışından beri bu dizginleyici etken ortadan kalkmış bulunmaktadır. Emperyalizm artık amaca ulaşmak için, iktisadi ve politik araçlar ile tehdit ve şantaj yöntemlerinin ötesinde, doğrudan militarist aygıtını kullanmakta, dolaysız saldırı ve savaşla sonuç almaya çalışmaktadır.

Yeni dönemde bunun ilk geniş çaplı örneği ve uygulaması Körfez savaşı oldu. Emperyalist koalisyon savaş makinasını harekete geçirerek Irak'ı yıkıma uğrattı ve ona tüm koşullarını dayattı. İhtiyaç duyuldukça aynı savaş makinası tekrar tekrar kullanılarak, 8 yıldır Irak'a soluk aldırılmamaktadır.

Aynı yöntem şimdi de Yugoslavya'ya uygulanıyor. Balkanlar'ın işgalini meşrulaştırmak ve Yugoslavya'ya

boyun eğdirmek için savaş makinası NATO haftalardır canice bir saldırı savaşı yürütüyor. '90'ların başında Irak'a yapılan emperyalist müdahale ile '90'ların sonunda Yugoslavya'ya yapılan müdahalenin arasındaki tek önemli fark, ilkinin BM bayrağı altında, bu ikincisinin ise NATO adına yürütülüyor olmasıdır. NATO bir emperyalist politik ittifak olmanın ötesinde, aynı zamanda bir dolaysız savaş makinası olduğu için, bu fark sanıldığından da önemlidir.

(...)

NATO'nun yeni stratejisi

Saldırgan NATO ittifakının 50. zirvesinden bir ay önce başlatılan emperyalist savaşın gerçek nedenleri, 50. yıl zirvesinde kabul edilen yeni NATO stratejisi ile birlikte çok daha açık bir biçimde ortaya çıkmıştır. Bir gözlemcinin isabetle belirttiği gibi, sorun Kosova değil, fakat NATO'nun yeni işlevidir. Balkanlar'a yöneltilmiş emperyalist müdahale ile Kosova sorununa değil, fakat NATO'nun yeni stratejisine çözüm aranmıştır. Daha doğru ve tam bir ifade ile, zirve öncesindeki bu haydutça savaş pratiğinde, zirvede benimsenecek yeni saldırı ve savaş stratejisinin bir ilk uygulama örneği sergilenmiştir.

NATO her zaman devrime ve sosyalizme karşı, halkların özgürlük ve bağımsızlık mücadelelerine karşı bir tehdit ve şantaj, saldırı ve savaş örgütüydü. Fakat o resmen bir "savunma" örgütü olarak tanımlanıyor, saldırgan ve emperyalist niteliği resmi söylemde gizlenmeye çalışılıyordu. 50. yıl zirvesinde kabul edilen "yeni konsept"e göre, NATO artık resmen de bir saldırı ve savaş örgütüdür. Buna göre, sadece kendisine üye olan ülkelerin sınırları alanında değil, fakat "alan dışında" da , demek oluyor ki dünyanın her yerinde ve her türlü bahaneyi kullanarak, kendine karşı ya da kendisi için tehlike saydığı her gelişmeye, akıma, ulusa ve devlete müdahale etme hakkını kendinde görebilmektedir.

Mevcut konjonktürden de yararlanılarak bu yeni "konsept"in hedefleri olarak, aykırı sesler çıkaran devletler, etnik çatışmalar vb. gösterilmektedir. Gerçekte ise asıl ve temel stratejik hedef, her türlü ilerici ve devrimci akımlar ile işçi sınıfı ve halkların her türden devrimci çıkışıdır. Yeni NATO "konsept"i ile gerçekte 21. yüzyılın devrim dalgalarına hazırlık yapılmaktadır. Kendi aralarında çelişkileri ve kutuplaşmaları gitgide derinleşen ve bunun NATO zirvesine de yansıtılmaktan kendilerini alamayan emperyalistlerin NATO çatısı altındaki mevcut birliği ne kadar sürdüreceklerinden bağımsız olarak bu böyledir. Bir başka ifadeyle, önemli olan, NATO ittifakı ayakta kaldıkça, NATO'nun savaş makinasının dünya ölçüsünde ne amaçla kullanılacağına resmen de ilan edilmiş olması gerçeğidir.

Etkinlik alanı sınırlamaları kaldırılan, bütün bir yeryüzünü kendisi için etkinlik alanı olarak ilan eden NATO'nun, bugün için esas etkinlik alanının Balkanlar ve Ortadoğu olduğunu emperyalist şefler açıkça ifade ediyorlar. Nitekim bu iki alan NATO'da yer alan emperyalistlerin halihazırda fiili savaş ve işgal alanıdır. Ortadoğu'da Irak, Balkanlar'da ise Yugoslavya ABD emperyalizmi tarafından bu savaş ve

işgalin bahaneleri olarak kullanılmışlardır. (İlkinde Kuveyt, ikincisinde Kosova bu bahanelere dolgu malzemesi sağlamıştır.) Türkiye bir NATO ülkesidir ve NATO'nun bu iki hassas çıkarlar alanını birleştiren bir coğrafi konuma sahiptir. Bu nedenle de NATO'nun yeni stratejisi Türkiye devrimi ve Türkiye'nin devrimcileri için apayrı bir anlam ve önem taşımaktadır.

NATO: Uluslararası bir iç savaş örgütü

Yeni "konsept"e göre, NATO yalnızca bir dış müdahale aracı değil, aynı zamanda artık bir uluslararası iç savaş örgütüdür. Zirve tartışmalarında devletlerin egemenlik haklarının NATO için bir şey ifade etmediği, "ulusal egemenlik" kavramının artık uluslararası ilişkilerin dayandığı temel olmaktan çıktığı, NATO'nun uygun bahanesini bulduğunda ve kendi çıkarları gerektirdiğinde devletlerin ve ulusların yaşamına doğrudan müdahale edeceği, "yeni stratejik konsept" çerçevesinde açıkça dile getirilmiştir.

Fakat bunun da ötesinde, dile getirilen daha da önemli bir nokta var. Belli bir devletin sınırları içerisindeki sorunlar karşısında ilgili devlet güç durumunda ya da çaresiz kalırsa, NATO duruma doğrudan müdahale etmeyi kendi yeni misyonu olarak tanımlamıştır.

Buna göre, devrimci bir Kürt özgürlük mücadelesinin Kürdistan'da başarıyı zorlaması durumunda, ya da devrimci bir işçi sınıfı ve halk hareketinin Türkiye'deki rejimi zorlaması koşullarında, NATO bir iç savaş gücü olarak doğrudan devreye girebilecektir. NATO'nun artık bir dünya polisi olacağı açıkça dile getiriliyor. Fakat burada devrimcilerin önemle gözetmesi gereken kritik nokta şudur: NATO bu polisliği devletler arası ilişkilere ve anlaşmazlıklara çeki-düzen verme girişimlerinin ötesinde, bizzat tek tek ülkelerdeki iç çatışmalara doğrudan müdahale etmeye girişerek yapmak niyetindedir.

Bu anlamda NATO uluslararası konuma sahip bir iç savaş örgütü ve ordusu olarak çıkacaktır emekçilerin ve halkların karşısına. Daha çıkışında tek tek üye ülkelerde Gladio, Kontr-gerilla vb. isimler altındaki özel iç savaş örgütlenmelerine girişen NATO'nun kendine şimdi açıkça biçtiği bu yeni misyon şaşırtıcı değildir.

Saldırganlıkta birleşenlerin iç çelişki ve çatışmaları büyüyor

Gelgelim tarih diyalektik bir tarzda, sürekli çelişkiler ve karşıtlıklar üreterek seyreder. Bugün kendine yeni stratejik misyonlar tanımlayan emperyalist NATO ittifakı, bizzat bu yeni stratejinin saptandığı 50. yıl zirvesinde, gittikçe derinleşen iç çekişme ve çatışmalarını gizleyememiştir. Bu çekişme ve çatışmalar, NATO ile BM ilişkisinden sürmekte olan savaşa, NATO'nun kendi iç yönetiminden Avrupa'nın kendi birleşik askeri örgütlenmesine (zirvede buna Avrupa Güvenlik ve Savunma Kimliği denildi) kadar bir dizi alanda kendini gösterdi.

Bu çekişme ve çatışmalar, bizzat ABD'nin davranış çizgisiyle de tescil edilmektedir. Zirve öncesinde

İldırnganlık ve savaş

NATO'yu Balkanlar'a askeri müdahaleye sürükleyen ABD, gerçekte böylece emperyalist nüfuz ve rekabet mücadelesinde kendi pozisyonunu güçlendirmek, NATO zirvesinde de bunu tescil ettirmek hesabı içinde idi. Burada hedef ve hesap birden fazladır.

Herşeyden önce BM devre dışı bırakılarak, NATO'nun karar ve iradesine göre hareket edilerek, Güvenlik Konseyi'nin Rusya ve Çin gibi iki daimi üyesi peşinen devre dışı bırakılmıştır. Yugoslavya'ya yöneltilmiş savaş yalnızca bir ilk örnek olduğuna göre, bu davranış bundan sonraki uluslararası anlaşmazlıklarda da bu iki devleti (elbetteki NATO üyesi olmayan tüm öteki BM üyelerini) devre dışı tutma niyetini ortaya koymaktadır.

İkinci olarak, ABD emperyalizmi, Avrupa'nın göbeğindeki bir soruna savaş yoluyla müdahale ederek ve kendisine rakip konumdaki Avrupalı emperyalistleri bu doğrultuda ardından sürükleyerek, onlar üzerindeki etki ve denetimini güçlendirmiştir. Onları kendi çizgisinde ve kendi çıkarları doğrultusunda hareket etmek zorunda bırakmıştır. Öylesine ki, Fransız emperyalizmi, istemiye istemiye "geleneksel dostu" Sırbistan'a yöneltilen yıkıcı emperyalist savaşın içinde bulmuştur kendini. Öte yandan, saldırı savaşının üssünü oluşturan İtalya, ABD'nin yönettiği savaşın iradesiz bir bileşeni durumundadır. Alman emperyalizmi ise, ABD'nin hakim inisiyatifine rağmen, durum konusunda daha rahat bir pozisyondadır, zira ikinci emperyalist savaştan sonra, ilk kez olarak, dışarıya asker göndermenin ötesinde bizzat bir emperyalist saldırı savaşı içerisinde yer alarak, uluslararası militarist girişimlerine böylece bir meşruluk sağlamıştır. Bir tek İngiltere ABD'nin Balkanlar'daki bu son girişimiyle tam bir uyum ve çıkar birliği içerisinde, zira o bir dizi başka olayın da gösterdiği gibi ABD'nin Avrupa'daki kolu durumundadır.

Üçüncü olarak, Yugoslavya'ya karşı açılan savaş, Rusya'nın Balkanlar'daki etkinliğine bir darbe olmuştur. Rusya'nın önden tüm esip gürlmelerine ve savaşın ilk günlerinde savurduğu kuru-sıkı tehditlere rağmen başlatılıp sürdürüldüğü ölçüde, bu ülkenin artık dünya politikasında birinci dereceden bir rol oynayamayacağı doğrultusunda bir ilk mesaj olmuştur. Bilindiği gibi, Rusya'nın artık bir süper devlet olmadığını, fakat yalnızca bölgesel bir güç olduğunu kendisine ve dünyaya göstermek ve kabul ettirmek, ABD emperyalizminin yeni stratejisinin önemli bir unsurudur.

Dördüncü olarak, ABD emperyalizmi (ve kuşkusuz onunla birlikte Avrupalı emperyalistler) Kosova sorununu ve Yugoslavya'ya açılan savaşın Balkanlar'a yerleşmenin, Balkan ülkelerini denetlemenin ve Balkan halklarına içerden hakim olmanın bir aracı olarak kullanmaktadırlar. ABD emperyalizmi Arnavutluk'u fiilen işgal etmiş durumdadır ve bu işgali kalıcılaştırmak niyetindedir. Aynı şekilde Makedonya, ABD ve öteki emperyalistlerin askeri işgali altındadır. Bulgaristan, Romanya, Çekistan ve Macaristan'ın hava sahaları emperyalist askeri harekate açılmış durumdadır. Çekistan ve Macaristan'a emperyalist askeri güçlerin yerleşmesi gündemdedir.

Kuşkusuz bu sonuncu nokta, emperyalistlerin işbirliği halinde Balkanlar'a yerleşmesi, en önemli noktadır. Bölge halklarının kaderini ve bölgede devrimin geleceğini hayati ölçülerde etkileyecek bir gelişmedir bu.

(...)

Türkiye: Emperyalist saldırganlık ve savaşın bölgedeki ileri karakolu

Son olarak Türkiye'nin durumu var. Türk burjuvazisi Yugoslavya'ya yöneltilmiş emperyalist saldırıyı hararetle bir tarzda desteklemekle kalmıyor, kendi askeri kuvvetleriyle bu canice savaşın içerisinde bizzat yer de alıyor. Balkanlar'a yönelik emperyalist saldırı vesilesiyle bir kez daha görülmüştür ki, Türk devleti, Türkiye'yi çevreleyen bölgelerde, yani Ortadoğu'da, Kafkasya'da ve Balkanlar'da ABD emperyalizminin en sadık müttefiki ve onun emperyalist planlarının bir müdahale gücü durumundadır.

(...)

Türk burjuvazisiyle ilgili bir başka nokta, 50. yıl zirvesinde ortaya çıkan gelişmelerdir. Avrupalı emperyalistler ABD'nin inisiyatifini sınırlamak, ve kendi etkinlik alanlarında daha hükümlü davranmak üzere Avrupa Güvenlik ve Savunma Kimliği adı altında, kendi birleşik askeri kuvvetlerini yaratmayı karar haline getirdiler. NATO ülkesi Türkiye bu yeni emperyalist oluşumun dışında bırakıldı. Türkiye'nin bir kısım burjuva yorumcuları bile bunu, Türkiye'nin Avrupa'dan daha çok uzaklaştırılması, ABD emperyalizmine daha ağır bir biçimde mahkum olması olarak yorumladılar. Yeni dönemde Türkiye, ABD emperyalizminin hizmetinde, Ortadoğu, Kafkaslar ve İç Asya'ya yönelik olarak daha etkin bir koçbaşı rolü üstlenecektir.

Sonuç olarak Türkiye, NATO bünyesinde ve ABD emperyalizmine bağımlılık ilişkileri çerçevesinde, kendini çevreleyen bölgedeki ülkelere ve halklara karşı emperyalizmin bir ileri karakolu olma rolü oynayacaktır.

Emperyalizmin uluslararası gücüne karşı, devrimci enternasyonalizm

Bu aşağılık rolü boşa çıkarmak, bu stratejik amaç çerçevesinde tüm bölge halklarıyla, onların ilerici ve devrimci güçleriyle en yakın ilişki ve dayanışma içerisinde olmak, Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin emperyalist müdahale öncesinde gerçekleşen kuruluş kongresinin saptadığı temel stratejik bir görevdir. Balkanlar'a emperyalist müdahale ve bu müdahale içerisinde Türkiye'nin üstlendiği aşağılık rol, partimizin bu alandaki stratejik ve güncel görevlerine apayrı bir anlam ve önem kazandırmıştır.

Son olarak şununla bağlamak istiyoruz. Partimizin kuruluş kongresi devrimimizin Türkiye'yi üç yandan kuşatan bölgelerdeki gelişmelerle hayati ilişkisini bütün açıklığıyla ve çok yönlü olarak saptamış bulunmaktadır. Son gelişmeler, bu perspektifi doğrulamakla kalmamış, buna ilişkin görev ve sorumluluklarımızı çok daha yakıcı ve güncel hale getirmiştir.

Emperyalizmin uluslararası örgütlerinin her zamankinden çok şu veya bu ülkenin iç çatışmalarında doğrudan taraf olmaya hazırlandıkları bir döneme giriyoruz. Böyle bir dönemde, şu veya bu ülkedeki devrim mücadelesi de, her zamankinden çok daha güçlü bir biçimde kaderini uluslararası ilişkilere, enternasyonal birlik ve dayanışmaya, devrimin bölgesel ve uluslararası karakterine bağlamak zorundadır.

Prag Zirvesi üzerine Haluk Gerger ile konuştuk:

NATO emperyalist bir saldırı ve savaş makinasıdır

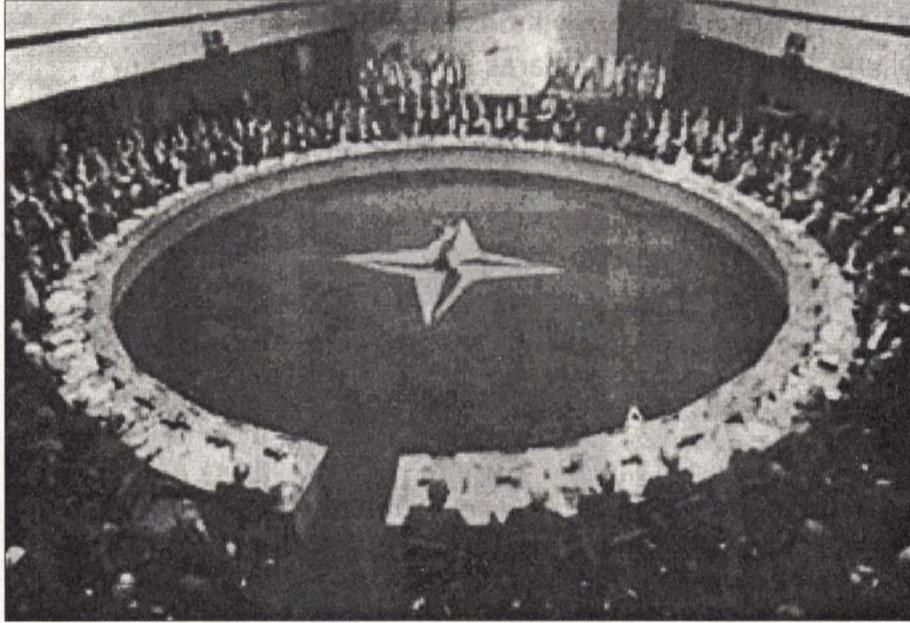
- NATO'nun kuruluş amacı ve NATO'nun kurulmasına yolaçan siyasal gelişmeler nelerdi?

- NATO, ABD'nin İkinci Dünya Savaşı sonrasındaki saldırgan politikalarının militer aracı olarak kuruldu. Bu amaçları, kabaca ve özetle, iki başlık altında toplamak mümkün. Bunlardan birincisi, Sovyetler Birliği'ni kuşatmak ve yıkmaktı. Bu politikaya göre, ABD Sovyetleri askeri paktlarla ve ek ekonomik-diplomatik önlemlerle kuşatacak, önce Doğu Avrupa'yı "kurtaracak", sonra da Sovyetler'in çözülmesini gerçekleştirecekti. İkinci olarak, NATO, aynı zamanda, ABD'nin "Batı Bloku" içindeki hegemonyasının da bir aracı olacaktı.

- Sovyetler Birliği'nin yıkılması ile birlikte NATO'nun da işlevini tamamladığı yönündeki beklenti boşa çıktı. NATO o günden beri yeni hedefler doğrultusunda kendisini yeniden yapılandırıyor, genişletiyor. Bu konudaki düşünceleriniz...

- NATO, özünde, genel olarak emperyalizmin, özel olarak da Amerikan emperyalizminin saldırgan dürtü ve amaçlarının militer aygıtıdır. İlk kurulduğunda önündeki hedef esas olarak Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı'ydı. Bu hedef ortadan kalktığına, NATO'nun esasını oluşturan saldırgan öz ve emperyalist amaçlar ortadan kalkmış olmuyordu elbette. Şayet NATO, iddia edildiği gibi Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı'na karşı savunma amacıyla oluşturulmuş olsaydı, saldırı tehdidinin ortadan kalkmasıyla işlevini, kuruluş amacını yitirmiş olurdu, o da tarihin sayfalarındaki yerini alırdı. Oysa, askeri bir araç olarak NATO bir savunma değil saldırı örgütüydü, dolayısıyla bugün de devam ediyor; sadece hedefleri ve buna bağlı olarak da yapısı, "teknik" işlevleri değişmiş olarak.

Bugün uluslararası sermaye yeryüzünün dörtbir yanına nüfuz ediyor, uluslararası hareketliliğinin doruğunda üretim-dağıtım zincirinin her alanında her yerde faaliyet gösteriyor. Bu arada finans sermayesi de yine dünyanın her köşesinde spekülasyonla mali işlemleri gerçekleştiriyor. Bu, yeryüzünün emperyalizm tarafından bir kez daha talan edilmesinin, yağmalanmasının yeni birikim modelini oluşturuyor. İşte Yeni Dünya Düzeni, kabaca, bu yeni modelin politik-askeri-kültürel üstyapısının inşa sürecini ifade ediyor. Bir başka ifadeyle de, YDD, sermayenin yerkürenin her yanında rahatça faaliyet gösterebilmesi ve sömürü ve yağmasını gerçekleştirebilmesi için emperyalist devletlerce alınan politik-askeri-hukuki önlemlerin bütünüdür. Nasıl ki sermaye dünyanın dörtbir yanına giriyor ve biz buna küreselleşme diyoruz, YDD de, aynı biçimde, ABD, emperyalist müttefikleri ve kendine bağımlı tetikçileriyle birlikte, sermayenin işini kolaylaştırmak ve dünya hegemonyasını kurmak üzere, yeryüzünün her tarafına, gerekirse askeriye de dahil olmak üzere, müdahalede bulunma imkanlarını oluşturması sürecini ve bu müdahaleleri fiilen gerçekleştiriyor olmasını tanımlıyor. Aslında, daha örgütün 50. yılı vesilesiyle Washington'da yapılan toplantıda, NATO'nun YDD'nin temel vurucu gücü

olması resmen kararlaştırılmıştı. Şimdi gerekleri yerine getiriliyor. Tabii bu arada, Rusya sınırına Doğu Avrupa'dan da uzanılarak bu rakip üzerinde de yeni baskılar oluşturuldu.

Sonuçta da, Soğuk Savaş'ta Sovyet Bloku'na karşı savunma maskesiyle kurulan örgüt bugün bu kamuflajını üzerinden atmış oldu, çıplak bir emperyalist saldırı ve savaş makinası olarak gerçek yüzüyle tescil edildi.

- "NATO=ABD" kaba formülasyonu dün ve bugün açısından sizce nereye oturuyor? NATO içinde ABD egemenliği tartışılmaz bir gerçek. Öbür taraftan genişleme ve yeniden yapılandırma çerçevesinde ABD, NATO içinde bu gücünü koruyabilecek mi? NATO'nun Doğu Avrupa'ya doğru genişlemesi tersinden, yeni çatlaklara yolaçar mı? Bu gelişmelerin ve ABD'nin Avrupa ülkeleriyle yaşadığı rekabetin NATO'nun şekillenmesinde ne gibi etkileri olacak?

- Tabii NATO'nun iç yapısına emperyalistler arası çelişkiler açısından da bakmak gerekli. NATO'da esas olarak iki güç, İngiltere ve Türkiye, Avrupa'daki Truva atları olarak, her koşulda ABD'nin sadık dostları olarak görülürdü. Bugün örgüte katılanların da böyle bir rolü olacak ama unutmamak gerekir ki, bu ülkeler başta Almanya olmak üzere AB'nin de çekim ve etkileme alanı içindeler. Bu, Avrupa ile ABD arasındaki ilişkilerin ve çelişkilerin seyrine göre bir gerginlik unsuru olabilir. Bu çerçevede iki unsuru gözardı etmemek gerek. Birincisi, henüz emperyalistler arası çelişkiler, hasmane rekabete ya da çatışmaya dönüşmüş değildir. Avrupa, sızlana sızlana, şikayet ede ede, aslında, ABD'nin dümen suyunda sürüklenmektedir. Güç dengeleri düşünüldüğünde, bunun uzun süre böyle devam edeceğini düşünebiliriz. Çatışma, daha çok, Avrupa'nın ABD tarafından daha çok dikkate alınması talebi üzerinde şekillenecektir. İkinci olarak, ABD, tam bir tek yanlılık arzusu, hatta kararlılığı sergilemektedir. Aslında, NATO, BM ve öteki uluslararası kurumlar bugün Amerikan devlet seçkinlerinin önemli bölümünce bir ayakbağı olarak görülüyor. ABD, kendi saldırgan hegemonyasında, öteki emperyalist müttefiklerine ve bu arada NATO'ya da, BM'ye de ikincil roller vermek istiyor ve bu tür

gerginlikleri önemsemeyen bir tavır gösteriyor.

- Günün - koşullarında emperyalistlerin NATO'ya ve NATO'nun genişlemesine duyduğu ihtiyaç nereden kaynaklanıyor? Asıl amaç ne? Ve NATO, "acil müdahale gücü", "çevik güç" vb. adlar altında bizzat ABD'nin komutasında hareket edeceği çok açık olan bir takım oluşumlara gidiyor. Bu oluşumların tepesinde ABD'li generaller, altında ise emperyalizme bağımlı NATO ülkelerinin askerleri bulunacak. Bu yıkıcı profesyonel vurucu güçlerin nerelerde ve nasıl kullanılacağı ise çok açık. Bu yeni türden askeri

yapılanmaların arkasında ne var? Bu yıkıcı oluşumların kullanılmasının sınırları ne olacak gibi görünüyor?

- NATO'nun genişlemesinin ikincil amacından başlarsak, karşımıza Avrupa'nın doğusuyla da zaptı rapt alınması ve Rusya üzerindeki baskının artırılması çıkıyor. Aslında, kapitalist-emperyalist güdünün doğal sonucu olarak NATO genişliyor, dışındakileri eritiyor, alanında tek egemen oluyor. Tarihsel bir öç de alınıyor, Soğuk Savaş'ın zaferi taçlandırılıyor. Bu tür simgeler de, halkları, dünyayı, insanları etkiliyor, ortak belleklerde yer ediniyor. Emperyalizm bunu da istiyor.

Aslolan ise, elbette müdahalecilik. NATO'nun eylem alanını üye ülkelerin sınırları belirliyor. Antlaşmanın temelini, bir üyeye yapılacak saldırının tüm öteki ülkelere yapılmış sayılacağı, yani NATO'nun devreye sokulacağı hükmü oluşturuyor elbette. Tabii buradaki "saldırı" sözcüğü sadece bir aldatmaca. Önemli olan, bir üyenin askeri bir çatışmada yer almasının tüm örgüte o savaşa müdahil olma, taraf olma hakkı ve olanağı vermesi. Böyle olunca, örneğin Türkiye aracılığıyla ya da dolayısıyla Ortadoğu'da çıkartılabilecek bir savaşta NATO doğal taraf olabiliyor, hukuki bir savaş kılıfı üretebiliyor. Tabii sorun sadece kılıf üretmek değil; askeri planlamalar, stratejiler, silahlanma, manevralar da hep buna göre yapılandırılıyor, bütün üyelerin askeri gücü, gerekir ve istenirse, hemen seferber edilebilir hale getirilebiliyor.

- Geçen hafta Prag'da gerçekleştirilen NATO toplantısını yeni bir dönüm noktası olarak tanımlayanlar var. Bir dizi belirsizliğin bu toplantıyla artık giderildiği yönünde yorumlar çıkıyor basında. Dün daha dolaylı biçimde NATO'nun yeni hedefinin "küresel terörizme karşı mücadele" olduğu ifade ediliyordu. Bu toplantı ile birlikte bu anlayışa bir resmiyet kazandırıldı. Bu konuda ne düşünüyorsunuz? Yine buna bağlı olarak "küresel terörizm" tanımı içine giren öncelikli hedefler hangileri olacak?

- Bush "tehdit"i şöyle tanımlıyor: "Kim olduklarını biliyoruz ama nerede olduklarını bilmiyoruz." Yani herkes ve her yer bir "tehdit", yani emperyalist terörün

potansiyel hedefi. NATO üyelerinin sınırlarına baktığımızda Ortadoğu'dan Rusya ve Kafkaslara çok büyük bir alanı içine aldığı görülüyor. İran'dan petrol zengini Körfez ülkelerine, Rusya'dan Çin'e, Özbekistan'a, Akdeniz'de Libya'dan Fas'a kadar uzanan büyük bir alan sözkonusu. Ayrıca, üyelerin kendilerini, içlerini de unutmamak gerekir tabii...

- *Emperyalizme karşı mücadele sosyal ve devrimci ulusal kurtuluş mücadelelerinin çok temel ve kritik bir sorunu. Güçsüzlük ruhhalinin, teslimiyetin ve tasfiyeciliğin arttığı bir dönemde bu mücadelede en temel zaafardan biri dostu düşmandan ayıran sınırların muğlaklaştırılması. Devrimci mevzilerin terkedilmesi, işçi sınıfının ve halkların mücadele gücüne olan inançsızlık ve güvensizlik ise buna bağlı olarak geliyor. Fakat öbür taraftan bu teslimiyetçi anlayışa meydan okurcasına halklar ve dünya işçi sınıfı silikleştirilmeye çalışılan sınır çizgilerini eylemleri ve mücadeleleri ile yeniden çizmeye çalışıyorlar. ABD emperyalizminin başlattığı saldırganlıkla birlikte savaş ve emperyalist küreselleşme karşıtı, anti-emperyalist yeni bir uluslararası kitle hareketinin yavaş yavaş boy verdiğini görüyoruz. Geçmiş deneyimler ışığında her açıdan bu hareketi güçlendirmek için önümüze çekmemiz gereken temel görevler nelerdir?*

- Bugün dünya bir yangın yeri. Küreselleşme ve YDD ile barışın, refahın, yeni bir işbirliği çağının, dolayısıyla da tarihin sonunun geldiğini müjdeleyenler şimdilerde pek ortada görünmüyorlar. Sadece mazlum dünyada değil, metropollerde de bunalım her yanı sarmış durumda. Şiddet, savaş, çatışmalarla örülmüş bir dünyada yaşıyoruz. Huzur ve refah içinde tek bir toplum gösterilemez bugün. Üstelik krizler ve çatışmalar yaygınlaşma eğilimi gösteriyor.

Bu duruma karşı da isyanlar, gerilla mücadeleleri, çatışmalar, protestolar, kitlesel gösteriler, yani her boyut ve biçimiyle karşı çıkış ve direniş ortaya çıkıyor.

Eksik olan sınıf hareketinin örgütsel gücü, ideolojisinin etkisinin yaygınlığı, prestiji, ağırlığı. Bir başka ifadeyle işçi sınıfı ortada yok! Sadece bir çekim odağı ve merkezi güç olarak değil, bir dönüştürücü, devrimci güç olarak da değil, en basit demokratik görevleri açısından da ortada yok. Büyük sendikaları, partileri, aydınlarıyla ortada yok. Bu, Anka Kuşu misali, kendi küllerinden yeniden doğacaktır; hayat dayatıyor ve başka alternatif yok. Şimdi yapılması gereken, bize dünyayı anlamada eşsiz olanaklar sunan o bilimsel aracı, ideolojiyi kullanarak, gündelik yaşam ihtiyaçlarından stratejik hedeflere kadar uzanan bir perspektifle örgütlü inşaaı gerçekleştirmek, örgütlü müdahaleyi gerçekleştirmek ve bütün halk güçlerini bütün özelemleriyle kucaklamaya çalışmak. Sınıfın yarattığı boşluk bugün ancak ideolojiyle, bağnazca değil, yaratıcı bir biçimde ve onun verdiği kavrayışı kullanarak doldurulabilir. "Halk Güçleri" kavramında simgeleyebileceğimiz bütün toplumsal katmanların bütün özelemlerini (ki bunlar savaşa karşı, faşizme karşı, emperyalizme karşı demokratik taleplerdir) kapsayan, ama sınıf perspektifiyle devrimi gözardı etmeyen bir yaklaşım yakalanmalıdır. Dünyayı çözümlenebilir, kavrayabilmek, bunu da bir değiştirme iradesi ve projesiyle taçlandırmak gerekiyor.

Böyle güçsüzlük ve bunalım dönemlerinde demokratik görevler öne çıkar, elde edilmiş kazanımların savunulması temel ihtiyaç olarak belirir. Bu elbette gözardı edilemez. Ne var ki, bu yeni durumun gerekleri yerine getirilirken, bunun dayattığı taktiksel, hatta programatik ve yapısal önlemler alınırken, statükonun parçası haline gelmemeye, düzenin ufkuyla sınırlanmamaya, başka (sosyalist) bir yaşam projesinden asla kopmamaya da özen göstermek gerekiyor. Bu perspektif örgütlü biçimde hayata geçirilebilirse, somut durumun somut tahlilinden ortaya çıkacak teorik-pratik açılımlar yapılabilirse, bu zorlu dönem de aşılar. Tabii bu dünya çapında devrimci Marksist hareketin ortak sorunudur, ortak çabalarla olgun çözümlerine kavuşacaktır...

NATO'nun yeni görevi

Ergin Yıldızoğlu

Geçen hafta gerçekleşen Prag Zirvesi'nde NATO hem eski Varşova Paketi üyelerini içine katarak soğuk savaşın son izlerini de sildi, hem de misyonunda radikal bir değişiklik yaparak soğuk savaşın bitmesinden sonra içine düştüğü kimlik krizini aştı. Şimdi karşımızda, terörizme karşı savaşta küresel düzeyde aktif rol üstleneceğini söylenen bir NATO var.

En azından geçen hafta, bir iki istisna dışında gazetelerde egemen olan hava böyleydi. Karşımızda artık bir Süper NATO var! Ne yazık ki bu kez de gerçek, görüntüden "biraz" farklı. Bu genişleme ve "yeni misyon" bir "Süper NATO" dan daha çok, bir Brooking Institute bilgi notunda vurgulandığı gibi "Pentagon'un askeri donanımı için çok kullanışlı bir alet çantası" yaratmışa benziyor (Financial Times 21/11)

Genişlemenin getirdikleri

İlk anda görülen şu: NATO eski Varşova Paketi üyesi 7 ülkeyi bünyesine katarak gelip Rusya'nın sınırına dayandı. Ama gerçek şu ki bu genişleme NATO'yu güçlendirmek bir yana, NATO'nun içine yeni bir seri ekonomik sorun, boğazına kadar yolsuzluklara batmış devletler, etnik istikrarsızlık alanları ve alabildiğine hantal ve eskimiş bir askeri yapı getiriyor. Düşünsenize, Prag toplantısı yapılırken hava sahasını, Çek uçakları bir işe yaramadığı için, ABD jetleri korumak zorunda kaldı. ABD ordusuyla kıyaslandığında, NATO'nun teknik yetersizlikleri ve komuta zincirinin hantallığı Kosova savaşında ortaya çıkmıştı. Bu savaştan, Pentagon bir daha komutayı kimseyle paylaşmama dersi çıkarırken, kendi zaafının ayırıcına varan Avrupa'nın da, teknolojik kapasitesi yüksek ve deniz aşırı güç yansıtma kapasitesi olan ve en önemlisi Washington'dan bağımsız bir Savunma İnisiyatifi oluşturma isteği güçlenmişti. Ancak o günden bu yana ABD kendi aldığı karar doğrultusunda politikalar geliştirirken, Avrupa'nın yeni inisiyatifinde kayda değer bir gelişme izlenemedi. Kısaca NATO aynı zaafı taşımaya devam ediyor. Şimdi yeni katılanların emir komuta zincirindeki hantallığı daha da arttıracağını, teknolojik homojenliği daha da sulandıracağını söylemek mümkün.

Kısacası bu yapıyla NATO'nun uluslararası güç yansıtma ve terörizme karşı savaşta vurucu bir güç olma iddiası fanteziden öte bir şey değil. Başka engeller de var. Bunlardan en önemlisi NATO içindeki çatlaklar. ABD ile Avrupa arasında, terörizme karşı savaş stratejisi ve Ortadoğu politikası konularında önemli görüş ayrılıkları var. Üstelik bu salt Atlantik ötesi bir çatlak değil. NATO içinde İngiltere, İtalya ve İspanya hükümetleri Bush'un vizyonuna daha yakın. Fransa, bir taraftan kendi ordusunu modernleştirirken diğer taraftan, terörizme karşı savaşı, daha özel olarak Irak sürecini kendi uluslararası etkisini geliştirmek için kullanıyor. Geçenlerde "Biri bana, bu terörizme karşı savaş stratejisinden, Irak'ı işgal etme noktasına nasıl geldiğimizi bir açıklasın" diyen Schröder liderliğindeki Alman hükümeti ise savaşa katılmayacaklarını açıkça vurgulamaya devam ediyor. Bu karmaşaya yeni gelenleri de eklersek, bunlar genelde ABD çizgisine daha yakın oldukları için, NATO içi siyasi sorunların artacağını kolaylıkla söyleyebiliriz. Özetle,

NATO bu haliyle terörizme karşı savaşta güç yansıtacak durumda değil. "Süper NATO" tam bir fantezi. Ama bu, genişlemenin ve yeni NATO misyonunun çok önemli bir gelişme olmadığı anlamına gelmiyor.

NATO zirvesinden çıkan karar belgesinin 4. maddesi NATO'nun askeri yapısının modernleştirilmesine karar verildiğini söylüyor. Bu bağlamda, en yeni teknolojiyle donatılmış bir çevik güç oluşturulacak. Yeni gelen ülkeler de bu güce kendi "uzmanlık alanlarına göre" katkıda bulunacaklar. Esas olarak ABD tarafından NATO'ya dayatılan, yaklaşık 20.000 kişilik çevik güç projesi, öncelikle ABD ordusuyla işbirliği yapacak ve gerektiğinde NATO bünyesi dışında ABD yanında savaşacak bir askeri yapı oluşturmayı amaçlıyor. ABD, kendi askeri operasyonlarında komuta sürecini bir daha kimseyle paylaşmamaya karar verdiği için, bu NATO gücü, ABD'nin yanında ve onun komutası altında ve NATO'nun yeni misyonu gereği dünyanın herhangi bir yerinde görev yapacak. Böylece International Herald Tribune'den Willam Pfaff'ın işaret ettiği gibi, eğer bu yeni NATO birliği yaşama geçerse ABD, kendi kendini finanse eden bir "lejyoner ordusuna" sahip olacak.

Diğer taraftan NATO'nun genişleme süreci belki NATO'yu daha fazla güçlendirmiyor ama... ABD için yeni bir harekât ve konuşlanma alanı açıyor. 11 Eylül sonrası gelişmeleri yakından izleyenler hatırlayacaklardır, geçen 15 ay içinde, ABD, Karadeniz'den Çin sınırına kadar uzanan bir alanda bir seri yeni askeri üs ve tesis oluşturdu. Kırgızistan, Tacikistan, Özbekistan ve tabii Afganistan'ın yanı sıra Gürcistan'da da artık ABD askerleri var. NATO'ya katılan ülkeler kendi uzmanlık alanları içinde yukarıdaki "lejyonerler ordusuna" katkıda bulunacaklar, örneğin The Asia Times'in aktardığına göre Çek Cumhuriyeti ve Macaristan kimyasal savaş savunma birimleriyle, Romanya ve Bulgaristan hava sahalarını açarak, Bulgaristan "rejim değişikliği" operasyonuna destek üs sağlayarak, Slovenya dağlık alanlarda savaşmaya yetkin güçler, Latviya, Lituanya ve Estonya, yetkin polis gücü, patlayıcı ve kimyasal silah bulma uzmanı köpekler vb. sunacaklar. Belki de bu katkıların büyük bir kısmını ciddiye bile almamak gerekiyor. Ama yine de gözden kaçırılmaması gereken üç nokta var. Birincisi: NATO, dolayısıyla ABD'nin hareket alanı Karadeniz kıyısına, Hazar Havzası'nın karşısına kadar geldi. ABD açısından Bulgaristan ve Romanya'da yeni üsler oluşturmak artık daha kolay. İkincisi: Birçok gözlemcinin işaret ettiği gibi, bu yeni NATO birliği projesi, NATO'nun geleceğini ABD'nin dış politika amaçlarına bugün olduğundan çok daha sıkı bir biçimde bağlayacak (Stratfor 20/11). Üçüncüsü: Çok önemli mali ve teknolojik kaynakları kendine çekecek olan bu yeni proje, Avrupa'nın kendisi için oluşturmayı hedeflediği Washington'dan bağımsız bir "Savunma İnisiyatifi" ni büyük ölçüde zayıflatacak.

Prag zirvesinden NATO'nun ve Avrupa Savunma İnisiyatifi Projesi'nin zayıflayarak ABD'nin ise uluslararası projelerine uygun yeni olanaklar elde ederek çıktığı söylenebilir.

(Cumhuriyet, 25 Kasım '02)

Gençlik YÖK'ü ve savaşı soruşturdu!

AKP hükümeti kurulur kurulmaz saldırı programını açıkladı. Hem geçmiş hükümetten kalanların, hem de yeni saldırıların hayata geçirileceği bir döneme girdik. Bir takım kelime oyunları yapılsa da açıklanan program bu saldırıları gizleyemiyor. Gençlik genel saldırılardan etkilenenlerin yanı sıra özelde de eğitim alanında saldırılardan payını alıyor.

Hükümet programının eğitim başlığı altında "Eğitimin her alanında özel teşebbüs desteklenecek" gibi veciz ifadeler yer alıyor. Anlaşılan öğrenci muhalefetinin de basıncıyla bir dönemdir gündemden düşmüş olan YÖK yasa tasarısı yine karşımıza çıkarılacak, liseler ve ilköğretim okullarında emekçi çocuklarının okumasını güçleştiren soygun katmerlenecek. Programda "Üniversiteler yasak ve sınırlamaların olmadığı, özgür bir foruma dönüştürülecek ve yaygınlaştırılacak" cümlesine yer verilmiş. Bunun AB ve demokrasi hayallerinin pompalandığı bir dönemde ilginç bir söylem olmadığı açık. Öğrenci gençlik tecrübeleriyle bunun bir anlam taşımadığını biliyor. Geçmişte hemen hemen aynı cümleleri kullanan tüm hükümetler üniversitelerde terör estirmiş, gençliği baskıyla teslim almaya çalışmış ve bilim dışı eğitimi körüklemişlerdir. Kısacası, yeni hükümetin gençliğe vaadedebileceği tek şey daha fazla polis copu, daha fazla soruşturma, daha fazla hücredir. Zaten emperyalistlerin kirli çıkarları için gençliğin kanını isteyen bir iktidarın bunun karşılığında başka bir şey vermesi de mümkün değildir.

Düzen cephesinde bu gelişmeler yaşanırken, gençlik de yanıtı sokaklarda vermektedir. Gençlik seçim sonuçlarını 6 Kasım'da nasıl yanıtladıysa, bu saldırı programını da 23 Kasım'da öyle yanıtlamıştır. "YÖK'e hayır!" dedikleri için haklarında soruşturma açılan ve 5'i okuldan atılan Eskişehirli öğrenciler Ankara'ya gelmiş ve burada 500'ü aşan kitlesel katılımı bir eylem gerçekleştirilmiştir. Farklı bir vesile ile gerçekleşmiş olsa da, bu eylem hükümet programına verilmiş bir erken yanıtıdır.

Gençliğin geleceği soruşturulamaz!

Burjuvazinin yeni hükümeti, bir yandan AB turları atarak emperyalist efendilerine yaranmaya çalışırken, bir yandan da militarist aygıtı pekiştirecek bir bütçe hazırlıyor. Anti-demokratik ve gerici YÖK'ün yeniden yapılandırılması adı

altında üniversiteleri sermayeye peşkeş çekme hesapları yapılırken, ihtiyaç duyulan bu gül bahçesinin dikenlerinin temizlenmesidir. Bunun için de öğrenci gençliğin haklı ve meşru talepleri baskı ve zor yoluyla engellenmeye çalışılıyor. Halihazırda kendi geleceğine güvenmeyen burjuvazi, gençliğe de güvenmemekte ve onu uyuşturmak, bunun yetersiz kaldığı yerde susturmak için elindeki tüm araçları kullanmaktadır. İşte soruşturmalar da üniversite öğrencilerinin mücadelesini engelleme çabasını ifade ediyor. Saçmasapan ve sudan gerekçelerle öğrenciler hakkında soruşturma açan YÖK, buna rağmen mücadelenin önünü alamamıştır. Gençlik haklılığından ve geleceğinden aldığı güvenle bu oyunu boşa çıkarmayı başarmıştır. Bugün de açılan soruşturmaları YÖK'ü teşhir etmek için kullanmayı bilen öğrenciler, YÖK gericiliğini soruşturmuş ve mahkum etmişlerdir.

YÖK ABD askeridir, biz olmayacağız!

Eylem soruşturmalara karşı yapılmış olsa da, emperyalist savaş eylemin öne çıkan gündemi olmuştur. Gençlik kanının pazarlanmasına karşı buna izin vermeyeceğini haykırması ve "Amerikan askeri olmayacağız!" sloganı eyleme rengini vermiştir. Eyleme katılan gençliğin ileri unsurları şahsında ortaya çıkan bu gerçek, gençliğin baskın gündemini ve bu konudaki özel duyarlılığını gözler önüne sermiştir. Emperyalist savaşa karşı mücadele isteği, genç komünistlerin ve bu savaşı durdurma iddiasına sahip devrimci güçlerin umut ve iddialarını güçlendirmiştir. Alanda emperyalist savaş karşıtı sloganların tam bir ortaklaşmayla hep bir ağızdan ve gür bir biçimde atılması, bir diğer önemli noktadır. Bu durum önümüzdeki dönem emperyalist savaşa karşı yükseltilecek mücadelede sağlanacak birliğin gücünü ve önemini de yansıtmaktadır. Yine hücrelere karşı atılan sloganlar da gençliğin düzenin baskısına karşı sessiz kalmayarak devrimci tutsakların yanında yer aldıklarını gösteriyor.

Eylemli süreçler ve eylem biçimleri

Eylemli süreçlerde eylem biçimleri gelişir ve zenginleşir. Ancak hep vurguladığımız gibi, bu sevimli görünmek adına şaklabanlıklar yapmak anlamına gelmiyor. Ajitasyon araçlarımızı ve eylemlerimizi biçimsel olarak geliştirirken, bunların mücadelemizin özünü yansıtan bir

ciddiyet taşımasını gözetmeliyiz. Bu eylemde Yüksel'den Sakarya'ya geçilirken kortejlerin yanında yürüyen ajitatörlerin yoldan geçen insanlara yönelik yaptıkları taleplerimizi anlatan konuşmalar bu açıdan son derece olumludur. Böylece hem emekçi kitlelere öğrenci gençliğin talepleri anlatıldı, hem de eylemin tecrit edilmesinin önüne geçildi. Burjuva medya gençliğin bu yanıtına dair tek satır haber yapmadı. Böylece gençliği ablukaya almaya çalışan YÖK, polis, medya işbirliği yüzünü bir kez daha gösterdi.

Eğitim-Sen'in tutumu

Gençliğin YÖK'ün ve devletin her türlü baskısına rağmen mücadeleyi sürdüreceğini beyan ettiği eylemde, Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer'in de konuşma yapması dikkate değerdir. YÖK'ün karşısına özerk-demokratik üniversite alternatifleriyle çıkan öğrenci gençlik, sermayenin faşist diktatörlüğünün ve para babalarının değil, tüm üniversite bileşenlerinin yönettiği bir üniversite tasarlıyor. İşte bu yüzden mücadelenin eğitim emekçileri ile ortaklaşarak güçlenmesi son derece önemli. Fakat bu bize yüklediği bir takım özel görevlerin yanı sıra eğitim emekçilerinin de çabalarını gerektiriyor. Oysa eylemde yaptığı konuşmada bizim yanımızda olduğunu belirten Alaaddin Dinçer'in yanıtlaması gereken bir soru var. Gençliğin mücadelesinin yanında olmak har(a)çlara yapılan zammı Danıştay'a göndermek midir? Ya da haklarımızı arayacağımız alanlar ve meşru eylem hakkımız varken, haklarımızı burjuva devletin köhnemiş kurumlarından beklemek doğru mu? Biz geçen yıl YÖK yasa tasarısı vesilesiyle açıklamalar yapan Eğitim Sen'den beklentimizi ortaya koymuştuk. Bu vesileyle bir kez daha tekrarlayalım: Eğitim emekçilerinin mücadelesi masabaşlarında değil alanlarda verilir.

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizmdir!

Gençlik 23 Kasım'da da bir kez daha kendi gerçeğini ortaya koymuştur. Ne polis copu, ne hücreler, ne soruşturma terörü ve ne de demokrasi yalanları gençliğin mücadelesini teslim alabilir. Gençlik talepleri ile geleceğe, sosyalizme yürüyecek.

Ekim Gençliği/Ankara

Adana'da eylem: "İncirlik Üssü kapatılsın!"

24 Kasım Pazar günü Adana Emperyalist Savaş Karşıtı Gençlik Platformu tarafından Uğur Mumcu alanında bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Eylemde "Emperyalist savaşı durduralım, İncirlik Üssü kapatılsın!" yazılı pankart açıldı. Açıklamada, gençliğin Amerikan askeri olarak savaşa sürülmek istendiği belirtilerek İncirlik Üssü'nün kapatılması için mücadele çağrısı yapıldı. "ABD askeri olmayacağız!", "Emperyalist savaşa hayır!", "İncirlik üssü kapatılsın!" sloganlarının atıldığı ve aynı şiarlı dövizlerin taşındığı açıklamaya yaklaşık 80 kişi katıldı.

Ekim Gençliği/Adana

ODTÜ'de savaş karşıtı panel

Yaklaşan savaş tehdidini üniversite öğrencilerinin gündemine taşıyabilmek ve bu konuda bir duyarlılık oluşturabilmek amacıyla oluşturulan "Paralı Eğitime ve Emperyalist Savaşa Hayır Platformu" çalışmalarını yapacağı bir panelle sürdürme kararı aldı. Hafta içinde yapılan görüşmeler sonucunda Eğitim-Sen'in zaten böyle bir hazırlığı olduğu ve planlanan panele öğrenci cephesinden sunulabilecek desteğe ihtiyaç olduğu öğrenildi.

Platform, çıkardığı afişler ve dağıttığı el ilanları ile öğrencileri, Eğitim-Sen'in "Irak Savaşı ve Türkiye Üzerindeki Etkileri" konulu bu paneline katılmaya çağırdı. El ilanları kantinlere ve yurtlara yoğun bir

şekilde dağıtıldı. Dağıtımda insanlarla bire bir konuşmak hedeflendi. Ayrıca 1 Aralık eyleminin duyurusu yapıldı. Perşembe 12:00'de başlayan panelin konuşmacıları Haluk Gerger, Haluk Yurtsever ve Aydın Çubukçu'ydu.

Konuşmacıların daha çok "savaşın sistemin ürettiği ve üretmek zorunda olduğu bir sorun olması" üzerinde durduğu panelde daha sonra soru cevap kısmına geçildi. Emekçilerin sınırlı vakitleri olmasından kaynaklı kısa tutulmaya çalışılan panele yaklaşık 130 kişi katıldı. Çalışmalarımız önümüzdeki dönemde de artarak devam edecek...

Ekim Gençliği/ODTÜ

Emperyalist savaşa, YÖK'ün soruşturma terörüne karşı gençlik cephesinden yanıt...

YÖK'ün ve ABD'nin askeri olmayacağız!

ABD emperyalizminin Ortadoğu'da yoğun bir biçimde savaş rüzgarları estirdiği bugünlerde emperyalist savaş karşıtı muhalefet de yükseliyor. Dünyanın çeşitli yerlerinde yapılan savaş karşıtı eylemlere Türkiye'den de güç katılıyor. 23 Kasım günü İHD'nin düzenlediği savaş karşıtı basın açıklaması saat 12:30'da Yüksel Caddesi'nde ıslık ve sloganlarla başladı. "Barış ve kardeşlik buluşması" olarak isimlendirilen basın açıklamasına gençlik cephesinden yoğun bir katılım oldu.

İHD Başkanı yaptığı açıklamada, "Hafta başında anlaşılabilir. Şimdi Irak'a saldırı planları hazırlanıyor. Bütün dünyada savaşa karşı protestolar yükseliyor. Bugün bütün büyükler susacak, çocuklar konuşacak. Çünkü savaştan en çok çocuklar etkileniyor. Çocuklar annesiz-babasız kalıyor" diyerek, sözü bir çocuğa bıraktı. Küçük dostumuz savaşın kendisi için anlamını ortaya koyarak, bu savaşın durdurulması gerektiğini söyledi.

"ABD askeri olmayacağız!", "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!" sloganlarının sıkça atıldığı eylem son derece coşkulu geçti.

Aynı gün savaşa ve soruşturmalara karşı öğrenci gençliğin saat 13:00'de Sakarya Caddesi'nde

düzenleyeceği basın açıklamasına katılmak için hazırlanan gençler kortejler oluşturdular ve yürüyüşe geçtiler. *Anadolu ve Osmangazi Üniversite Öğrencileri, Ekim Gençliği, Gençlik İnisiyatifi, Ankara Gençlik Derneği Çalışanları, Kaldıraç, Özgür Gençlik, Öğrenci Koordinasyonu, Devrimci Mücadeleci Gençlik, Emek-Barış-Demokrasi Bloğu'nun* pankartlarıyla katıldığı yürüyüş 500'ün üzerinde öğrencinin katılımıyla gerçekleşti.

"YÖK'e hayır!" ve "YÖK'e evet(!)" eylemlerinden dolayı rektörlüğün soruşturma açtığı öğrenciler, bu anti-demokratik ve baskıcı tutumu protesto etmek için yürüyüş sırasında ağızlarına siyah bantlar taktılar. Yine yürüyüş esnasında kortejlerin kenarındaki görevli öğrenciler caddeden geçenlere soruşturma terörünü ve öğrenci gençliğin taleplerini anlattılar. Sloganlarla Sakarya Caddesi'ne gelindi.

Eskişehir'de YÖK tarafından soruşturma terörüyle susturulmaya çalışılan bir öğrencinin okuduğu basın metninde, emperyalist savaşa ve YÖK'e karşı mücadelenin önemi vurgulanarak soruşturmaların bu mücadeleyi teslim alamayacağı belirtildi. İstanbul Üniversitesi'nden uzaklaştırılmış olan bir öğrenci de yaptığı konuşmada YÖK'ü yıkana kadar mücadelenin

süreceğini söyledi.

Eylemde Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer de bir konuşma yaptı. Konuşmasında, Üniversitenin neo-liberal sürece uydurulması için harçlara gelen zammı Eğitim-Sen olarak Danıştay'a gönderdiklerini belirtip, "Sizin yanınızda olacağız. Bu mesajı vermek için buradayız" dedi. Konuşmalar sırasında soruşturmalara karşı toplanan 2 bin imza yakıldı.

Soruşturmalar ekseninde yapılan eylemde emperyalist savaş ve hücre karşıtı sloganlar da sıkça atıldı. Eylem boyunca "YÖK'e hayır!", "Eşit, parasız, anadilde eğitim!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "Sermaye defol, üniversiteler bizindir!", "Savaşa hayır, kahrolsun emperyalizm!", "Savaşa değil, eğitime bütçe!", "ABD askeri olmayacağız!", "İçerde-dışarda hücreleri parçala!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Biji biratiya gelan!" vb. sloganlar atıldı. Eylem, devrim ve sosyalizm şiarlarıyla coşkulu bir biçimde bitirildi.

Ekim Gençliği/Ankara

YTÜ'de savaş konulu panel

YTÜ'de Kültür ve Sanat Kulübü'nün düzenlediği, Sungur Savran ve İzzettin Önder'in konuk olarak katıldığı "savaş" konulu panele yaklaşık 50 kişi katıldı. Önder, savaşın iktisadi temellerini, kapitalizmin neden savaşlar ürettiğini ve emperyalizmin Ortadoğu'daki hedeflerini anlattı. Rektörlerin emperyalist savaşı destekleyen açıklamalarına da

değinen Önder, YÖK'ün kurumsal mantığı gereği üniversiteleri bu hale getirdiğini, öğrencilerin öğretim görevlilerini ve rektörleri aşmaları gerektiğini söyledi.

Üniversiteleri sistemin egemen ideolojisinin genç beyinlere aşılandığı yer olarak tanımlayan Önder, özgür üniversitenin mücadele ile kazanılacağını vurguladı.

Ardından Sungur Savran, savaşın ABD açısından ne anlam taşıdığını anlattı. Konuklar 1 Aralık'a da çağrı yaparak, birleşik bir mücadele hattı örmenin anlam ve önemine değindiler.

Panel soru-cevap kısmındaki canlı tartışmaların ardından bitirildi.

Ekim Gençliği/YTÜ

İTÜ'de emperyalist savaş karşıtı forum

28 Kasım günü İTÜ'de ABD'nin Irak'a saldırısını konu alan bir forum düzenlendi. Yemekhane içerisinde alkışlarla toplanılarak, "Amerikan askeri olmayacağız!", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Emperyalist savaşa hayır!", "Biji biratiya gelan!" sloganları atıldı ve dövizler açıldı. Yemekhanede bir arkadaşımızın yaptığı konuşmanın ardından sloganlarla dışarı çıkarak dövizlerimizi camlara astık ve eylemimizi bitirdik. (Ekim Gençliği/İTÜ)

YTÜ öğrencilerinden savaş karşıtı eylem...

"Savaşa değil eğitime bütçe!"

YTÜ öğrencileri, 28 Kasım günü emperyalist savaşa karşı bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Yaklaşık üç gündür açtıkları savaş konulu resim sergisi ile öğrenci gençliğin dikkatini bu konuya yoğunlaştırmaya çalıştılar, basın açıklamasının duyurusunu hazırladıkları el ilanları ve afişlerle yaptılar. Saat 12:00'de hazırlık sınıflarını ve tüm okulu dolaşmaya başlayan öğrenciler, bu esnada savaşın içeriğini anlatan ve eylemlerini duyuran konuşmalar yaptılar. Saat 12:30'da Tonoz Kantin önünde başlayan eyleme 65 civarında öğrenci katıldı.

"Emperyalist savaşa hayır/YTÜ Öğrencileri" imzalı pankartını açan öğrenciler bütün okulu sloganlarla dolaştılar. Basının aşağı kapıya gönderildiğini öğrenen öğrenciler alt kapıya doğru bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Sloganlarına burada da devam ettiler.

Basın açıklamasında şunlar söylendi:

"... Gençliği hem ölüme hem de kardeş Irak halkını öldürmeye yollayanlar bir yandan da ülke içinde bizlere dönük baskılarını arttırmaya giriştiler. Eğitime neredeyse sıfır kaynak ayıranlar istihbarat birimlerine ve kolluk güçlerine milyonlarca dolarlık bütçe ayırarak kendilerini güvence altına almaya çalışıyorlar. Daha bugünden etkisini hissettirmeye başlayan baskılar savaşın başlaması ile birlikte iyice yoğunlaşacak ve ülkedeki muhalefet üzerinde tam bir terör estirilecek. Körfez Savaşı'nda olduğu gibi bu savaşta, faturası bizlere kesilecek. Anne ve babalarımız işlerinden edilirken işlerden atılmayanlar ise sefalet ücretlerine mahkum edilecek. Yaklaşık bir buçuk seneden beri mecliste bekletilen YÖK yasa tasarısı savaşın ekonomik faturasını hafifletmek uğruna meclisten geçirilecek ve eğitim tamamen paralı hale getirilerek, işçi-emekçi çocukları üniversitelere alınmayacak..."

Basın açıklaması okunduktan sonra okula giren öğrenciler, Tonoz Kantinine kadar sloganlarını atmaya devam ettiler. Kantinin önünde coşkulu bir şekilde atılan sloganların ardından, aynı gün yapılacak olan savaş konulu panele ve 1 Aralık Çağlayan mitingine çağrı yapılarak eylem bitirildi.

Eylem boyunca "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!", "Rektörler savaşa öğrenciler sokağa!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Biji biratiya gelan!", "Irak halkı yalnız değildir!", "Filistin halkı yalnız değildir!", "Kahrolsun İsrail siyonizmi!", "Savaşa değil eğitime bütçe!", "Amerikan askeri olmayacağız!" sloganları atıldı.

Eylemi Ekim Gençliği, Partizan Gençlik, Demokratik Öğrenci Birlikleri, Yıldız'dan Öğrenciler, Paralı Eğitim Karşıtı Öğrenci Platformu, Yıldız Öğrenci Cephesi (İstanbul Üniversiteleri Koordinasyonu), Kaldıraç ve Gençlik Derneği örgütledi.

Ekim Gençliği/YTÜ

İsviçre'de inşaat işçilerinin grevi üzerine...

“Sınıflar arası işbirliği” artık eskisi kadar kolay yürümüyor

(İnşaat ve Endüstri Sendikası GBI Merkez Sekreteri Hansueli Schedegger ile yapılan röportaj...
Junge Welt, 14 Kasım 2002, başlığı biz koyduk-KB)

J.W: Son haftalarda inşaat işçileri erken emekliliğin yürürlüğe konması için greve gittiler. Ülke genelinde yaşanan bu eylem İsviçre'de 55 yıldan beri yaşanan ilk iş bırakma eylemiydi ve günlerce medyanın baş konusu oldu. İsviçre'de tek tek kantonlarda grev yapmak mı yaygın?

H.S: Hayır bizde grev yapmak hiç yok. Onlarca yıldır tek-tük işletmelerde mücadele yürütüldü veya yerel grevler oldu. '90'lı yıllarda tüm ülke genelinde sadece toplam birkaç yüz gün çalışılmayan saat var ve biz pratik olarak grev tecrübemizi de yitirdik.

J.W: Grevin işleyiş biçiminden memnun musunuz?

H.S: Çok etkileyici ve büyük bir başarıydı. Biz stratejik inşaat yerlerinde toplam 10 bin kişiyle greve çıkmayı planlamıştık. Ama tüm ülkede kendiliğinden başlayan dayanışma grevleri geldi. Tessin ve Cenevre gibi kantonlarda tüm sektörde tam grev yaşandı. Ve

böylece 80 bin inşaat işçisinden 15 bini iş bıraktı. Ayrıca otoban inşaatlarında gösteri mitinglerimiz grevin etkisini artırdı. Baregg Tüneli ve diğer önemli yol bağlantıları bir süre için komple bloke edildi. Böylesi bir şey burada hiç yaşanmadı.

Bu eylemler ve katılımın yüksek olması İsviçre işçisinin artık seyretmekten vazgeçtiğini, haklarını savunmaya hazır olduğunu gösterdi. Biz şimdiye değin sınıflar arası işbirliğine inandık ve mutlak barışçılığımızı koruduk. Ama bu kutsal inek çok şükür ki artık kesildi.

J.W: GBI neden böylesi bir sınıf kavgasına başladı?

H.S: Biz erken emekli olma anlaşmasını savunmalıydık. Bu anlaşma ilkbaharda pazarlıklar sonucu karara bağlanmış ve işverenlerce de tasdik edilmişti. Aşamalı olarak 60 yaşından itibaren emekliliğe gidilecekti. Son alınan maaşın yüzde 70'i garantilenecek, artı yıllık 6 bin frank ödenecekti. Bu tarihi başarı için inşaat işçileri yıllarca mücadele

etmişlerdi. Ama Haziran sonunda işverenler sendikası delege toplantısında bu anlaşma reddedildi. Yeni görüşme talep edildi. Bu bizim için daha kötü anlaşma demektir.

Biz bu grevle oyalama taktiklerine kanmadığımızı açıkça gösterdik. Biz yeniden anlaşma için görüşme değil, kararlaştırılan anlaşmanın uygulamaya konmasını istiyorduk. Önümüzdeki yıl erken emekli olacak arkadaşlarımız daha önceki anlaşma üzerinden erken emekli olmalıydı.

J.W: Önceki gün işveren sendikası dümeni çevirdi. Bu gel-gitlere neden olan ne?

H.S: Herhalde ilkbaharda bu anlaşmaya karşı olan azınlık ağırlığını koymuş olmalı. Birdenbire varılan anlaşmanın maddelerinin bağlayıcı olmadığı iddia edildi. Daha sonraki görüşmelerde emeklilik parasını düşürmek istiyorlardı. Bu grevle bu da boşa çıkmış oldu. Bizim için giderek sertleşen savunma mücadelesinde grevin şart olduğu da bir tecrübe oldu.

İtalya'da Fiat işçilerinin kararlı direnişi sonuç verdi, saldırı şimdilik durduruldu...

26 Kasım Salı günü İtalya'nın tüm Fiat işletmelerinde bantlar durdu, makineler çalışmadı. CIGL, UIL, CISL sendikalarının çağrısına uyan 35 bin işçi 6 fiat işletmesinde bir günlük iş bıraktılar. Ülke genelinde yaşanan grev bölgesel protestolar, uyarı grevleri ve kendiliğinden iş bırakmalarla sürdü. Roma'da gerçekleşen protesto yürüyüşüne 20 bin kişi katıldı. Geçtiğimiz hafta da Turin'de onbinlerce Fiat işçisi yürümüştü.

26 Kasım Pazartesi günü akşamı sendikalar işveren ve hükümet temsilcileriyle kriz oturumu için biraraya geldiler. Fiat işçilerinin toplumun tüm kesimlerinden aldığı destekle aralıksız eylemlilik içinde olması etkisini gösterdi ve işveren planını ve işyerlerinin yokedilmesini şimdilik ertelediğini açıkladı.

Daha önce Fiat tekeli, restore planı çerçevesinde, 35 bin işçiden 8100'ünü işten çıkaracağını ve buna Aralık ayında ilk 5 bin işçiyi kapıya koyarak başlayacağını açıklamıştı. Geri kalan 2 bin kişi ise Haziran ayında atılacaktı. İşten atılmaları bunlarla sınırlı kalmayacaktı. Domino etkisi göstererek birçok yan sanayi kuruluşlarında da işyerleri yokolacak ve böylece 40 bin işçi işini kaybetmiş olacaktı.

Fiat tekeline işçilerden gelen kararlı direniş karşısında geri adım atmasıyla sağlanan anlaşma şimdilik işçilere nefes aldırdı. Ancak bu plan tümünden iptal edilmiş değil.

Ama Fiat işçisi direnenek saldırıları durdurabileceğini bizzat eylem içinde öğrenmiş oldu. Şimdi önünde yeni haklar kazanmak için öğrendiklerini daha da ileri taşıma görevi duruyor.

İran'da öğrenci protestoları

18 Kasım 2002 Pazartesi günü, Şerif Üniversitesi öğrencileri bir protesto mitingi düzenleneceğini ilan ettiler. İran Komünist İşçi Partisi'ne (İKİP) ulaşan haberlere göre, öğlen 12:00'ye doğru beş binden fazla öğrenci üniversite içindeki protesto gösterisine katıldı. İran İslam Cumhuriyeti'nin güvenlik kuvvetleri, halkın üniversiteye yaklaşmasını engellemek için

üniversitenin etrafını çevirdiler. Yalnızca İslam Cumhuriyeti'nin resmi ajansından gelen muhabirlerin geçmesine izin verildi. Ancak, öğrenciler, İslam Cumhuriyeti'nin resmi ajansından gelen gazeteci ve kameramanların girişine müsaade etmediler.

Üniversitenin dışında, İran Ulusal Otomatik Fabrikası'ndan ve İran Sypa Motor Fabrikası'ndan gelen ve öğrencilerin protestolarına katılmak isteyen geniş işçi gruplarının da dahil olduğu büyük bir kalabalık toplandı. Emir Kabir ve Tabatabai üniversitelerinin öğrencileri de dersleri boykot ederek protestolara katılacaklarını açıkladılar. Öğretmen Eğitim Okulu'ndaki öğrenciler ise 16 Kasım 2002, Cumartesi gününden beri etkin bir boykotu sürdürmekteydiler. 18 Kasım'da, aşağıdaki üniversitelerdeki tüm dersler protestoların bir parçası olarak boykot edilmeye başlandı: Bilim ve Sanayi Üniversitesi, Ekonomi Üniversitesi, Beheşti Üniversitesi, Rajai Üniversitesi ve Tabatabai Üniversitesi.

İsfahan Üniversitesi'nde ise 1500 kişinin katıldığı ateşli bir gösteri gerçekleşti. Atılan sloganlar içerisinde: "Diktatörlüğe ölüm!", "İran Şili değildir!", ve "Taliban'a ölüm, hem Tahran'da hem Kabil'de!" vardı.

Öğrenci eylemlerinin ve protestoların sürmesi, Hamaney'in geri adım atması ve rejimin sonunun başlangıcının yaklaştığını göstermekte ve protestocuları yüreklendirmektedir.

İran Komünist-İşçi Partisi tüm insanları öğrencilerin protestolarını desteklemeye ve güçlendirmeye ve bunu İslami Rejime karşı genel bir protestoya dönüştürmeye çağırıyor.

İran İslam Cumhuriyeti'nin son günlerdeki infazları halkta artan bir öfkeye yol açmıştır ve protestolarla karşılaşmıştır.

İran Komünist İşçi Partisi
Uluslararası İlişkiler Bürosu
22 Kasım 2002

ABD emperyalizminin yeni konsepti: Dışarıda savaş, içeride terör!

Irak'a karşı savaş kapıda denilebilecek bir aşamaya geldi. Ne var ki savaşın yolunu düzlemek kolay bir iş değil ABD için. Diğer emperyalist ülkelerin harekate karşı çekinceleri ABD açısından engellerden biri. Ama ABD'yi zorlayan diğer emperyalist ülkeler değil, dünyada ve kendi coğrafyasındaki işçi ve emekçilerdir. Dünyanın pek çok yerinde savaş karşıtı gösteriler oluyor ve en kitleselleri ABD'de gerçekleşiyor. Vietnam'a karşı girişilen ve yenilgiyle sonuçlanan savaşta ve sonrasında yaşanan kitle tepkisinin yeniden yaşanacağı kaygısı pekiyor ABD yönetiminde. Bu durumda, dışarıda savaş planları yapan ABD, içeride de terörünün koşullarını oluşturuyor. ABD'de en son çıkarılan güvenlik yasası ile içeride uygulanacak

terörün yasal kılıfı hazırlandı.

Yasanın imzalanmasıyla birlikte Beyaz Saray güvenlik sorumlusu Tom Ridge İç Güvenlik Bakanlığı'na atandı. Yasa, ABD'de yaşayan hiçbir yurttaşın özel yaşamı diye bir şey bırakmıyor:

"Yaklaşık 40 milyar dolarlık bütçesiyle 22 kuruluşunu bir araya getiren ve 170 bin kişiyi istihdam edecek olan bakanlık, Pentagon'un kuruluşundan sonraki en büyük yeniden yapılanma olarak tanımlanıyor." "2004 yılında işlerlik kazanacağı belirtilen yasa çerçevesinde gündelik yaşamı dev bilgisayarlar aktaracak bir istihbarat ağı oluşacak." "Her dilde telefon konuşmalarını, mektupları, kredi kartı alım-satımını, banka hesaplarını, sağlık

dosyalarını... toplayacak olan istihbarat sistemi, kitapçıların sattığı kitapların listelerinin de polise verilmesini zorunlu kılıyor." (Cumhuriyet, 27 Kasım '02)

Şimdilik bilgi toplama temelinde bir terör estirilecek gibi görünüyor. Ama pratikte bilgi toplamanın ötesine geçileceği açık. Yasayla birlikte CIA, ABD içinde yasal olarak görev yapacak. CIA dünya ölçeğindeki icraatlarıyla biliniyor; bilgisini topla ve yok et! Artık aynı uygulama ABD içinde de geçerli olacak. Ve yasa asıl olarak ABD'deki muhalifleri hedef alacak.

"İkitelli Emperyalist Savaş Karşıtı Platform" kuruldu!

ABD dünya halklarına karşı açtığı savaşı tırmandırırken, tüm dünyada bu saldırganlığa karşı eylemler günbegün yükseliyor. Komünistler savaş karşıtı mücadeleyi Türkiye cephesinden güçlendirmeyi hedefliyorlar. Bu bakışla yerelliklerde kurulan platformlara bir halka daha eklendi. Savaşa karşı bir ses de işçi ve emekçilerin yoğunlukla oturduğu İkitelli'den yükseldi.

Öncelikle devrimci demokrat yapılarla bir araya gelinerek diğer kitle örgütlerine gidildi. Yapılan tartışmalarda, bu platformun sadece emperyalist savaşla sınırlı kalmaması önümüzdeki sürece de müdahale edebilecek bir platform olarak bakılması gerektiği ortaya konuldu.

Platform ilk olarak 27 Kasım tarihinde gösterilmek üzere "Benim adıma savaşma!" adlı belgeselin gösterilmesi, ikinci olarak 29 Kasım günü müzik dinletisi yapılması kararı aldı. Programlara ilişkin duyurular kitle örgütlerine ve kahvelere asıldı. 27 Kasım günü küçük bir şiir dinletisinin ardından gösterilen belgesel ilgiyle izlendi. Katılım istenilen düzeyde olmasa da anlamlıydı. Belgeselin ardından platformu tanıtan bir konuşma yapıldı ve karşılıklı sohbet geçirdi. Platformun bölgede yakıcı bir ihtiyaç olduğu, her ne kadar geç kalınsa da önemli ve olumlu bir adım olduğu çerçevesinde konuşuldu. Cuma günü yapılacak müzik dinletisine ve 1 Aralık mitingine çağrıda bulunularak etkinliğe son verildi.

Platform önümüzdeki süreçte eylem ve etkinlikleriyle İkitelli'de savaş karşıtı duyarlılığı yükseltmek, bunu örgütlü bir mücadeleye kanalize etmek bakışıyla hareket edecektir.

İkitelli'den komünistler.

Eğitim emekçilerinden protesto eylemi

24 Kasım'ın devlet tarafından Öğretmenler Günü olarak ilan edilmesi dolayısıyla, 24 Kasım Pazar günü saat 13:00'de İstanbul İl Milli Eğitim binası önünde eğitim emekçilerine yönelik "baskı, sürgün ve cezaları protesto etmek için" bir basın açıklaması düzenlendi. 40 civarında Eğitim-Sen üyesinin katıldığı açıklamada, 12 Eylül darbesiyle bütün hakları elinden alınan eğitimcilerin, bütün ekonomik, sosyal, siyasal sorunları ortada dururken göstermelik bir öğretmenler günü ilanının anlaşılır olmadığı vurgulandı. Eğitim emekçilerine yönelik olarak süren baskı ve sürgünlerin geri çekilmesi, durumlarının iyileştirilmesi, 58. Hükümet'in bu sorunları gözardı etmemesi yönünde uyarı niteliğinde bir açıklama yapıldı.

Kadına yönelik şiddete ve savaşa hayır eylemi

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Dayanışma Günü dolayısıyla İstiklal Caddesi Miss Sokak'ta, aralarında KESK Kadın Kolları'nın da bulunduğu kadın örgütleri biraraya gelerek "Kadına Yönelik Şiddete ve Savaşa Hayır" konulu bir basın açıklaması düzenledi. KESK'li kadınlar Galatasaray Lisesi önünden Miss Sokak'a kadar bildiri dağıtarak geldi. Katılım az olduğu için dağıtım çok etkili olmadı.

Miss Sokak'a gelindiğinde ise İstiklal Caddesi'ne yirmi adım kala yürümeye başlandı. Caddeye giriş polislerce kapatıldığı için yürüyüş kısa sürdü. Basın açıklaması Türkçe ve Kürtçe okundu. Yürüyüş ve açıklama sırasında "Kadınlar susmayacaklar, susmayacaklar!" sloganı atıldı. Eylemde savaşa yönelik hiçbir slogan atılmaması, kadına yönelik şiddetin kaynağının sistemden kaynaklı olduğunun dillendirilmemesi eylemin temel önemde bir eksikliği idi. Kadın sorununa sınıfsal değil cinsel bakışın bir sonucu olan eylem bu anlamıyla boşa düşmüş oldu. (Bir kamu emekçisi/İstanbul)

Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde etkinlik...

Ekim Devrimi ve Parti

Büyük Ekim Devrimi'nin 85., Yeni Ekimler'in partisinin 4. yılı Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirilen bir etkinlikle kutlandı.

Etkinlik devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı. Ardından sunuş konuşması yapıldı. Konuşmada "Ekim Devrimi 20. yüzyıla damgasını vuran yeni bir çığır. Bu çığır, Ekim Devrimi'nin mimarı Lenin 'Buz kırılmış yol açılmıştır' şiarıyla tanımlıyordu. Ekim Devrimi'nin sonraki akıbeti ne olursa olsun bu büyük tarihsel olay çağımızı, geleceğimizi belirleyen gerçekliğin ta kendisidir" denildi.

Sunuş konuşmasının ardından açılış konuşması yapıldı. Ekim Devrimi, yarattığı değerler ve kültür, sosyalizmin sanat anlayışı çerçevesindeki konuşma, etkinliğe katılanlarla birlikte tartışma ortamında sürdü.

Emekli işçi şair Rahime Henden şiirlerini sundu. Kısa bir aradan sonra Sefaköy İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu'nun sunduğu şiir dinletisi beğeniyle dinlendi. Program hep beraber söylenen Avusturya İşçi Marşı ile son erdi.

SY Kızıl Bayrak/Sefaköy

Etkinliğe gönderilen mesajlardan...

Egemen sınıflar dünyanın her yerinde işçi-emekçi ve ezilen halklara yönelik baskı, sömürü ve katliamlarını azgınca sürdürüyor. Bu baskı ve zorbalık düzenine son verecek yeni Ekimler ufukta bir yıldız gibi parlıyor. Türkiye işçi sınıfı ve biz tekstil işçileri ufukta parıldayan yıldızla doğru çelik adımlarla ilerliyoruz.

Herşey gelecekteki güzel günleri yaratacak yeni Ekimler için!

Rumeli Yakası'ndan tekstil işçileri

Bundan 85 yıl önce, işçi sınıfı Bolşevikler'in önderliğinde iktidarı alarak işçilere, emekçilere ve gençlere gerçek kurtuluşun sosyalizmde olduğunu göstermiştir.

Bolşevik Partisi, Lenin'in deyişiyle "Aynı zamanda 'Genç işçilerin partisidir'" ve gençliğin sınıfsız bir dünya isteğini gerçekleştirebilecek yolu açan Bolşevik Partisi olmuştur.

'80'lerin tasfiyecilik rüzgarına direnenlerin '87 yılında toprağa attığı tohum 4 yıl önce bugün yeni ekimlerin partisidir olarak filizlenmiştir. Biz gençlik olarak taleplerimizi kazanabilmenin tek yolunun işçi sınıfının devrimci programı altında birleşip savaşmaktan geçtiğini biliyoruz. Bu program altında yarınlara kucaklayacağımızın inancı içerisinde Sefaköy İşçi Kültür Evi'nin yaptığı etkinliği selamlıyoruz.

Şan olsun Büyük Ekim Devrimi'nin 85. Yeni Ekimler Partisi'nin 4. yılına!

Gençlik partiye, devrime, sosyalizme!

Ekim Gençliği

BİR-KAR II. Kongresi başarıyla gerçekleşti

Bir yıl önce kurulan "İşçilerin Birliği-Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) II. Kongresi çalışma bölgelerinden seçilmiş delegelerin katılımıyla 23-24 Kasım tarihinde gerçekleşti.

Emperyalist saldırganlık ve savaşın sürdüğü, Afganistan'dan sonra Irak'a dönük savaşın yalnızca bir zaman sorunu olduğu, öte yandan başta Almanya olmak üzere faaliyet yürütülen ülkelerde işçi ve emekçilere dönük kapsamlı iktisadi, sosyal ve siyasi saldırıların gündemde olduğu koşullarda biraraya gelindi. En önemlisi de BİR-KAR, Kuruluş Kongresi'nin hemen akabinde bir yönetim zaafiyeti ile yüzyüze kalmış, bu nedenle kongrenin, başta kurumsallaşma ve örgütlenme alanında olmak üzere, aldığı birçok karar hayata geçirilememiştir.

Bir yandan yüklü bir gündem, diğer yandan uzun süren bir yönetim boşluğu ve bunun sonucu başarısız bir çalışma... Kongre başarısızlığı mahkum edip başarıyı örgütlemeliydi. Nitekim öyle yapıldı. Yetersiz ön hazırlığa, geride bırakılan bir yılın olumsuz anılarına, yönetim zaafiyeti üzerinden beliren kimi kaygı, kuşku ve güvensizliklere ve bunun yarattığı gerilimlere rağmen, başarılı bir kongre gerçekleştirildi. Verimli, canlı ve zengin tartışmalar yürütüldü, anlamlı kararlar alındı.

Kurucu bir kongre ve kurucu bir yönetim hedefi

Kongre dünyada ve Türkiye'de emeğin kurtuluşu mücadelesinde şehit düşenler için yapılan saygı duruşuyla başladı. Onu birinci kuruluş kongresine de katılan bir delegenin kısa açılış konuşması izledi. Konuşmada; birinci kongrenin adı üzerinde bir kuruluş kongresi olduğu ve kendisinden beklenenin de faaliyet ve eylemden kurumsallaşma ve örgütlenmeye kadar her bakımdan kuruculuk olduğu, ne yazık ki arzu edilenin gerçekleşmediği belirtildi. Bunun temel nedeni kısa süre içinde oluşan yönetim zaafiyeti olarak görüldü. Herşeye rağmen BİR-KAR çalışanlarının örgütü sahipsiz bırakmadıkları ve nihayetinde ikinci bir kongreye taşıdıkları, bunun en iyi biçimde değerlendirilmesi gerektiği vurgulandı. "Orta yerde başarısız bir yönetim ve başarısız bir yıl gerçeği var. Başarısızlığı ödüllendiremeyiz, çok açık bir biçimde mahkum edeceğiz. Fakat gelinen yerde daha da önemli olan şudur: Bu gerçeklik de, bu gerçekliği vareden zaafiyet de bize aittir. Bu zaafiyeti çok yönlü ve ciddi bir biçimde tahlil etmeli, anlamalı ve aşip-geride bırakmalıyız. Bir kez daha hayal kırıklığına uğramamak ve BİR-KAR'ın geleceğini güvence altına almak için, çok somut tartışmalı, somut kararlar almalı ve en önemlisi de bu kararların hayata geçirilmesinin güvencesi olacak doğru ve isabetli önlemler almalıyız. Bir kez daha yaşamsal olan kurucu kadrolar ve bunlardan oluşan gerçekten kurucu bir yönetimdir. Birincisinde başarılı olmadık, bu kez başarmaya mahkumuz. İkinci kongremiz bu anlamda bir kuruluş kongresi olmalıdır." sözleriyle süren konuşma, başarılı bir kongre dileğiyle sona erdi.

Bu konuşmanın ardından delegelerin ortak iradesiyle kongre gündemi saptandı. Geride bırakılan bir yıllık sürecin ve yönetim boşluğunun çok yönlü bir biçimde tartışılması, emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı görevlerimiz, sınıf çalışması ve sosyal saldırılara karşı mücadele, küreselleşme karşıtı harekete ilgi ve katılım, gençlik, kadın ve çocuk çalışmasına ilişkin görevler, kültürel-sanatsal çalışma ve kültürleri, altyapı ve kurumsallaşma, mali

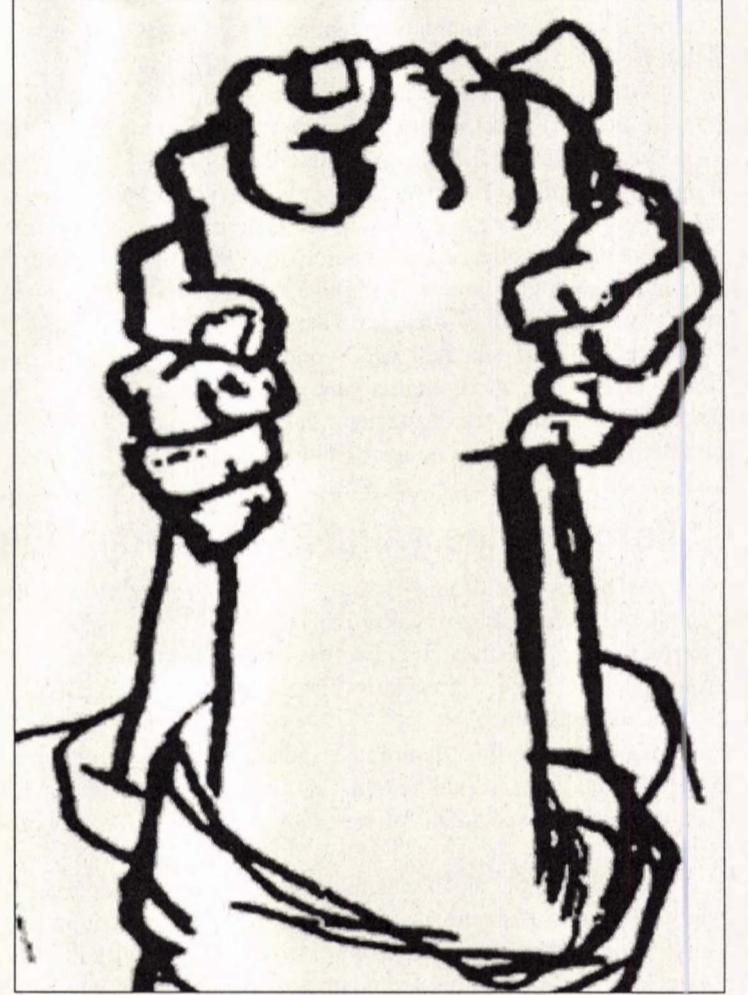
sorunlar, eğitim sorunu, program ve tüzüğün bir kez daha gözden geçirilip onaylanması ve son olarak yeni yönetimin seçilmesi, gündem maddeleri olarak belirlendi.

Birinci gündem üzerinde oldukça gerilimli tartışmalar yürütüldü. Delegelerin ortak iradesiyle asgari bir başarının ifadesi sayılabilecek bir çalışmadan söz edilemeyeceği, geçmiş yönetimin bundan sorumlu olduğu ve bu nedenle de aklanamayacağı sonucuna varıldı. Eğitici yanları da olan bu tartışmanın ardından yukarıda dile getirilen konularda yürütülecek tartışmaların eksenini belirlemek ve karar taslakları hazırlamakla görevli komisyonların oluşturulmasına geçildi. Oluşturulan komisyonların tartışma, fikir oluşturma ve karar taslakları hazırlamaları için ilk günkü oturuma son verildi.

Yoğun ve işlevsel tartışmalar

Kongrenin ikinci günü, her komisyonun kendi konularına ilişkin düşünce ve karar önerileri üzerinde yürütülen yoğun ve işlevsel tartışmalara sahne oldu. Hemen tüm delegelerin aktif bir biçimde katıldığı bu tartışmaların sonucunda pek çok karar alındı. Bu kararların başlıcaları şunlar:

- Sürmekte olan savaşın emperyalist, köleci ve yağmacı niteliğinin altının bir kez daha çizilerek savaş karşıtı bir kampanyanın örgütlenmesi.
- Faaliyet yürütülen ülkelerdeki işçi ve emekçilere yönelik sosyal saldırılara karşı mücadele; somut olarak da Almanya'da Hartz Komisyonu'nun hazırladığı başta işçi sınıfı olmak üzere çalışan tüm kesimlere dönük kapsamlı saldırıya karşı mücadele kampanyası.
- Bu her iki konuda yürütülecek çalışmanın içiçe ele alınması ve bunun 1 Mayıs eylemine taşınması.
- Emperyalist küreselleşme karşıtı eylemlere gereken duyarlılığın gösterilmesi ve bunun bir ifadesi olarak Avrupa Birliği'nin 13-15 Aralık'ta Kopenhag'da gerçekleştireceği zirve toplantısının protestosuna, 15 Şubat'ta Berlin'de gerçekleştirilmesi kararlaştırılan savaş karşıtı protestoya ve Haziran ayında Paris'te yapılacak olan G-7 zirvesine dönük protesto eylemine katılımı ve katılımın organize edilmesi.
- Başta temel bölgeler olmak üzere imkanların elverdiği her yerde kültürel-sanatsal eksanli bir gençlik, kadın ve çocuk çalışmasının başlatılması; Nisan ayında II. BİR-KAR Gençlik Kampı'nın yapılması; 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün şimdiden planlanıp hazırlanması ve çocuk oyun gruplarının örgütlenmesi.
- MLPD'nin organize ettiği ve iki yılda bir yapılan uluslararası gençlik festivaline katılımın katılmayacağına bir an önce açığa kavuşturulması, katılımı durumunda gerekli hazırlıkların içine girilmesi.
- Belirlenecek bir tarihte bir BİR-KAR şenliğinin gerçekleştirilmesi,
- İşçi, emekçi ve gençlere dönük çalışmanın biçim ve araçlarının zenginleştirilmesi, bu çerçevede kültürel-sanatsal etkinlikler aracılığıyla yığınlara seslenen bir çalışmanın örgütlenmesi ve bu çalışmanın aracı olarak işçi ve gençlik kültürlerinin açılması. Türkiye'deki kültürleriyle kardeşçe ilişki ve dayanışmanın geliştirilmesi.

h) Kongrede seçilecek yeni yönetimin kongrenin hemen akabinde bir dizi BİR-KAR tanıtım toplantısını planlaması, uluslararası planda tanıtımı için etkin bir bilgilendirmenin yapılması ve bunu başarmanın uygun bir aracı olarak bir enformasyon-basın bürosunun oluşturulması.

i) BİR-KAR üyelerinin düzenli bir biçimde eğitilmesi, bunun için somut eğitim programlarının yapılması; eğitimi yalnızca üyelerle sınırlamayıp sıradan emekçilerin de bu çalışmanın içine çekilmesi; bunu sağlamanın bir aracı olarak tüm kurumlarda emekçilerin yararlanabileceği kitaplıkların ve okuma odalarının oluşturulması.

Sağlanan açıklıklar ve çalışmada ileriye sıçramanın imkanları

Kongre kendisini yukarıda sıralanan kararları almakla sınırlamadı, yanı sıra bu kararların hayata geçirilmesini güvence altına alacak önlemleri de ele aldı. Bu çerçevede aldığı önlemlerden biri, çeşitli konularda oluşturulan komisyonları kalıcı hale getirmesi ve vakit geçirmeksizin bu komisyonların kongrenin seçeceği yeni yönetimle yakın ve içiçe bir çalışmanın içine girmelerini karar altına alması oldu.

Kongre çalışmasını yeni yönetimin seçilmesiyle sonuçlandırdı. Gerilimli ve fakat düzeyli tartışmalar sonucunda geçmiş yönetim zaafiyetinin nedenleri konusunda açıklıklara ulaşılmış olmak, doğal olarak yeni yönetimin niteliği konusunda da açıklık yarattı. Bunun sağladığı imkanlardan hareketle BİR-KAR'ı yeni dönemde her bakımdan ileriye taşıyacak bir yönetimi seçtiğimizi düşünüyoruz.

Delegelerin hemen tümünde gözlediğimiz istek, sahiplenme ve başarma ruhu, komisyonlara seçilmek için ortaya konulan ataklık yeni dönem için hayli umut verici. Başarmak ve bir sıçrama yapmak için her türlü imkana sahibiz.

BİR-KAR II. Kongresi'nden İSDEMİR işçilerine ve kamuoyuna açıklama

23-24 Kasım tarihlerinde toplanan BİR-KAR II. Kongresi'nde pek çok sorun tartışılmış ve pek çok karar alınmıştır. Bunlardan biri ,Türkiye'deki işçi direnişleriyle dayanışma ve bu çerçevede bir direniş fonunun oluşturulması ve BİR-KAR'ın Haziran ayında direnişçi İSDEMİR işçileriyle dayanışma amacıyla açtığı kampanyayla ilgilidir.

BİR-KAR II. Kongresi'nin direniş fonları ve yanısıra bu kampanyanın akıbeti konusunda aldığı karar şöyledir:

Daha önce yapmayı düşündüğümüz bu açıklamayı kendi cephemizde belirsizlik olarak gördüğümüz nedenlerden dolayı bir süre geciktirerek şimdi yapıyoruz.

Haksız ve keyfi biçimde işten atılan İSDEMİR işçileri Haziran ayı sonunda bir direniş başlatmış ve aralarında BİR-KAR da olmak üzere Avrupa'daki çeşitli kurum ve kuruluşlardan direnişlerine maddi ve manevi destek talep etmişlerdi. İSDEMİR işçilerinin haklı direnişini başından beri özel bir ilgi ve sempatiyle izleyen BİR-KAR, destek çağrısını olumlu karşılamış, anında direnişin Avrupa emek hareketine duyurulması, gerekli politik, moral ve maddi desteğin sağlanması için çalışmaya koyulmuştu. Bu destek çalışmasının amacını, çerçevesini ve somut seyrini zamanında direnişçi İSDEMİR işçilerine ve kamuoyuna da duyurmuştu.

Kampanyamızın sürdüğü ve yeni yeni hız

kazandığı bir aşamada direnişin bitirildiğini öğrendik ve bu nedenle yürüttüğümüz kampanyayı durdurmak zorunda kaldık.

Kampanya sürecinde oluşturduğumuz "direniş destekleme fonu"na kısa zaman içinde 4.737 Euro tutarında maddi destek aktarıldı. Direnişin manevi zorluklarının yanısıra maddi güçlüklerle karşı karşıya olduğunu biliyorduk. BİR-KAR direnişin soluklu ve başarılı olmasında bir işçi direniş fonu oluşturulmasının, dolayısıyla maddi desteğin de önemli olduğunun farkındaydı. Bu çerçevede toplanan paranın bir an önce direnişe aktarılmasını hedefliyorduk. Bunu yapmayı düşündüğümüz bir aşamada direniş bitirildi. Bu ise bağış olarak toplanan maddi desteğin nereye aktarılacağı sorununu karşımıza çıkardı.

Söz konusu fon, İSDEMİR işçileri şahsında oluşturulmuş ve somut olarak direniş için örgütlenmişti. Doğal olarak da oraya aktarılacaktı. Fakat fonun, üstelik tartışmalı bir biçimde bitirilen bir direnişe aktarılmasının fonu oluşturma amacımıza uygun düşmediği inancını taşıyorduk. Nitekim hala da bir konuda bir muhatap bulabilmiş değiliz.

İşçi eylemlerini ve direnişlerini yurtdışında maddi ve manevi olarak desteklemek, bu amaçla bir direniş fonu oluşturmak ve bunu kalıcılaştırmak öteden beri BİR-KAR'ın amaçları

arasındadır. Kongremizde durum bu yönüyle bir kez daha ele alınmış ve oy birliğiyle karar altına alınmıştır.

Kongremiz ayrıca İSDEMİR işçileri adına topladığımız maddi desteği de bundan sonraki işçi direnişlerine aktarmak üzere kalıcı olarak oluşturduğumuz fonda tutmayı uygun görmüştür. Söz konusu maddi desteği ilk işçi direnişine aktaracağımızı kamuoyuna duyurmayı bir görev olarak görüyoruz.

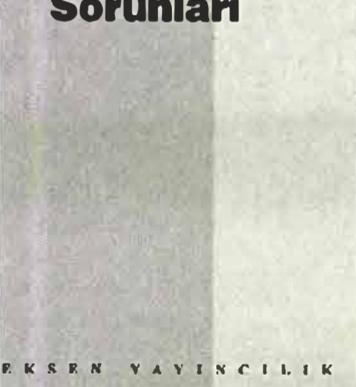
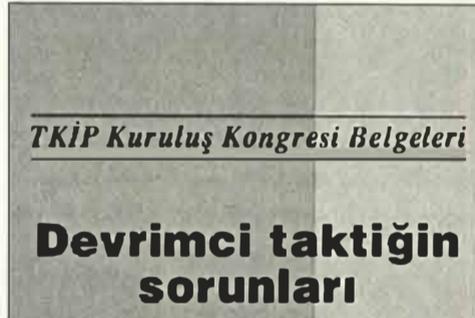
BİR-KAR çalışanları

Adana İşçi Kültür Evi çalışanlarıyla dayanışma

23 Kasım'da toplanan BİR-KAR II. Kongresi, Türkiye'de benzer amaç ve hedefler için mücadele eden kurumlarla çok yönlü etkin bir dayanışma içine girmeyi de amaçları arasına almıştır. Bu çerçevede İşçi Kültür Evleri'yle yakın ilişki ve dayanışmanın bizim için apayrı bir anlamı ve önemi vardır. Bunun somut bir örneği olarak Köln BİR-KAR çalışanları olarak bir etkinlikte topladığımız 500 Euro'yu kuruluş çalışmalarına bir katkı olarak Adana İşçi Kültür Evi çalışanlarına gönderiyor, kardeşçe dayanışma ve başarı dilekelerimizi iletiyoruz.

Köln BİR-KAR çalışanları

Son Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 58 13

Perinçek'in İP'yle ne kuyuya inilir, ne baraj geçilir

A. Azin

Doğu Perinçek'in İşçi Partisi seçimlerde ancak binde 5 oranında oy alabildi. Seçim sonrası değerlendirmeler gösteriyor ki, İP yönetimi de dahil kimse bunu yadırgamadı. İP'in başını tutanların, durumu izah hazırlığını çok önceden yaptıkları görülüyor.

"Baştan sona SüperNATO'nun komutası altında yapılan 3 Kasım seçiminin gerçek öyküsü" diye sonladıkları bir yazıda, "SüperNATO'nun birinci hedefinin AKP ve CHP'ye dayalı bir parlamento, ikinci hedefinin ise İP'in önünü kesmek olduğunu iddia ediyorlar. Buna göre SüperNATO planı şöyle seyretti: "SüperNATO'nun seçim senaryosunda başrolü Derviş ve Bahçeli paylaştı. Derviş'in DSP'yi parçalama operasyonunu, Bahçeli'nin '3 Kasım'da seçim' şiarı izledi. AB'nin, 'Aralık'ta yeni bir hükümet istiyoruz' açıklaması, medyanın cansiperane çalışmasıyla AKP-CHP koalisyonunda hayat buldu. İP'nin önünü kesmekle görevlendirilen GP'yle birlikte senaryo tamamlandı" (Aydınlık, 10 Kasım '02)

Hezimetlerini bu şekilde izah etmeye çalışıyorlar. Yazının devamında, senaryonun kendileriyle ilgili yanını haklı çıkarmak için hayli çırpınıyorlar. Güya "süperNATO", medyayı, anket kuruluşlarını, özellikle Uzanlar'ın Genç Parti'sini, hatta yargı ve kolluk güçlerini herşeyden çok İP'in önünü kesmek için seferber etmiş.

Artık dejenerasyon boyutunu da aşmış olan ciddiyetsizliklerinin es geçilerek bu senaryoya inanılmasını bekliyor olamazlar. Zaten İP'in kadim tabanını inandırmak dışında bir amaçlarının olduğunu da sanmıyoruz. Seçim sonrasında İP tabanında henüz çıt çıkmaması, bu konuda hiç değilse şimdilik başarılı olduğunu da gösteriyor. Bu artık bir alışkanlık olmuş. Ne de olsa "örtülü örtüsüz her türlü yöntemle" idare edilmek, İP tabanının iliklerine işlemiş.

Eğer böyle olmasaydı, 3 Kasım öncesinde koparılan şamatayla seçim hezimetini arasındaki çelişki bir parça da olsa sorgulanırdı. Öyle ya, hani "İP çığ gibi büyüyor. Bütün barajları tek tek aşarak iktidara geliyor"du? Hani "3 Kasım 2002 seçimlerinin gösterdiği en büyük gerçek, İşçi Partisi'nin barajı geçtiği ve Türkiye'nin en büyük partisi olmaya doğru gittiğidir. Türkiye milli bir döneme girmiştir ve bu dönemin partisi, İşçi Partisi'dir. Devletin güvenlik kurumlarının yaptığı bütün anketlerde İşçi Partisi barajı geçti. Bir hafta önce sonuçlanan son ankette, İşçi Partisi kararsızlar hariç yüzde 11'e ulaşmış bulunuyor"du?

Buna benzer söylemler, her mitingde, her yazılarında, her mesajlarında başlıca tema olarak işlendi. Ordunun, HSCB bankasının, örneğin Çanakkale, İzmir, Balıkesir, Trabzon, İzmit ve Kayseri'de yerel medya kuruluşlarının yaptırdıkları anketlerde İP'in hep %10'un üzerinde, hatta %15 civarında bir oy oranı almış olduğu döne döne

söylüyordu:

"Ülkemizin üzerindeki karabulutlar dağılıyor, iki güzel gelişme var. Birincisi, Türk Ordusu'nun kararlı tavrı ve bölge ülkeleriyle birlikte direnmesi karşısında, ABD, Irak'a askeri müdahalede bulunamıyor. İkincisi, Washington yönetiminin Kemal Derviş-Deniz Baykal-Tayyip Erdoğan üçlüsünü iktidara getirme girişimi bozguna uğramıştır. İşçi Partisi barajı geçti. Milli Hükümet geliyor."

2003'te ülkeyi yönetecek "milli hükümet" in odağında İP'in olacağı, her açıklamada neredeyse kesin bir dille ifade edilmekteydi. Tek sorun, sadece meclise girebilmiş bir İP'in bir süre beklemesi gerekeceğiydi. O yüzden 2 Kasım'daki TV konuşmasında "imparatorluklar coğrafyasında, köklü bir devlet geleneğine sahip büyük millet" 6 ay sonrasının geç olacağı konusunda uyarılıyor, hemen 4 Kasım sabahı hükümeti kurması için İP'e destek zorunluluğu dile getiriliyordu: "Değerli milletim kararı verdin, İşçi Partisi, 4 Kasım günü Mecliste, ancak biz senden muhalefet görevi değil, hükümet görevi istiyoruz Türkiye'nin son kaynakları da faizciye, hortumcuya akutulmadan, iş başına gelelim, Milli Programı uygulayalım."

İP, her zamanki gibi bu seçimlerde de boyunun ölçüsünü aldı; binde 5! Ne var ki bu kadarı Perinçek ve avanesini yolundan çevirmeye yetmez. Daha önceki seçimlerde de aynı şeyler yaşandı, fakat her seferinde karşı-devrimci çizgi giderek çok daha katı biçimde savunuldu. Sermaye iktidarı tarafından bir nebze de olsa ciddiye alınmak için, ordu başta olmak üzere rejimin asli kurumlarına yaltaklanmak, başlıca politika haline getirildi. Susurluk düzeninin kurucusu ve

vurgunladı. Denizli mitinginde Perinçek, Rahmi Koç'un mütevelli heyetine "biz AKP ve CHP'yi pompalıyoruz ama olmuyor. İkisinin de oyu düşüyor... Sürpriz parti (İP) geliyor" dediğini, büyük bir keyifle anlatıyordu. Artık sermayenin İP'le oynama isteğinden midir bilinmez, Perinçek ve avanesi bu oyuna kendini fazlasıyla kaptırmıştı. Perinçek, 26 Ekim '02 tarihinde TRT'de yaptığı konuşmada aynen şunları

kollayıcısı olan, Genelkurmayı'ndan Jitem'ine, Özel Hârekat'ına kadar tümüyle çeteleşen ordunun temiz çıkarılması, Perinçek'in en yoğun çabası halini aldı. Perinçek, yıllardır "büyük millet"e bütün musibetlerin adresi olarak "kemalist devrimin bekçisi ve milli devrimin önde gelen güçlerinden biri olan" ordu ile MİT vb. aygıtlara sızmış ABD merkezli "süperNATO"yu gösteriyor. Böylelikle gerçek musibeti, yani rejimin temel zor ve terör aygıtını aklamış olduğunu zannediyor.

Cumhurbaşkanı'nı R. T. Erdoğan ve AKP'ye görev vermemesi için uzun uzadıya göreve çağırın 6 Kasım '02 tarihli mektubunda "Tarihi unutanlar, yeniden öğrenmek zorunda kalırlar" gibi büyük laflar eden Perinçek, nedense başlıca mesleğinin tarih tornacılığı olduğunu unutup. Mesleğinde öyle mahir ki, 3 Kasım öncesi seçim başarısı üzerine kopardığı yaygaraları bir kalemde unutup, derhal rejim için yaşamsal gördüğü sorunlarda taktik-politika yapmaya girişiyor. Tabii ki tarihi tornadan geçirmeyi asla ihmal etmeden...

Oysa tarih diyor ki, Kemalizm tek tipleştirme, şovenizm, başka kimlikleri ve düşünceleri ret ve inkar, ulusları asimile etme, olmuyorsa yoketme, Mustafa Suphiler örneğinde görüldüğü üzere muhaliflerini komplolarla katletme, emperyalist bir şirkete karşı direnişe geçen işçileri raylar üzerine dizdirip üzerinden şimendifer geçirme vb., vb. üzerine kurulu gerici bir burjuva ideolojisidir. Türk ordusu, devrimin önündeki en temel engellerden biridir. Her toplumsal uyanışı ve yükselişi faşist darbelerle bastırmak, onun başlıca geleneğidir. Perinçek'in bugün başlıca tehlikelerden biri olarak işaret ettiği dini gericiliğin Türkiye'de böylesine palazlanmasının gerisinde, 12 Eylül cuntasıyla sürüp gelen ordu politikaları vardır. Susurluk cumhuriyetinin odağında, yıllarca Kürt halkına karşı vahşi bir kirli savaş yürüten Türk ordusu yer alıyor. ABD tarafından herşeyiyle Amerikancı olarak yetiştirilen, emirleri Pentagon'dan alan bir komuta kademesiyle mi ABD karşıtı oluyor bu ordu? Daha "süperNATO" tarafından ele geçirilmesi mi kalmış? Bu ülkede bir "süperNATO"dan söz edilecekse, bu kuşkusuz başında generallerin ve TÜSİAD kodamanlarının bulunduğu sermaye iktidarının kendisidir.

Nasıl ki Perinçek ve avanesi 3 Kasım hezimetini yadırgamıyor, tarihi unutmayanlar da tüm bunlara rağmen Perinçek'in çabalarını yadırgamıyor. Zira ta en başından beri Türkiyeli devrimciler, Perinçekçi Aydınlık çizgisinin karşı-devrimci özünü biliyorlar. Son yılların önceki dönemlerden tek farkı, Perinçek'in bu kimliği artık maskeleyemeye gerek duymaksızın savunmasıdır. İP'in gerici-şoven kimlik üzerinden yaptığı politikaların, bu kimlik konusunda bihaber olan işçi ve emekçi kitleleri etkilememesi için, tarihi ısrarla hatırlatmaktan, Perinçek çizgisinin karşı-devrimci özünü teşhir etmekten vazgeçilemez. Bugün için İP politikalarının bağımsızlıkçı, ulusalcı-sol geçinen "aydın" çevrelerde yarattığı etki de ancak bu şekilde giderilebilir.

Bu karşı-devrimci, şovenist çizgiyle bilinçleri kötürümleştirilen kesimler görmek istemeseler de, Perinçek'in İP'yle ne kuyuya inilir, ne de baraj geçilir. Tarih 3 Kasım seçimlerinde bir kez daha buna tanıklık etmiştir.

Partimizin 24. kuruluş yıldönümü kutlu olsun!..

Partimizin 24. kuruluş yıldönümü kutlu olsun!..

Bugün 27 Kasım. 27 Kasım 1978 Fis Toplantısı'nın üzerinden 24 yıl geçti. Bu çeyrek asırlık süre içinde çok önemli gelişmeler, altüst oluşlar yaşandı. Bu çeyrek asırlık mücadele süreci, Kürt halkının kaderi üzerinde çok önemli bir etkide bulundu. Bunda kuşkusuz PKK'nin yeri belirleyici bir öneme sahiptir.

27 Kasım 1978 tarihinde kurulan PKK'den bugün geriye ne kaldı, ne bırakıldı?

"Partimiz" derken bununla neyi anlatmak istiyoruz? PKK adı altında yürütülen ve gerçekleştirilen hangi pratiklere, hangi çizgiye, hangi değerlere sahip çıkıyoruz? Neyi

reddediyoruz? Bize ait olan ne, bizden çalınan ne ve nasıl çalındı? Adımıza işlenen cinayetler, yapılan ihanetler, katliamlar, kötülükler nelerdir? Bunlardan kim, kimler sorumludur? Nasıl?

Kısacası PKK tarihinin bütün boyutlarıyla sorgulanması, çözümlenmesi ve her bir ayrıntısının yerli yerine konulması, ayrıştırılması, sahip çıkılması gereken ile reddedilmesi gereken yönlerinin birbirinden kesin çizgilerle ayrıştırılması gerekir.

PKK tarihinin yeniden yazılması bir zorunluluktur!

Peki, bunu kim yapacak, nasıl, neyle, hangi sorumlulukla, hangi yetkiyle? Bu tarihin nasıl bir bakış açısıyla, hangi yöntemle yazılması gerekir?

Bu tarihimizin yazılmasında yöntem ve bakış açısı çok önemli. Toptancı inkar ve ret yaklaşımlarının çeyrek asırlık tarihi doğru çözümlenmeyeceği çok açıktır. Aynı şekilde Öcalan'ın resmi PKK tarih yazımı ve açıklaması da inkar ve ret yaklaşımının öteki yüzüdür! Bu nedenle doğru ve bütün çelişkileri, çelişik uçları kavrayan ve her bir ayrıntıyı yerli yerine oturtan bir yaklaşım esastır. Bu da sorumlu olmayı gerektirir.

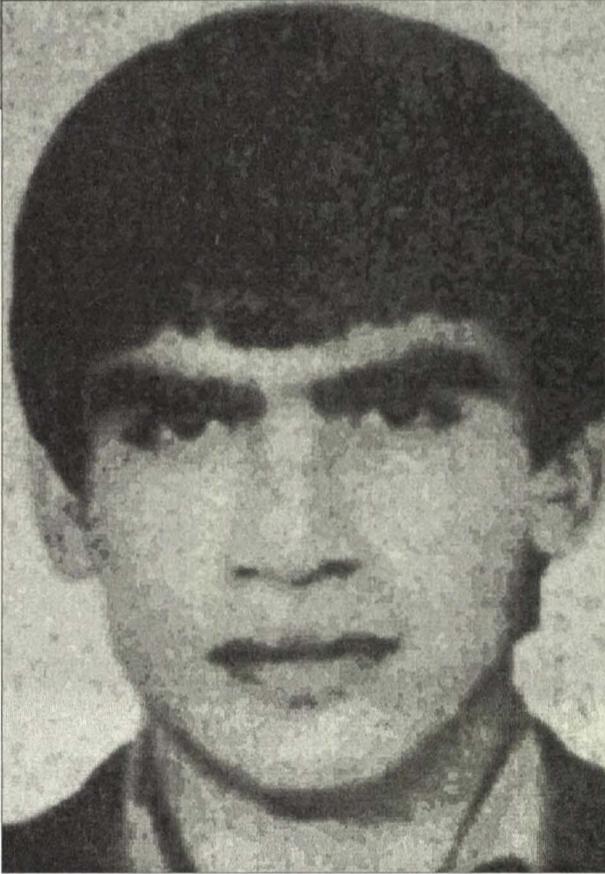
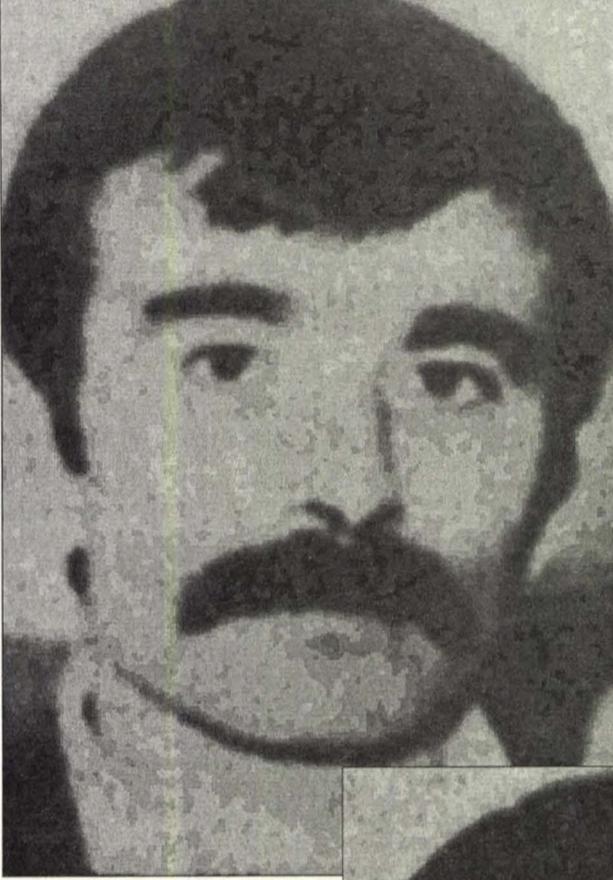
Tarih yazımı büyük bir sorumluluktur ve çok ciddi bir iştir!

Sorumluluk duymak, herşeyden önce Kürdistan'ın, halkımızın kaderi, geleceği üzerine söz ve iddia sahibi olmak, bu konuda tutarlı bir eylem gücüne sahip olmak anlamına geliyor.

Sorumlu ve ciddi tarih yazımı ile sırça köşklerinde ahkam kesmek birbirinden çok farklı şeylerdir.

PKK adına işlenen olumsuzlukları, kötülükleri, cinayetleri, ihanetleri sıralamak, bunları tekrarlayıp durmak, dahası kendini bununla sınırlamak sorumlu, ciddi, verimli ve üretken bir tarih yaklaşımı, tarih yazıcılığı değildir!

PKK tarihini doğru bir biçimde yazmak, onun adına işlenen kötülüklerin hesabını tarihimize, halkımıza ve halklarımıza vermek sorumlu olmayı gerektirdiği gibi, gerçek PKK'liler için, gerçek devrimci yurtseverler ve devrimci sosyalistler için

siyasal ve ahlaki-vidani bir sorumluluktur! Bugünü ve geleceği doğru temellerde yeniden kurmak için bu zorunluluktur! Yöntem ve doğru bakış açısı kadar bu tarihi "muhasibeyi kim yapar, kimler yapar" sorusunun yanıtı da çok önemlidir! Aydınların bireysel çalışmaları, bu konuya kimi katkılar sunsa da bu tarihi muhasibeyi tam anlamıyla yapamayacağı açıktır. Ortada onbinlerce şehidin, yaralının bulunduğu, binlerce köyün yakılıp yıkıldığı, bir ülkenin baştan başa

olacaktır. Dolayısıyla ciddi bir tarihi muhasibeye ihtiyaç duymak, aslında, ciddi, tutarlı, samimi, her yönüyle geçmişe aşan bir örgüt, bir öncü çekirdek ihtiyacını duymak anlamına geliyor...

Muhasibe ihtiyacı devrimci bir öncü çekirdek ihtiyacı ile birlikte dillendirildiği ölçüde anlamlı, tutarlı ve verimli bir yaklaşım olur.

Partimizin 24. yıldönümünü kutladığımız bugün görev, böyle bir çekirdeği inşa etme ihtiyacını derinden hissetmek, bu doğrultudaki çalışmalara etkin bir biçimde katılmak ve desteklemektir! Günlük çalışmalarının odağında devrimci bir çekirdeği geliştirme hedefi olmayan bir çabanın, bir sözün fazla bir değerinin olacağını sanmıyoruz. Son üç-dört yıl içinde tek başına "söz"ün anlamından ve değerinden çok şey yitirildiğinin kabul edilmesi ve üzerinde derinlemesine düşünülmesi gereken bir olgudur çünkü!

Partimizin 24. kuruluş yıldönümü kutlu olsun! "Partimiz" derken neyi kastediyoruz? Hangi PKK? Kutladığımız, sahip çıktığımız PKK, "Bizim" PKK'dir! Yani '78 devrimci programında somut ifadesini bulan emekçilerin, sosyalistlerin PKK'si, zindan direnişlerini gerçekleştiren Mazlumlar'ın, Hayriler'in, Kemaller'in PKK'si, 15 Ağustoslar'a imzasını atan Agitler'in PKK'si, serhıldanları gerçekleştiren emekçilerin, yoksulların, halkın PKK'si, kısacası direnenlerin, özgürlük, bağımsızlık ve sosyalizm davasına gönül verenlerin PKK'si. "Bizim" sahip çıktığımız, "bizim" olan PKK budur! Bu PKK, aslında bir bakıma partileşemeyen, organlaşamayan, III. Kongre'den itibaren sistematik bir biçimde Öcalan tarafından çalınan, gaspedilen ve herşeyine el konulan PKK'dir! Öyle olmasına rağmen bütün değerleri yaratan da bu PKK'dir! Yaratan "biz" olduk, ama bir hırsız gibi yarattıklarımıza el koyan Öcalan oldu ve egemenlik sistemini kurdu, kendi sistemini, iktidarını devrimimizin, halkımızın ve geleceğimizin başına bela etti...

İmralı Partisi KADEK, PKK'yi 8. Kongre'de, resmen feshetmesine ve PKK adını kullanmayı yasaklamasına rağmen yine utanmadan PKK adını kullanıyor, 27 Kasım kutlamalarını gerçekleştiriyor. Devrimci mücadelenin değerlerini tasfiye etmek için yine o değerlerin kendisini kullanmak, Öcalan sisteminin en temel yöntemlerinden biridir. PKK adını kullanarak, 27 Kasım'ı kutlayarak mevcut hain sistemlerini meşrulaştırmak, ihanet ve tasfiyeciliği gizlemek, her gün işledikleri iç infazları örtbas etmek, yarattıkları yanılsamayı, illüzyonu, sanal dünyayı sürdürmek istiyorlar... Bu da başka tür bir bilinçleri katletme, bellekleri silme ve ruhsuzlaştırma hareketinden başka bir şey olmuyor...

Bu bilinçleri katletme, bellekleri silme ve ruhsuzlaştırma hareketini kırmanın, yaratılan sanal dünyayı parçalamanın yolu, öncü bir çekirdek yaratmaktan geçer...

Yeni bir 27 Kasım'a ihtiyacımız var...

Ama kendisini tekrarlamayan, her açıdan kendisini aşan ve devrimci tarzda yenileyen yeni bir 27 Kasım'a ihtiyacımız var!

Şimdi görev yeni bir 27 Kasım'ı geliştirmektir!

**Partimizin 24. kuruluş yıldönümü kutlu olsun!
Kahrolsun teslimiyet, ihanet ve tasfiyecilik!
Yaşasın Partimizin devrimci çizgisinde ısrar direnişimiz!**

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Bir hukuk cinayetine karşı duyarlılık çağrısı

Sayın *Kızıl Bayrak* gazetesi;

Sizi, işlenmekte olan bir hukuk cinayetine tanık yapmak için daha önce de mektup yazdığımı hatırlatarak başlamak istiyorum. İradeniz ve isteminiz dışında sizi tanık yapma ve hala bunu sürdürme çabam için umarım rahatsızlık duymazsınız. Böyle bir uygulamayla kendiniz yüz yüze kaldığınız zaman ne yapacağınızı düşünmenizi öneririm...

Gazetecilik göreviniz yanında bu ülkede yaşayan bir insan olarak da haksızlık karşısında tutum almanızı istemem herhalde garip bir davranış olarak değerlendirilemez. Her ne kadar "aman şahit yazmasınlar, hemen buradan gidelim" anlayışı çok yaygın ise de, uğradığım adaletsizlik karşısında sizin bir insan ve gazeteci olarak tanık olmanızı ve karşı çıkmanızı istememin ve bunda ısrarlı olmamın anlaşılır olduğunu düşünüyorum.

Düşünün bir; katıldığı politik-silahlı faaliyetle (en azından bizim belgelerle ispatladığımız) bir kişinin öldürülmesi eylemine katıldığı sabit olan birisi, itirafçı olup üzerime ifade verdiği için 12,5 yıl ceza alıyor ve yürürlüğe girince "Pişmanlık Yasası"ndan yararlanarak dışarı çıkacak iken;

Hiçbir yan delille desteklenmeksizin sadece bir buçuk itirafçının ifadesine dayanarak; **gazeteci olarak kendileriyle ropörtaj yaptığım** iddiasıyla ben 15 yıl, artı, 12 Eylül yargılamalarından kalan infazımın da yakılarak eklenmesiyle, 20 yıldan fazla ceza alıyorsam, sadece sizin değil, hala vicdanını yitirmediğini düşündüğüm herkesin tanık olmasını ve buna tepki göstermesini istemek fazlasıyla hakkımdır. Burada, genelde toplumsal adalet sorununa, çifte standartlara... hortumculara vb. uygulanan "hukuk"a hiç girmiyorum. Keza, Andıçlarla ve itirafçılar kullanılarak geçmişte de birçok insana -bazı gazetecilere de- haksızlıklar yapıldığını bilmem hatırlatmama gerek var mı?..

Bu hak-hukuk katliamı daha ne kadar sürecek?

Adaletsizliklere, hukuksuzluklara karşı çıkmanın hepimizin görevi olduğunu düşünüyorum.

Sayın *Kızıl Bayrak* Gazetesi;

Bu nedenle size bir kez daha sesleniyorum; tanığ olduğunuz hukuk cinayetinin birinci perdesi bitti, buna da tanık olun!..

Davayı yeniden hatırlatmam gerekebilir. Yasadışı TKP/ML örgütünün Silahlı kolu olan TIKKO'nun bir grubuyla, 15 gün yanlarında kalarak röportajlar yaptığım, fotoğraf ve kamera çekimi yaptığım (röportaj ve muhabirin izlenimleri Genel Yayın Yönetmeni olduğum *Özgür Gelecek* gazetesinde 2000 yılı sonlarında yayınlanmıştı. 2001 yılı Nisan'ında, gazete yayın hayatına kendisi son verdi.) iddiasıyla yargılandım. Hüküm giydim. Karar şimdi yargıtayda görüşülecek... 1993'de bir *Aydınlık* Gazetesi muhabiri de aynı örgütün silahlı grubuyla bir hafta birlikte kalmış ve röportaj izlenimleri *Aydınlık* gazetesinde yayınlanmıştı. Muhabir ve gazeteye bir dava açılmamıştı.

Sayın *Kızıl Bayrak* Gazetesi;

Röportaj yapan ve bunu mahkemede de üstlenen muhabir ve gazetenin yazı işleri müdürü, söz konusu röportajı yapmak ve yayımlamakla o örgüte yardım-yataklıkta yargılanırken;

Aynı röportajı benim yaptığım iddiasıyla o örgüte

üyelik suçu işlediğim iddiasıyla ceza aldım.

İddia edilen tarihte İstanbul'da çeşitli faaliyetlerimi resmi belgelerle de kanıtlama şansı yakaladım. Bu bir tesadüftü. Kanıtlamayabilirdim de. Ama bir şans olarak denk geldi. Olmasaydı, cezayı o haliyle alacaktım.

Biz bunu ispatlayınca, röportajın yapıldığı iddia edilen tarih değiştirildi. Hem de savcı bunu mütalaasında yaptı. Ve ayrıca usülsüz belgelerle bir itirafçı daha üretildi.

Biliyorum, o tarihlerde de İstanbul'da, işimin başındaydım ama buna ilişkin sadece, işyerinde bulunduğuma dair yayınevi şirket yönetiminin verdiği belgeyi ve o tarihlerde çekilmiş fotoğraflarımı bulabildik. Fakat avukatlarım mahkemeye sunmayı gerekli görmediler. Çünkü zaten dikkate alınmayacağı düşüncesiyle birlikte bu davada hukukun en temel ilkesinin tersyüz edildiğini; iddia edenin iddiasını kanıtlamakla yükümlü olduğunu, kanıtlayamazsa sanığı suçlu bulamayacağı ilkesinin; "sanık suçsuzluğunu kanıtlayıp kurtulsun" a dönüştüğünü, her tarih değiştirildiğinde 2 yıl önceye gidip o tarihte neler yaptığımı bulup kanıtlamanın tesadüfe bağlı olduğunu, kanıt bulamayınca sanki suçluymuşuz gibi kabul edileceğini, böyle mantık olmayacağını, o nedenle elde edilen kanıtları sunmayacaklarını söylediler. Haklı bir tepkiydi bu.

Sayın *Kızıl Bayrak* Gazetesi;

İlişkide davayla ilgili geniş bir değerlendirme

yazısını bilginize sunduğum için davanın detayına girmiyorum. Lütfen onu okuyun inceleyin... İhtiyaç duyarsanız avukatımdan dosyayı isteyin, fakat duyarsız kalmayın! Çünkü apaçık bir komploya, haksızlığa ve hukuksuzluğa maruz kalmaktayım... Bunu kanıtladığımız halde böyle yapılmaktadır.

Evet, biz bunu kanıtladık ama yargı da bize iki şeyi kanıtladı:

Birincisi; yargı işlerinin gerçekte kollukta başlayıp bittiğini, orada ne karar verilmişse, sonraki aşamaların, prosedürü yerine getirerek o karara resmîyet kazandırdığını.

İkincisi; en kör gözün görmek istemeyen göz, en sağır kulağın duymak istemeyen kulak olduğu gerçeğini kanıtladı.

Ve neticede; Tokat İl Jandarma Alay Komutanı'nın "Türkiye'de kimseye 40 yaşından sonra 'sosyalistim' dedirtmeyiz, gençlere kötü örnek oluyorsun, 10-15 yıl daha yatıralım da aklın başına gelsin" sözü yerine getirildi. Söзде kuvvetler ayrılığı komediye dönüşmüş; hukuk aşırı şekilde politikleştirilmiştir!

Bunun uzun uzadıya kanıtlanmasına ihtiyaç olduğunu sanmıyorum. En sonu, seçime kimin girip giremeyeceği olayında tüm çıplaklığıyla görülmüştür.

Sayın *Kızıl Bayrak* Gazetesi;

Bu cinayetin birinci perdesi tasarlandığı gibi bitirildi. Fakat bütün bunlara rağmen, bu kadar

unsurunu açığa çıkarttığımız senaryo ve komplonun yargıtayda onaylanacağını düşünmüyoruz, düşünmek istemiyoruz.

Bu kadar da olmaz diyoruz. Ancak şunu da biliyoruz ki, "Burası Türkiye"dir. O nedenle sizlerin duyarlılığı çok büyük önem arz ediyor.

Lütfen avukatımdan dosyayı alın inceleyin-inceletin; göreceksiniz ki ortada göstere göstere bir cinayet işleniyor ve siz de buna tanık oluyorsunuz.

Eğer, hukuksuzluk bir kişiye de yapılsa gerçekte topluma yapılmış sayılır diye düşünürseniz ya da bir kişiye de olsa neden yapılsın ki diye düşünürseniz davamla ilgilenmenizi ısrarla istiyorum.

"Her komplo kurbanı bir tür Dreyfustur" denilebilir, 110 yıl sonra hala günümüzde bunlar çoktur. Fakat Emile Zolalar nerede?

"Donanma davasında" Nazım'a komplo kurulduğunu döne döne anlatanlar, günümüze gelince hani neredeler?

Hortumcu Murat Demirel'ler için bile "hukuk mücadelesi" yürütenlerin hukuk kaygıları nerede... nerede?..

25 Aralık 2002 tarihinde yargıtay duruşmam var. Davayı güncelleştireceğinizi ve sorunun takipçisi olacağınızı umut etmek istiyorum...

Selam ve saygılarımla..

Memik HORUZ

Mücadele

Postası...

Birlikte direnelim birlikte kazanalım!

Hayat şartları inişi ve çıkışı olan zorlu ve çetin yollara benziyor. Birçok şeyi yapmak zorundayız. Bakmakla yükümlü olduğumuz insanlar, geçindirmekte zorlandığımız evimiz vb. sorunlarımız var.

Bir tekstil fabrikasında çalışıyorum ve sigortasızım. Gözünü para hırsı bürümüş, çok sinsi bir patronum var. Emekçiye iyi görünmek için alttan girip üstten çıkıyor. Tanımayanlar için neredeyse peygamber! Oysa diğer patronlardan farksız, hep kendi çıkarını düşünen ikiyüzlünün biri. İşine geldiği zaman ailesi oluyoruz, gelmediği zamansa kapıya konuluyoruz. Şu sıralar bize hep söylediği bir söz var; "arkadaşlar, biz bir itfaiyeciyiz, nerede yangın var oraya koşacağız." Hem de hiçbir fikrimiz sorulmadan. Geçen gün yeni açtığı taşeron firmaya gönderildik birkaç kişi. Hem de bize ödemediği sigorta primlerinin parasıyla açtığı bir yere ve hiç anlamadığımız ve yapmaya da zorunlu olmadığımız bir iş için. Daha sonra başka bir yerdeki taşeron firmasına gönderiliyoruz, yine fikrimiz sorulmadan. Oradan oraya, oradan oraya derken modern köleliği yaşıyoruz adeta. Siz bizim kölemizsiniz, sizi istediğimiz gibi kullanırsınız, demeye getiriyorlar.

Bir ustamız vardı, yalaka olmadığı, işçilerin hakkını savunduğu için işten çıkarıldı. İşten çıkarılmasına gösterilen sebep, günlük üretimin az olduğu ve bu nedenle zarara uğranıldığı. Bir insanı harcamak bu kadar kolaydı patron için. Başka bir usta geldi onun yerine. İşçiyi ezen, aşağılayan, iftira eden aşağılık biriydi. Ayrıca işten anlamıyordu. Bir de ilk geldiği günden itibaren bayan arkadaşlara bulunduğu tacizler yok muydu, insanı çileden çıkarıyordu.

Bir gün işlerde yine kendisinden kaynaklanan aksaklıklar oldu. Yemek paydosuna çıkarken; "Yemeğinizi yiyorsunuz, hemen iş başı yapıyorsunuz. Zaten işleri bitiremediniz" gibi aşağılayıcı sözler söyledi. Ustanın lafını dinlemedik ve patron geldi. Bu işi yaparsanız adam gibi yapın, yapmayarsanız bırakın gidin, diye tehditler savurdu. Zaten ustanın beceriksizliğinden ve tacizlerinden bıkan bizlere bu sözler tuz biber olmuştu. Birçoğumuz makineyi kapattık ve aşağıya indik. Diğer bölümlerdeki arkadaşlar ne olup bittiğini anlamamışlardı bile. Beş on dakika sonra patron yanımıza geldi. Ona ustanın işten anlamadığını, bayan arkadaşlarımıza yaptığı tacizleri söylediğimizde, geri adım atmak zorunda olduğunu gördük. Usta işten çıkarıldı.

Diğer arkadaşlarımıza bu davranışımız örnek oldu. Birlikte hareket ettiğimiz zaman kazananın biz olacağımızı bilmeliyiz. Üreten eller olmadığı sürece hiçbir patron güçlü olamaz. Birlikte ve doğru kararlar aldığımız takdirde hiç kimse bizden güçlü olamaz.

Bir direniştir halay!

Korkmadan, yılmadan devam eden.

Yıldırım bizi sömürenleri,

Yıldırma çalışalım

Bıkmadan usanmadan.

Haydi! Birlikte koşalım halaya

Ellerimizi birbirinden ayırmadan.

Bir tekstil işçisi/İzmir

Emperyalist savaşa karşı sınıf savaşı!

Merhaba dostlar,
Bugün olası bir Irak saldırısı ülkemizi maddi ve manevi olarak karşılanmasi imkansız kayıplarla karşı karşıya bırakacak. Ortadoğu'yu ele geçirme çabasında olan emperyalist haydutlar her türlü oyun ve yalanla saldırı hazırlıklarını sürdürüyorlar. Saldırıya meşru zemin hazırlamak çabasındalar. Önce 11 Eylül saldırısını bahane ederek Afganistan'ı yerle bir ettiler, binlerce sivil insanı katlettiler. Bugün ise Irak'ı kan gölüne çevirecek savaşın içine ülkemizi de çekmek istiyorlar. ABD Afganistan'a saldırırken 11 Eylül saldırısını bahane olarak gösterdi tüm dünyaya. Irak'a da "Bunlar kimyasal silah yapıyorlar, bu silahlar tüm dünyayı tehdit ediyor" bahanesiyle saldırıya çıkacaklar.

Açıktır ki, ABD'nin asıl amacı kimyasal silah değildir. Onun hedefi Ortadoğu'daki petrol kaynaklarını ele geçirmek, bölgeye hakim olmaktır. Bunu başarınca emperyalist emellerini gerçekleştirecek, gücüne güç katmış olacak. Ortadoğu'yu egemenlikleri altına almak istiyorlar. Bu kirli savaştan hiçbir çıkarı olmayan biz işçi ve emekçilerden de kardeş halkların kanını dökmemizi istiyorlar.

Peki bizim halimiz ne olacak? Savaş çıkınca çalıştığımız fabrikalar kapanacak, işsiz kalacağız. Zaten asgari olan

ücretlerimiz iyice budanacak, temel ihtiyaç maddelerine zamlar bindirilecek, vergiler arttırılacak. Kısaca savaşın faturasını bize ödecekler. Kırıntı haklarımızı gaspedecekler, grev hakkımızı yasaklayacaklar, işten atmalar doğal karşılanacak. Tüm bunlara neden olarak bizim hiçbir çıkarımızın olmadığı emperyalist savaş gösterilecek. İşçi ve emekçiler için yaşamak haram olacak, ülkeyi F tipine çevirecekler. Savaşa karşı çıkanları toplumdaki yalıtılmak için F tipine kapatacaklar. Cezaevindeki devrimci tutsakları daha acımasızca katledecekler.

Cellatların sevincini kursağında bırakmak görevi bizlere düşüyor. Savaşa karşı duyarlı olmak, insanları duyarlı olmaya çağırarak, bunun için tüm enerjimizi harcamak zorundayız. Herkesin gündemine bu kirli savaş konusunu taşıyalım. Savaş yıkım, açlık, yoksulluk demektir; kan, kin, nefret demektir. Savaşa karşı çıkmak tüm işçi, emekçi ve ezilen halkların görevidir. Bunu anlatabilme görevi devrimcileri bekliyor. Her yerde sözlü propagandamızı yapmalıyız. Çevremizdeki duyarlı insanları harekete geçirmeliyiz.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Bir tekstil işçisi/İzmir

"Biz artık televizyon okur, kitap seyrediyor olduk!"

Bir söz okumuştum bir yerde; "Biz artık televizyon okur, kitap seyrediyor olduk" diye yazıyordu. Ne güzel de yazmış bu yazıyı yazan.

Bir gün işyerinde arkadaşlarımla konuşmaya çalışıyordum; biz işçiler ne kadar kötü koşullarda çalıştırılıyor, her türlü haksızlığa uğruyor ve sömürülüyoruz, ekmeğimiz elimizden alınıyor vb... Ben bunları anlatmaya çalışırken karşımdaki arkadaş duymuyordu bile. Magazin haberlerinden, haftanın sık kişilerinden ve rüküşünden söz etmeye başladı.

Biraz düşündüğünde insanlara hak vermemek elde değil. 10-12 saat çalışan bir işçiyi düşünelim. Eve gidince yapacağı ilk iş yemeğini yiyip, televizyonun karşısına geçip, yorgunluğunu atmak için uzanmak. Bunu iyi bilen medya önlem alıyor ve yüklenmeye başlıyor. Haberler bile 5-10 saniyelik alt yazılarla verilmeye başlanıyor. Haber verilirken alt yazı olarak magazin haberleri geçer, dikkati dağıtmak için; 'Falanca kişi filanca kişinin elini tutmak istedi.'

Ben de bir gün burjuvazinin bu büyük

dünyasına kapıldım. Televole mi, Telegole mi bir magazin programını izledim. Spiker tam bir ukala; 'Sayın seyirciler, şimdi göstereceğimiz görüntülerle sizi Bodrum'a götüreceğiz. Bu görüntüleri izleyin Bodrum'a gitmiş gelmiş, güneşlenmiş, tatilinizi yapmış olacaksınız.' Bu kısaca şu demek oluyor: Bodrum sizin değil bu izleyeceğimiz insanların hakkıdır.

Reklamlar da aynı. Bir sabun reklamı çekiliyor. Sabun reklamı mı, erotik şov mu belli değil. Kadın vücudu teşhir ediliyor. Dondurma reklamı dersiniz aynı. Diziler ise, adı üzerinde pembe diziler. İnsanlar Brezilya'daki insanların nasıl sömürüldüğünü bilmezler. Ama mankenlerin kaç günde bir sevgili değiştirdiğini, giydiği eteğin yırtmaç boyunu, resim yaparken hangi kepekli ekmeği yediğini öğrenirler...

İnsanlara izlemek istedikleri sunulmuyor. Medya insanların izlemesini istediği şeyleri sunuyor. Medyanın kime hizmet ettiği apaçık ortada değil mi?

SY Kızıl Bayrak okuru/izmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

***Metal işkolunda satış sözleşmeleri
peş peşe imzalandı!***

**Sendikal ihaneti boşa çıkaralım!
Sefalet ücretlerine ve
esnek çalışmaya
geçit vermeyelim!**